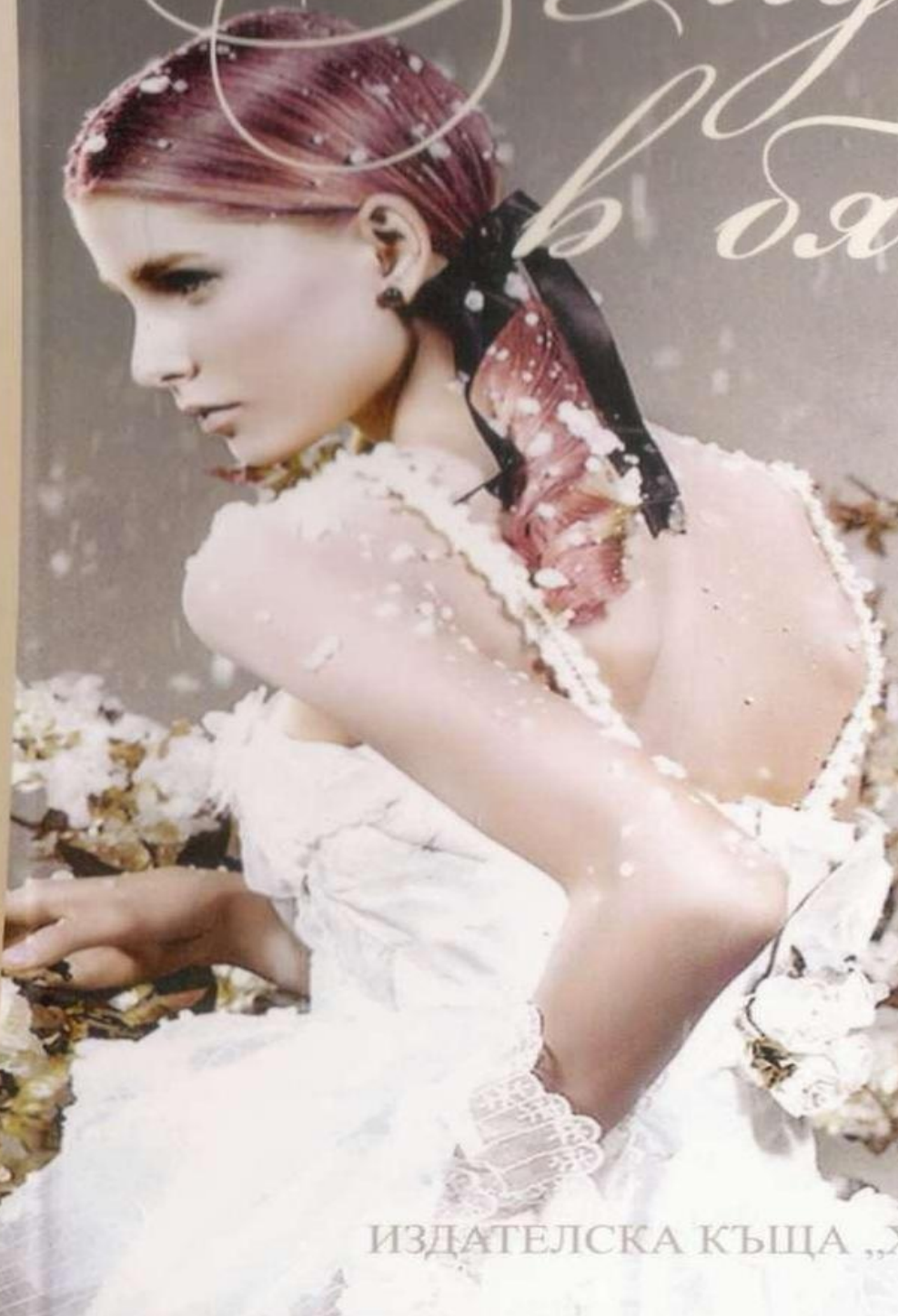

НОРА РОБЪРТС

ПЪРВА КНИГА
ОТ НОВАТА ТЕТРАЛОГИЯ
СВАТБЕНА
АГЕНЦИЯ

Видение в бяло

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

НОРА РОБЪРТС ВИДЕНИЕ В БЯЛО

Превод: Илвана Гарабедян

chitanka.info

Паркър, Мак, Ема и Лоръл създават преуспяващата сватбена агенция „Обети“, която се стреми да организира за клиентите си сватбата на мечтите им. С внимание и прецизност четирите приятелки наистина превръщат сватбеното тържество в незабравимо преживяване за младоженците и техните гости.

Специализирала сватбена фотография, Мак запечатва на лента най-щастливите моменти на влюбените двойки, но самата тя не вярва в любовта. Докато не среща случайно свой съученик от гимназията. Сдържаният интелектуалец Картър не е нейният тип мъж, но темпераментната Мак е заинтригувана от него. Флиртът им е на път да прерасне в сериозна връзка, но червенокосата бунтарка изпитва страх от обвързване. Разкъсвана от вътрешни съмнения, тя се опитва да си отговори на въпроса дали Картър е любовта на живота ѝ. Ще успее ли Мак да се пребори със страховете си?

„На Дани Стейси. На Джейсън и Кат. За всички наши мигове.“

*„Съблазни ума ми и ще имаш
тялото ми,
стигни до душата ми и ще бъда
твоя завинаги.“*

Анониме
и автор

*„В портрета ценна е не толкова
приликата, колкото връзката, усещането за
близост с оригинала... фактът, че самата сянка
на човека е вътре, уловена за вечни времена!“*

Елизабет Барет
Браунинг

ПРОЛОГ

Докато да навърши осем, Макензи Елиът вече се бе женила четиринайсет пъти. Беше се женила за всяка от трите си най-добри приятелки — в ролята както на булка, така и на младоженец; за брата на приятелката си — въпреки протестите му; за две кучета, три котки и един заек.

На безброй други сватби бе присъствала в ролята на кума, шаферка, шафер, кум и дори свещеник.

Въпреки че всички раздели бяха приятелски, никой от браковете не просъществува повече от един следобед. Краткотрайността не смуцаваше особено Мак, тъй като и двамата ѝ родители се бяха женили по два пъти — засега.

Играта на сватба не бе най-любимата ѝ, но не може да се отрече, че ѝ харесваше да се вживява в ролята на свещеника или на официалното длъжностно лице. А след като бе присъствала на ритуала „бар мицва“ на племенника на втората жена на баща си, и в ролята на равина.

Освен това обичаше онези малки кексчета и пастички, както и газираната лимонада, които винаги поднасяха на тържеството след церемонията.

Това бе любимата игра на Паркър и винаги играеха на сватба в имението на семейство Браун с обширните му градини, красиви горички и сребристо езерце. В студените зими в Кънектикът церемонията понякога се провеждате пред буйния огън на някоя от камините в голямата къща.

Правеха и простички сватби, но измисляха и заплетени истории — кралски венчавки, сърцераздирателни бягства от дома, всевъзможни интерпретации на циркова тематика или различни случки на пиратски кораби. Всяка идея се подлагаше на сериозно обсъждане и гласуване и никога не се беше случвало някоя тема или костюм да бъдат отхвърлени като прекалено ексцентрични.

И все пак, след цели четиринайсет сватби зад гърба си Мак леко се бе отегчила от тази игра.

Докато не я споходи гениална идея.

За осмия ѝ рожден ден любимият ѝ и вечно отсъстващ баща, ѝ изпрати като подарък фотоапарат „Никон“. Тя никога не бе проявявала особен интерес към фотографията и отначало го захвърли при всевъзможните други подаръци, които той ѝ бе донасял или изпращал след развода. Но майката на Мак сподели с майка си, бабата на Мак, и тя, от своя страна, започна да злослови срещу „безотговорния Джефри Елиът, който за нищо не става“, и да мърмори за неудачния избор на фотоапарат, подходящ повече за подарък на възрастен човек, отколкото на малко момиче, на което по-щяла да приляга кукла Барби.

Тъй като по принцип обикновено не беше съгласна с баба си, интересът на Мак към фотоапарата се изостри. За да дразни старицата, която им бе дошла на гости за лятото, вместо да си остане в дома за възрастни хора в Скотсдейл, където според Мак ѝ беше мястото, тя започна да мъкне апарата със себе си. Играеше си с него, експериментираше. Правеше снимки на стаята си, на краката си, на приятелките си. Снимките ставаха размазани и тъмни или размити и много бледи. Заради липсата на особен успех, както и заради приближаващия развод на майка ѝ с втория ѝ баща, интересът на Мак към фотоапарата постепенно намаля. Дори и след години не можеше да каже какво я бе накарало да го вземе със себе си в дома на Паркър в онзи прелестен летен следобед за играта на сватба.

Всеки детайл от традиционната градинска сватбена церемония беше планиран. Емалин като булка и Лоръл като младоженец щяха да разменят клетви под арката с рози. Ема щеше да носи дантеления воал и шлейфа, които майката на Паркър бе направила от стара покривка за маса, а Харолд, остарелият и добродушен голдън ретривър на Паркър, щеше да я съпроводи по пътеката, за да я предаде на младоженеца.

Цял куп кукли Барби и Кен, както и по-малки куклички заедно с най-различни плюшени животинки бяха наредени край пътеката като гости.

— Церемонията е в много тесен кръг — обясняваше Паркър, докато се суетеше с воала на Ема. — След това ще има малък прием в двора. И така, къде е кумът?

Лоръл, с прясно ожулено коляно, се зададе откъм лехата с хортензии.

— Избяга и се качи на дървото да гони една катерица. Не мога да го накарам да слезе.

Паркър демонстративно обърна нагоре очи.

— Аз ще го доведа. Не бива да виждаш булката преди церемонията. Носи лош късмет. Мак, трябва да оправиш воала на Ема и да ѝ донесеш букета. Ние с Лоръл ще свалим господин Фиш от дървото.

— Предпочитам да идем да плуваме — измърмори Мак, като подръпваше разсеяно воала на Ема.

— Можем да идем, след като се омъжа.

— Добре. Не ти ли омръзна да се омъжваш?

— О, нямам нищо против. А и тук ухае толкова приятно. Всичко е много красиво.

Мак подаде на Ема букетчето от глухарчета и диви теменужки, които им бе разрешено да късат.

— Изглеждаш прекрасно.

Това бе абсолютна истина. Тъмната лъскава коса на Ема се стелеше на вълни под бялата дантела. Очите ѝ искряха в много тъмно кафяво, докато вдъхваше уханието на букета. Имаше летен загар, сякаш цялата с позлатена, мислеше си Мак и се мръщеше на собствената си млечнобяла кожа.

„Проклятието на червенокосите“, обичаше да казва майка ѝ, тъй като бе наследила морковената коса от баща си. На осем Мак бе висока за възрастта си, слаба като върлина и вече носеше омразните скоби на зъбите си.

Струваше ѝ се, че редом с нея Емалин изглежда като екзотична принцеса.

Паркър и Лоръл се върнаха ухилени, а кумът котка бе здраво приклепен в ръцете на Паркър.

— Всички да заемат местата си — Паркър предаде котарака в ръцете на Лоръл. — Мак, ти трябва да се облечеш! Ема...

— Не искам да съм кума — Мак погледна към бухналите поли на роклята на Пепеляшка, която бе праметната върху пейката в градината. — От нея ме сърби, а и е топло. Защо господин Фиш да не е кумата, а аз да съм кумът?

— Защото е предварително уредено. Всички се притесняват преди сватбата — Паркър отметна дългите си кестеняви плитки и взе роклята, за да я провери за скъсано или за петна. Доволна от огледа, тя я подаде на Мак. — Наред е. Церемонията ще бъде прекрасна, всички много ще се обичат и ще живеят щастливо до дълбоки старини.

— Майка ми казва, че това с вечното щастие са пълни глупости.

Изказването на Мак бе последвано от неловко мълчание. Във въздуха сякаш увисна неизречена думата „развод“.

— Не мисля, че винаги е така — очите на Паркър бяха изпълнени със съчувствие, когато протегна ръка и погали голото рамо на Мак.

— Не искам да обличам роклята. Не искам да съм кума. Аз...

— Добре. Както и да е. Можем да си имаме въображаема кума. Ти би могла да направиш снимките.

Мак сведе поглед към фотоапарата, който висеше забравен на врата ѝ.

— Никога не се получават добре.

— Може би този път ще станат. Ще бъде забавно. Ти ще бъдеш официалният сватбен фотограф.

— Снимай ме заедно с господин Фиш — настоя Лоръл и притисна котарака до лицето си. — Снимай ни, Мак!

Без особено въодушевление Мак вдигна апарата и натисна копчето.

— Трябваше по-рано да се сетим за това! Можеш да направиш няколко официални портрета на булката и младоженеца, а след това да снимаш цялата церемония — погълната от новата идея, Паркър остави роклята с бухнали поли върху хортензиите. — Ще стане чудесно, идее бъде забавно. Трябва да отидеш накрая на пътеката с булката и Харолд. Опитай се да им направиш хубави снимки. Аз ще изчакам и после ще пусна музиката. Да тръгваме!

Щеше да има кексчета и лимонада, напомни си Мак. А после щяха да плуват и да се забавляват. Нямаше значение, че снимките щяха да са лоши, нито че баба ѝ имаше право и тя наистина бе прекалено малка за фотоапарата.

Не беше толкова важно, че майка ѝ отново се развеждаше и че доведеният ѝ баща, който беше свестен, вече се беше изнесъл.

Нямаше значение, че приказките за вечното щастие са пълни глупости, защото и бездруго всичко бе само игра.

Опита се да направи снимки на Ема и послушния Харолд и си представи как взема проявения филм и вижда неясните фигури и петната от палеца си, както винаги.

Когато музиката започна, тя съжали, че не бе облякла предизвикващата сърбежи рокля и не бе застанала като кума до Ема само защото майка ѝ и баба ѝ, ѝ бяха развалили настроението. Затова сега заобиколи отстрани и застана на позиция, така че да се опита да направи хубава снимка на Харолд, който придружаваше Ема по пътеката в градината.

Помисли си колко различно изглежда всичко през обектива, когато се съсредоточи върху лицето на Ема или върху начина, по който воалът покриваше косата ѝ. А и колко красиво прозираше слънчевата светлина през дантелата.

Направи снимки и когато Паркър, в ролята на преподобния Уисълдаун, започна речта си с думите „Скъпи младоженци“, Ема и Лоръл се хванаха за ръце, а Харолд се сви на кълбо и захърка в краката им.

Забеляза колко светла е косата на Лоръл и как слънцето прави сияйни крайчетата, стърчащи изпод високата черна шапка, която носеше като младоженец. И как мустачките на господин Фиш потреперват, докато се прозяваше.

Когато това, което се случува, се случува, то стана не само вътре в душата на Мак, но и навън, в реалността. Трите ѝ приятелки бяха застанали под разкошната бяла извивка на арката — три красиви млади девойки. Някакъв инстинкт накара Мак да смени позицията си съвсем леко и да наклони малко фотоапарата. Тя не знаеше, че на това му казват да композираш кадъра, забелязваше само, че така изглежда по-добре през визъора.

А една синя пеперудка прелетя в обсега на обектива ѝ и кацна върху едно нежно жълто глухарче в букета на Ема. Изненада и възторг озариха трите момичешки лица под белите рози и те грейнаха едновременно.

Мак натисна копчето.

Знаеше, просто знаеше, че снимката няма да е размазана и тъмна, нито замъглена и прекалено светла. Палецът ѝ нямаше да е попаднал

върху обектива. Знаеше точно как ще изглежда снимката и че баба й, в крайна сметка, изобщо не беше права.

Може би вечното щастие беше глупава измислица, но тя осъзна, че иска да запечатва на лента мимолетните щастливи моменти. Защото по този начин те оставаха завинаги.

ПЪРВА ГЛАВА

На първи януари Мак се претърколи, за да изключи алармата на будилника, в резултат на което се озова по лице на пода в студиото си.

— По дяволите. Честита Нова година!

Остана да лежи, замаяна и обърквана, докато не се сети, че изобщо не бе успяла да стигне до леглото си на горния етаж и че алармата бе от компютъра ѝ, настроена да я събуди по обяд.

Надигна се с мъка и се запъти, олюлявайки се, към кафе машината в кухнята.

Защо им бе на хората да се женят в навечерието на Нова година? Защо трябваше да превръщат в официална церемония един празник, чиято основна цел бе да се напиеш до безпаметност и евентуално да правиш секс с неподходящи хора на неподходящо място? А на всичкото отгоре трябваше да замесват в това роднини и приятели, да не говорим за сватбения фотограф.

Разбира се, след като приемът най-сетне приключи в два часа през нощта, тя можеше да си легне като разумен човек, а не да прехвърли заснетите кадри в компютъра си, за да ги прегледа, и да пропилее още три часа заради снимките от сватбата на Хайнс-Майърс.

Но пък наистина бе направила някои хубави снимки. Дори имаше няколко забележително добри.

Или пък всъщност всички бяха пълен боклук и тя просто ги бе надценила в еуфоричната треска.

Не, бяха си добри.

Сложи три лъжици захар в кафето и отиде да го изпие до прозореца, загледана в снега, който покриваше градините и моравите на имението Браун.

Бяха се справили отлично с организирането на сватбата, помисли си тя. И може би Боб Хайнс и Вики Майърс щяха да се поучат от това и да се постараят в брака си.

Във всеки случай спомените от деня нямаше да избледнеят. Миговете, както дребните, така и важните, бяха уловени. Тя щеше да

ги обработи, да ги поизчисти и да ги разпечата. Боб и Вики можеха да съпреживеят този ден чрез снимките още другата седмица или пък след шейсет години.

А това, каза си тя, ти действа ободряващо, като сладко черно кафе в студен зимен ден.

Отвори шкафа, измъкна кутия кексчета с крем и отхапа едно, докато преглеждаше на крак графика си за деня.

Сватбата на Род и Алисън Клей-Макфиърсън беше насрочена за шест. Което означаваше, че булката и шаферките ѝ ще пристигнат в три, а младоженецът и неговите гости — в четири. Значи ѝ оставаше време до два часа, когато в голямата къща започваше „срещата на върха“ преди същинското събитие.

Достатъчно, за да вземе душ, да се облече, да прегледа бележките си, да провери отново техниката си. Последната справка с прогнозата за времето обещаваеше слънчево време и температури над нулата. Вероятно щеше да успее да направи хубави снимки на подготовката за церемонията, възползвайки се от естествената светлина, и може би дори щеше да навие Алисън — стига да бъдеше достатъчно смела — за булчински портрет на балкона със сняг на заден план.

Майката на булката, присети се Мак, Дороти — „наричайте ме Доти“, беше доста отракана и претенциозна, но и с нея щяха да се справят. Ако Мак не успееше лично, то тогава Паркър щеше да се намеси. Тя можеше да се справи с всекиго и с всичко.

Амбицията и решимостта на Паркър бяха превърнали „Обети“ в една от водещите агенции за сватбени церемонии и организиране на тържества в щата само за пет години. Бяха преобразували трагедията от смъртта на родителите ѝ в надежда, а прекрасната викторианска къща и изумителните градини на имението Браун бяха послужили за основа на процъфтяващ и уникален бизнес.

Освен това, помисли си Мак, докато поглъщаше последните трохи от кексчето, и тя самата бе един от факторите за успеха.

Запъти се към стълбите за горното ниво, на което бяха спалнята и банята ѝ, и по пътя се спря пред една от любимите си снимки. Сияеща и възторжена булка, обърнала лице и протегнала ръце с разтворени длани нагоре към сипеция се върху нея дъжд от нежнорозови листенца от рози.

Достойна за корицата на „Булката днес“, каза си Мак. Защото съм ужасно добра.

Жената, която се изкачи по стълбите, носеше дебели вълнени чорапи, меки памучни панталони и пуловер, но за съвсем кратко време успя да се преобрази от уморена, облечена в пижама и пристрастена към кексчетата жена в изискан сватбен фотограф.

Мак не обърна внимание на разтуреното си легло (защо изобщо да го оправя, след като отново ще го разхвърли?), нито на бъркотията в спалнята си. Горещият душ в добавка към захарта и кофеина ѝ помогна да се отърси и от най-малкото останало неразположение, така че да може сериозно да се съсредоточи върху работата си за деня.

Днес Мак разполагаше с булка, която беше склонна на творчески експерименти, с една пасивно агресивна МНБ (майка на булката), която смяташе, че знае всичко най-добре, и с младоженец, толкова заслепен от любовта си, че беше готов на всичко, за да угоди на избраницата си. А и двамата — и булката, и младоженецът, бяха много фотогенични.

Последното превръщате работата ѝ както в удоволствие, така и в предизвикателство. Как би могла да създаде за клиентите си фото разказ за това забележително събитие, който да бъде едновременно зрелищен и дълбоко личен за тях?

Докато миеше късата си и буйна червена коса, се порови в паметта си, за да се сети какви щяха да бъдат цветовете на булката. Сребърно и златно. Елегантност и шик.

Вече имаше представа за цветята и тортата, които щяха да добият завършен вид днес, както и за малките подаръчета и салфетките по масите, за облеклото на сервитьорите и за шапките. Имаше и копие от списъка с музикалните изпълнения, в който специално бяха подчертани първият танц на младоженците и тези на майката със сина и на бащата с дъщерята.

Така че, каза си тя, през следващите няколко часа светът ми ще се върти около Род и Алисън.

Избра костюма, бижутата и грима си почти със същата педантичност, с която избираше оборудването си. Натовари се и пое по късата алея от къщата край басейна, в която бе разположено студиото ѝ, към голямата къща.

Снегът искреше като обсипан с диаманти хермелин, а въздухът бе студен и чист като планински лед. Задължително трябваше да направи няколко външни снимки — и на дневна, и на вечерна светлина. Зимна сватба, бяла сватба, с преспи, с блещукащ по дърветата лед, който бе образувал шушулки по надвисналите над езерото голи клони на върбата. Ето я и приказната стара викторианска къща с многобройните ѝ чудати чупки по покрива, със сводестите и кръглите ѝ прозорци, извисяваща се и разстилаща се като нежносин силует на фона на наситената синева на небето. Обширните тераси и пищната колонада на входа подобаващо за сезона бяха украсени с гирлянди от лампички и зеленина.

Загледа се в нея, както често го правеше, докато вървеше по изчистената от снега пътека. Харесваше силуета на сградата, очертанаята ѝ, както и деликатните акценти в бледожълто и кремаво, които изпъкваха върху мекото, изтънчено синьо на фасадата.

През годините имението се бе превърнало в неин втори дом. А дори и в нещо много повече, признаваше пред себе си тя, тъй като родният ѝ дом се ръководеше от капризите и прищевките на майка ѝ. Родителите на Паркър бяха сърдечни, приветливи, излъчваха любов и — Мак осъзна това сега — стабилност. Те ѝ бяха дали спокоен пристан в бурята на собственото ѝ детство.

Беше страдала почти толкова, колкото и приятелката си, при загубата им преди повече от седем години.

Сега имението Браун бе нейният дом, бизнес, живот. И то възможно най-добрият във всяко от тези си проявления. Какво похубаво от това да вършиш онова, което обичаш, и то с най-добрите си приятелки?

Влезе през задния вход, за да остави оборудването си за външни снимки и якето си, а после заобиколи и надникна в царството на Лоръл.

Нейната приятелка и партньорка седеше на висока табуретка и прецизно украсяваше със сребърни калии пететажната сватбена торта. Всеки цвят бе разцъфнал върху изящен акантов лист, което придаваше бляскава елегантност на украсата.

— Направо прелест. Макбейн.

С хирургическа точност Лоръл поставяше следващия цвят. Златистата ѝ коса бе хваната назад в небрежен кок, който учудващо

подхождаше на ъгловатия профил на лицето ѝ. Докато работеше, в ясните ѝ като синчец очи се четеше пълната ѝ концентрация.

— Толкова се радвам, че избраха декорация с калии вместо фигурки на булка и младоженец отгоре. Така моделът е съвършен. Почакай само да ги добавим и в балната зала.

Мак извади апарата си.

— Става чудесна снимка за сайта ни. Може ли?

— Разбира се. Поспа ли изобщо?

— Не можах да легна до пет сутринта, но останах в леглото до обяд. А ти?

— Легнах в два и половина. Станах в седем, за да довърша тортата за младоженеца, десертите... и това. Адски съм щастлива, че имаме две седмици преди следващата сватба — хвърли ѝ бърз поглед. — Не споменавай пред Паркър, че съм го казала.

— Предполагам, че тя вече е будна.

— Вече два пъти се отби тук. Вероятно навсякъде е минала по два пъти. Мисля, че чух Ема да влиза. Може да са горе, в офиса.

— И аз отивам. Ти идваш ли?

— След десет минути. Ще дойда навреме.

— Навреме означава късно за Паркър — Мак се ухили. — Ще се опитам да я разсея.

— Просто ѝ кажи, че с някои неща не може да се бърза. И че МНБ ще получи толкова много комплименти за тортата, че ще ни остави на мира.

— Това може да подейства.

Мак тръгна и позаобиколи малко, за да мине да види входното фойе, както и просторния салон, където щеше да се проведе самата церемония. Емалин и нейните усърдни помощници вече се бяха развихрили тук, отбеляза тя, като бяха прибрали всичко от предишната сватба и бяха украсили за новата. Всяка булка имаше собствена представа за това, как трябва да изглежда залата, и за днешната церемония бяха нужни много златни и сребърни панделки и гирлянди, за разлика от лавандуловия и кремавия муселин, в който бе декориран новогодишният празник.

Камината в залата бе заредена и щеше да бъде запалена, преди гостите да започнат да пристигат. Драпирани в бяло столове с искрящи сребристи панделки бяха подредени в стройни редици. Ема вече бе

украсила полицата над камината със златни свещи в сребърни свещници, а любимите на булката бели калии бяха сложени във високи стъклени вази навсякъде наоколо.

Мак обиколи залата, преценявайки подходящите ъгли, осветлението, композицията, и направи допълнение към бележките си, докато се качваше по стълбите към втория етаж.

Както и очакваше, завари Паркър в конферентната зала на офиса, обградена от лаптопа си, „блекбери“-то, различни папки, мобилен телефон и слушалка с микрофон. Гъстата ѝ кестенява коса бе прибрана в дълга опашка — изискано и семпло. Прическата ѝ отлично си пасваше с костюма в приглушено гълъбовосиво, който щеше да се впише деликатно в обстановката и да бъде чудесно допълнение към цветовете на булката.

Паркър не пропускаше нищо.

Не вдигна поглед, но описа кръг във въздуха с пръст, докато продължаваше да работи на лаптопа си. Мак познаваше добре сигнала, затова отиде до плота с кафе машината и напълни две големи чаши. Седна, остави своята папка и отвори собствения си бележник.

Паркър се облегна назад, усмихна се и взе чашата си.

— Ще бъде хубава сватба.

— Несъмнено.

— Пътищата са чисти, времето е хубаво. Булката е станала, закусила е и е отишла на масаж. Младоженецът е направил лека тренировка и е поплувал. Доставчиците се движат по график. Всички сервитьори са на линия — погледна часовника си. — Къде са Ема и Лоръл?

— Лоръл добавя финалните щрихи към тортата, която е изумителна. Не съм виждала Ема, но е започнала да украсява залата за събитието. Красиво е. Искам няколко външни снимки. Преди и след церемонията.

— Не дръж булката навън прекалено дълго преди церемонията. Не искаме да се появи със зачервен нос и подсмърчаща.

— Може да се наложи да ме отърваваш от МНБ.

— Вече го имам предвид.

Ема се втурна в стаята, стиснала диетична кола в едната си ръка и папка в другата.

— Тинк е с махмурлук и няма да се появи, така че съм с човек по-малко. Нека да бъдем кратки, става ли? — тя се настани до масата. Къдравата ѝ черна коса се разстла по раменете ѝ. — Булчинският апартамент и приемната зала са украсени. Фоайето и стълбището са почти готови. Букетите, цветята за бутониерите и малките букетчета също са проверени. Започнахме с Голямата зала и Балната зала. Трябва да се връщам там.

— А за малката шаферка?

— Има топка от бели рози, която се окачва на ръката със сребърна и златна панделка. Приготвила съм за главата ѝ венче от рози и дребни бели цветчета, което ще дам на фризьорката. Много е сладко. Мак, трябва ми няколко снимки от украсата, ако можеш да ги вместиш. Ако не, аз сама ще снимам.

— Аз ще се погрижа.

— Благодаря. МНБ...

— Аз имам грижата — обади се Паркър.

— Трябва да... — Ема прекъсна, когато Лоръл влезе в стаята.

— Не съм закъсняла — заяви Лоръл.

— Тинк няма да дойде — осведоми я Паркър. — Ема е с човек по-малко.

— Аз мога да помогна. Ще трябва да сложа украсата в средата на тортата и да подреда десертите, но сега имам време.

— Нека да си сверим графика.

— Почакайте — Ема вдигна кутийката с диетична кола. — Най-напред тост. Честита Нова Година, за четири забележителни, ослепителни и много сексапилни жени! Най-добри приятелки завинаги.

— А също и умни, и находчиви — Лоръл вдигна бутилката си с вода. — За приятелите и партньорите.

— За нас — приятелство и бистър ум в четворен размер — допълни Мак, — както и за невероятния успех, който постигнахме с „Обети“.

— И за две хиляди и девета — Паркър повдигна, чашата си с кафе. — За невероятните, ослепителни, сексапилни, умни и находчиви най-добри приятелки, които ще посрещнат най-успешната си година.

— Много точно казано — Мак чукна чашата си с останалите. — За „Сватбен ден“ — преди, сега и завинаги.

— Преди, сега и завинаги — повтори Паркър. — И така, графикът?

— Аз поемам булката — започна Мак — от момента на пристигането ѝ. После, когато младоженецът дойде, се прехвърлям на него. Импровизирани снимки по време на подготовката, композирани подходящо, когато е възможно. Официални портрети вътре и отвън. Ще направя снимки на тортата и декорациите сега, ще проверя оборудването. Снимките на всички роднини и гости поотделно с булката са преди церемонията. След церемонията ще ми трябват само четиридесет и пет минути за семейните снимки, за общите — с всички присъстващи, и за снимките на младоженците отделно.

— Украсата с цветя на апартаментите на булката и младоженеца да е готова до три часа. Украсата с цветя на фоайето, салона, стълбището, Голямата зала и Балната зала — до пет — Паркър погледна Ема.

— Ще се справя.

— Видеооператорът пристига в пет и половина. Гостите — от пет и половина до шест. Музикантите от струнния квартет започват да свирят в пет и четиридесет. До шест и трийсет оркестърът ще е готов за изпълненията в Балната зала. МНМ (майката на младоженеца), придружена от сина си, се появява в пет и петдесет, МНБ (майката на булката), придружена от зет си, се появява веднага след това. Младоженецът и шаферите заемат местата си в шест — Паркър четеше графика. — БНБ (бащата на булката), булката и нейните шаферки заемат местата си в шест. Слизат по стълбите и минават по пътеката. Церемонията продължава двацет и три минути, следва кратка пауза, мигове за семейството. Придружаваме гостите до Голямата зала в шест и двацет и пет.

— Барът е отворен — продължи Лоръл, — има музика, разнасят се леки закуски.

— От шест и двацет и пет до седем и десет — снимки. Появата на близките, шаферите и младото семейство се обявява в седем и петнайсет.

— Следват вечерята и тостовете — продължи Ема. — Всичко е ясно, Паркс.

— Искам да съм сигурна, че ще сме готови да преминем в Балната зала и да обявим първия танц в осем и петнайсет — продължи

Паркър. — Булката специално настоява баба ѝ да присъства на първия танц, а след танца на баща и дъщеря и майка и син тя иска нейният баща и баба ѝ да танцуват заедно. Жената е на деветдесет и може да се измори рано. Ако успеем да разрежем тортата до девет и половина, бабата вероятно ще успее да види и това.

— Тя е страшно мила — намеси се Мак. — Направих ѝ няколко снимки с Алисън на репетицията. Отбелязала съм си да им направя няколко и днес. Лично аз смятам, че тя ще остане до края на тържеството.

— Надявам се да е така. Тортата и десертите се поднасят, докато танците продължават. Букетът се хвърля в десет и петнайсет.

— Букетът, който ще се хвърля, е готов — обади се Ема.

— Следва хвърлянето на жартиера и след това танците продължават. Последен танц — в десет и петдесет, отваря се шампанското, булката и младоженецът заминават. Край на тържеството в единайсет — Паркър отново погледна часовника си. — Хайде да се залавяме. Ема и Лоръл трябва да се преоблекат. Не забравяйте да си носите микрофоните със слушалките.

Телефонът на Паркър започна да вибрира и тя погледна към екрана му.

— МНБ. Отново. Четвърто обаждане за тази сутрин.

— Гледай откъм веселата страна — подхвърли Мак и избяга.

Обиколи всички стаи, като се стараеше да не се пречка на Ема и хората ѝ, които обсипваха цялата къща с цветя, панделки и муселин. Направи снимки на тортата на Лоръл, на декорациите на Ема и мислено си набеляза още кадри.

Това се повтаряше всеки път, но тя не позволяваше то да се превърне в досадно задължение. Знаеше, че ако попадне в отъпкан коловоз, ще започне да пропуска важни снимки и възможности, ще загуби способността си да ражда свежи идеи и да открива нестандартни гледни точки. И винаги, когато почувстваше, че ѝ доскучава, се сещаше за синята пеперуда, кацнала върху глухарчето.

Във въздуха се носеше уханието на рози и калии и отекваше ехото на гласове и стъпки. Светлината струеше през високите прозорци и се спускаше на прекрасни слънчеви снопове, които караха златните и сребърните панделки да блестят.

— Слагай микрофона, Мак! — Паркър се втурна надолу по главното стълбище. — Булката пристига.

Докато приятелката ѝ бързаше да посрещне булката, Мак хукна нагоре. Излезе на предната тераса, без да обръща внимание на студа, и видя как бялата лимузина бавно пълзи по алеята. Когато колата спря, тя зае позиция, нагласи се и зачака.

Първи слязоха кумата и майката на булката.

— Мърдайте, преместете се поне малко — измърмори тя. Алисън излезе от колата. Беше с джинси, дебели ботуши, старо велурено сако и яркочервен шал. Мак приближи образа, смени блендата. — Хей! Алисън!

Булката вдигна очи. Изненадата по лицето ѝ премина в радостна възбуда и за късмет на Мак Алисън вдигна високо и двете си ръце, отметна глава назад и се разсмя.

Именно това, мислеше си Мак, докато запечатваше момента, е началото на незабравимото изживяване.

Само след десет минути в апартамента на булката — бившата спалня на Паркър, настана пълна суматоха от суетящи се хора. Две фризьорки усилено използваша инструментите и таланта си, за да къдрят, изправят и фризируют коси, докато в същото време други стилисти се изиявяваха в нанасянето на гримове и помади.

Абсолютно женско царство, мислеше си Мак, движейки се между всички тези хора, без да се пречка — женствени ухания, движения, звуци. Булката продължаваше да е в центъра на вниманието — без да проявява никаква нервност, отбеляза Мак. Алисън бе уверена, лъчезарна и в момента бърбореше като сврака.

За МНБ обаче не можеше да се каже същото.

— Но косата ти е толкова хубава! Не мислиш ли, че трябва да я оставиш пуснатата? Поне част от нея. Защо пък не...

— Воалът ще седи по-добре с вдигнатата коса. Спокойно, мамо.

— Тук е много топло. Мисля, че е прекалено топло. А Манди трябва да подремне малко. Накрая ще се превъзбуди, сигурна съм.

— Ще се справи — Алисън погледна към малката шаферка.

— Наистина смятам...

— Дами! — Паркър влезе с количка с шампанско и красив поднос с плодове и сирене. — Мъжете са на път. Алисън, косата ти е

прелестна. Направо великолепна — тя наля чаша шампанско и я предложи на булката.

— Наистина не смятам, че трябва да пие преди церемонията. Почти не е хапвала днес и...

— О, госпожо Макфиърсън, толкова се радвам, че сте облечена и готова. Изглеждате невероятно. Бих ли могла да ви открадна само за миг? Много бих искала да погледнете Приемната зала преди церемонията. Трябва да се уверим, че всичко е идеално, нали? Ще я върна веднага — Паркър натика чаша шампанско в ръката на МНБ и я изведе от стаята.

Алисън въздъхна:

— Най-сетне! — и се засмя.

През следващия час Мак се разкъсваше между апартамента на булката и този на младоженеца. Между парфюми и муселин, копчета за ръкавели и пояси. Върна се обратно в царството на жените и мина покрай шаферките, които се обличаха, помагайки си една на друга. И тогава видя Алисън сама, застанала пред бялата си рокля.

Всичко, събрано наедно, каза си Мак, докато избираше подходящия ъгъл за снимката. Удивлението, радостта — заедно с мъничко тъга. Тя запечата мига, в който Алисън се протегна и погали с пръсти бляскавия корсет.

Безценен миг, осъзна Мак, виждайки как всичко, което жената изпитваше, бе отразено на лицето ѝ.

После той отмина и Алисън извърна поглед.

— Не съм очаквала да се чувствам така. Толкова съм щастлива. Толкова съм влюбена в Род и съм готова да се омъжа за него. Но го има и това леко стягане точно тук — тя притисна пръсти точно над сърцето си. — Не е от нерви.

— Само лека нотка на тъга. Един период от живота ти свършва днес. Разбираемо е да изпитваш тъга, докато се сбогуваш с него. Знам точно какво ти е нужно. Почакай тук.

Само след миг, Мак доведе бабата на Алисън. И отново се отдръпна. *Младост и старост*, помисли си тя. Начало и край, приемственост и неизменност. И любов.

Засне прегръдката, но нещо като че ли липсваше. Засне блясъка на сълзите, но и това не беше онова, което търсеше. После Алисън сведе чело до това на баба си и докато устните ѝ се изтегляха в усмивка, една-едничка сълза се търкулна по бузата ѝ, а роклята грееше и искреше зад тях. Идеално. Синята пеперуда.

Направи импровизирани кадри на ритуала по обличането на булката, после и официалните портрети на разкошната дневна светлина. Както бе очаквала. Алисън се оказа достатъчно смела, за да излезе в студа на терасата.

После Мак се постара да не обръща внимание на гласа на Паркър в слушалката в ухото си, докато тичаше до апартамента на младоженеца, за да повтори същото и с Род.

Размина се с приятелката си в коридора, връщайки се обратно при булката.

— Младоженецът и шаферите му ми трябва долу, Мак. Движим се е две минути закъснение.

— О, боже мой! — възкликна с престорен ужас Мак и се скри в покоите на булката.

— Гостите са настанени — обяви Паркър в слушалката ѝ само след няколко минути. — Младоженецът и шаферите заемат местата си. Ема, поemi булката и шаферките ѝ.

— Готово.

Мак се измъкна и застана в дъното на стълбите, докато Ема подреждаше шаферките.

— Готови сме. Пускайте музиката.

— Музиката почва — обади се Паркър, — започнете да слизате.

Малката шаферка явно щеше да се справи и без да е дремнала за почивка, реши Мак, докато наблюдаваше как детето слиза с танцова стъпка по стъпалата. Момиченцето спря като професионалист при сигнала на Лоръл, а после прекоси фоайето с тържествена крачка, облечено в приказната си рокля, продължи към просторната зала и мина по пътеката, оформена от редиците столове.

Следваха я шаферките, сияещи в сребристо, а най-накрая пристъпваше кумата в златно.

Мак приклепна, за да насочи обектива си отдолу, когато булката и баща ѝ застанаха горе на стълбището, хванати за ръце. Когато зазвуча

Сватбеният марш, той вдигна ръката на дъщеря си към устните си, а после я допря до бузата си.

Докато запечатваше момента, очите на Мак се премрежиха.

Къде беше нейният баща? — питаше се тя. В Ямайка? И Швейцария? В Кайро? Отхвърли мисълта и болката, която я съпътстваше, и продължи да си върши работата.

Използва светлината на свещите, които Ема бе подредила, и запечата радостта и сълзите. Запази спомените. И остана невидима и самотна.

ВТОРА ГЛАВА

Работеше през нощта, защото денят ѝ бе пълен с ангажименти. И защото обичаше да работи нощем — сама, в своята светая светих и със собствено темпо. Сутрините бяха за кафе — за онази първа силна и пробуждаща кръвта глътка, а дните често бяха посветени на клиенти, фотосесии и срещи.

Нощем, сама в студиото, можеше да се съсредоточи изцяло върху образите, върху това да подбира, да обработва, да изчиства. Макар вече да се беше отдала почти изцяло на цифровата фотография, тя бе запазила принципите си на работа от времето, когато подготовката на снимката за печат се правеше в тъмната стаичка. Напластяваше, подчертаваше отделни обекти, добавяше сенки; отстраняваше петна или преекспонирани места, за да направи възможно създаването на най-добрата си снимка. За да постигне желания резултат, тя изчистваше определени области, променяше наситеността, подсилваше контраста. Стъпка по стъпка оформяше снимката, подчертаваше или смекчаваше, за да пресъздаде атмосферата, да сътвори визуален образ, съхранил онзи конкретен миг, докато накрая тя самата не почувстваше онова, което се надяваше клиентът да почувства.

После, както се случваше в повечето сутрини, Мак сядаше пред компютъра си, за да прегледа всички кадри и да види дали сутрешният ѝ поглед съвпада с нощните ѝ естетически търсения.

Взираше се в кадрите, обута в развлечен мек панталон и дебели чорапи, а яркочервената ѝ коса приличаше на шубрак от стърчащи клони и храсти. В пълна тишина.

На сватбите през повечето време бе заобиколена от хора, гласове, емоции. Обикновено ги възпираше или пък ги използваше, за да намери точния ъгъл, подходящата атмосфера, удобния момент.

Но тук бе сама със снимките, които можеше да подобри още повече чрез обработка. Изпи кафето си и изяде една ябълка, като компенсация за кексчето от предния ден, и се зае да преглежда

стотиците снимки, които бе направила вчера, както и десетките, които бе обработила през нощта.

Сутрешният ѝ поглед остана много доволен от добре свършената през нощта работа. Имаше още много за правене, мислеше си тя, а когато подбереше най-добрите от добрите, тя щеше отново да ги прегледа, преди да си уговори среща с младоженците, които щяха да разгледат снимките една след друга и да направят избора си.

Но това бе задача за друг ден. За да не обърка нещо, тя направи справка с графика в календара си, преди да се качи горе да вземе душ и да се приготви за първата си среща.

За студийна фотосесия джинси и пуловер бяха съвсем допустимо облекло, но след това трябваше да се преоблече за консултацията, насрочена за следобед в голямата къща. Политиката на „Обети“ изискваше делови костюм за консултацията с клиенти.

Мак порови в гардероба си за черен панталон и черна риза. След фотосесията можеше да добави сако и да отговори на изискванията за делови тоалет. Поигра си с бижутата, докато намери онези, които подходяха на настроението ѝ, после сложи лек грим и реши, че е готова.

Според нея по-голямо внимание трябваше да се обръща на студиото, отколкото на самия фотограф.

Елизабет и Чарлс, замисли се тя, докато подготвяше обстановката. Годешен портрет. Спомни си, че двамата бяха категорични на консултацията — искаха официална, семпла и непретенциозна снимка.

Зачуди се защо ли не бяха накарали някой свой приятел просто да ги снима с любителския си апарат. А, сега си спомни, че едва не бе изрекла тези думи гласно, но за щастие Паркър бе прочела мислите ѝ и я бе изгледала предупредително.

— Клиентът винаги има право — напомни си тя, докато подбираше фона. — Искат скучен портрет, така да бъде.

Добави допълнителни лампи, сложи дифузер на светлина — поне можеше да направи скучното красиво. Донесе и статива си, най-вече защото смяташе, че клиентите ѝ ще очакват да видят повече оборудване. Тъкмо избра обектива, провери осветлението и сложи покривка на една табуретка и клиентите ѝ почукаха на вратата.

— Точно навреме — затвори вратата след тях, за да не нахлуе вътре леденият вятър. — Навън е ужасно студено днес. Позволете ми да взема палтата ви.

Изглеждаха перфектната двойка, каза си тя. Като Барби и Кен от висшето общество. Елегантна блондинка, която нямаше и един разрошен косъм на главата си, и красив, гладко избръснат и изтупан левент.

Изпита вътрешна потребност да ги поразроши лекичко, да ги направи малко по-истински.

— Мога ли да ви предложа кафе? — попита тя.

— О, не, но благодаря все пак — Елизабет я озари с усмивката си. — Много бихме искали просто да се заемем със задачата. Днес графикът ни е пълен — докато Мак окачаше палтата им, Елизабет се огледа наоколо. — Това е било пристройката за басейна, нали?

— Точно така.

— Доста е... интересно. Сякаш очаквах нещо с повече техника. Все едно — тя се приближи и заразглежда някои от окачените по стената рамкирани снимки. — Сватбата на братовчедката на Чарлс през ноември беше прекрасна. А и тя не спира да хвали вас и партньорите ви. Нали така, Чарлс?

— Да. Именно това ни накара да предпочетем вашата агенция.

— Заедно със сватбения агент ще работим доста усилено през следващите месеци. Има ли къде да се освежа, преди да започнем? — попита Елизабет.

— Разбира се — Мак я поведе към банята, която се намираше до студиото ѝ, като се чудеше какво толкова има да се освежава.

— Е, Чарлс — мислено Мак вече разхлабваше перфектно оформения уиндзорски възел на вратовръзката му. — На къде сте се запътили двамата днес?

— Имаме среща със сватбения агент, а после ще се погрижим за резервацията на датата. По-късно Елизабет има среща с двама от дизайнерите, които вашата партньорка препоръча за сватбената ѝ рокля.

— Колко вълнуващо — каза си наум, че човекът изглежда точно толкова развълнуван, колкото и преди редовното си посещение за профилактичен преглед на зъбите.

— Има доста детайли. Предполагам, че вие сте свикнали с тях.

— Всяка сватба е като първа. Имаш ли нещо против да застанеш там, зад табуретката? Мога да проверя осветлението и фокуса, докато Елизабет се приготви.

Той покорно се премести и застана скован като дърво.

— Отпусни се — каза му тя. — Всичко ще стане по-лесно и по-бързо, отколкото си представяте, а вероятно и по-забавно. Каква музика обичате?

— Музика ли?

— Да, да пуснем малко музика — тя отиде до уредбата и избра един диск. — Натали Коул, балади. Романтично, класическо. Как ти се струва?

— Добре, става.

Мак забеляза, че той поглежда крадешком часовника си, докато тя се преструваше, че наглася фотоапарата си.

— Решихте ли вече къде ще прекарате медения си месец?

— Много е вероятно да се спрем на Париж.

— Говориш ли френски?

Той за първи път се усмихна весело.

— Нито дума.

— Е, това значи приключение — каза тя и в този миг се появи Елизабет, която изглеждаше също толкова перфектно, както и когато ги остави.

Костюмът ѝ вероятно бе на „Армани“ и беше отлично скроен. Наситеният цвят индиго ѝ подходеше чудесно и Мак се досети, че тя вероятно е избрала тъмносивия костюм на Чарлс, за да подчертае цвета.

— Мисля като за начало ти да си седнала, Елизабет, а Чарлс да стои зад теб. Мъничко наляво, Чарлс. А ти, Елизабет, би могла да се завъртиш към прозореца, съвсем леко. Облегни се назад към Чарлс, отпусни тялото си. Чарлс, прегърни я през лявото рамо. Сложи ръка върху неговата, така ще покажем този фантастичен годежен пръстен.

Тя направи няколко начални снимки, колкото да ги избави от изкуствените им усмивки.

Наведи глава.

Тежестта на задния крак.

Раздвижи рамене.

Срамежливи са, осъзна Мак. Той бе стеснителен, смущаваше се от фотоапарата и малко от хората. А тя бе невероятно притеснена. Ужасяваше се от факта, че може да не изглежда подобаващо.

Мак се опита да ги предразположи, като ги разпита как са се запознали, как е минал годежът — макар че бе задала същите въпроси и когато бяха уговорили днешната среща. И сега получи същите отговори.

Съвсем леко успя да пропука леда.

Можеше да спре сега, мислеше си Мак, и те да получат точно онова, което си мислеха, че искат. Но то нямаше да е онова, от което се нуждаеха.

Отдръпна се от фотоапарата. В този момент телата им се отпуснаха и Елизабет извърна глава леко встрани и нагоре, за да се усмихне на Чарлс. Той ѝ намигна.

Добре, добре, каза си Мак. Явно тези двамата все пак бяха истински човешки същества.

— Направих няколко много хубави официални снимки. Знам, че искахте точно това, но се питах дали не бихте направили нещо за мен?

— Наистина имаме доста натоварен ден — започна Чарлс.

— Ще ви отнема по-малко от пет минути. Изправи се, Елизабет! Нека само да преместя табуретката — тя я издърпа встрани, после свали апарата от статива. — Какво ще кажете за прегръдка? Не мен. Вие двамата.

— Аз не...

— Прегръдките са напълно законни в Кънектикът, дори и ако не сте стодени. Само един малък експеримент и ще ви пусна да си тръгнете след две минути — тя грабна светломера, провери, нагласи апарата си.

— Облегни дясната си буза на гърдите му, но леко се извърни към мен. Обърни лице към мен — обясни Мак. — И погледни насам. Чарлс, наведи глава към нейната, но насочи брадичката си към мен. Поемете си дълбоко въздух, после издишайте, просто се отпуснете. Прегръщате човека, когото обичате, нали така? Насладете се. Очите към мен, точно тук, и си спомнете как се почувствахте първия път, когато се целунахте.

Ето!

Усмивките бяха мигновени и спонтанни. Нежна от нейна страна, дори леко лукава, а неговата — доволна.

— Още една, само още една такава — успя да направи три, преди двамата отново да се сковат. — Готово. Ще имам няколко чернови за вашето одобрение до...

— Не можем ли да видим някои сега? Всичко е дигитално, нали? — настоя Елизабет. — Бих искала да получа някаква представа.

— Разбира се.

Мак отиде до компютъра заедно с фотоапарата и включи програмата за разглеждане на снимките.

— Това са необработени кадри, но ще получите най-обща представа.

— Да — Елизабет се намръщи към монитора, когато Мак включи автоматичното разглеждане. — Да, хубави са. Ето — тази да бъде.

Мак спря върху една от официалните снимки.

— Тази ли?

— Това имах предвид. Много е сполучлива. И двамата изглеждаме добре и ми харесва ъгълът. Мисля, че тази ще бъде.

— Ще я отбележа. Все пак да разгледаме и останалите, за да сме сигурни — Мак отново стартира разглеждането.

— Да, наистина са много добри. Чудесни. Но смятам, че онази, която избрах... — тя млъкна, когато на монитора се появи снимката, на която бяха прегърнати. — О! Е, тази е прекрасна. Наистина е прелестна, нали?

— Майка ми ще хареса първата, която избра — застанал зад гърба на Елизабет, Чарлс разтри раменете ѝ.

— Така е, вярно. Ще я вземем за нея и ще ѝ я сложим в рамка. Но... — тя погледна Мак. — Вие бяхте права, а аз сбърках. Именно тази искам, това е начинът, по който желая да изглеждам на годишната ни снимка. Напомнете ми тези думи в началото на септември, ако се опитам да ви се меся в работата.

— Непременно. Но и аз сбърках. Мисля, че все пак ще бъде удоволствие да се работи с вас.

На Елизабет ѝ трябваша няколко секунди, но после се засмя.

Мак ги изпрати при Паркър, като си мислеше, че сега длъжница ѝ е приятелката ѝ. Изпращаше ѝ клиенти, които — поне за момента — бяха по-отворени за нови идеи, отколкото при пристигането си.

Зае се да дооформи албумите на различни свои клиенти. Подбираше комплект пробни снимки, които добавяше към окончателно одобрените и поставяше всичките в албуми. За младоженците, за МНБ, МНМ, допълнителни снимки, поръчани от различни роднини и гости на тържеството.

Когато опакова всичко в кутии, реши, че има достатъчно време да хапне набързо останала от по-рано салата с макарони, преди да ги замъкне — и себе си заедно с тях — в голямата къща.

Успя да сложи в уста няколко залька на крак до мивката. Като заскрежено приказно царство, мислеше си тя, загледана през прозореца. Всичко наоколо излъчваше умиротворение и съвършенство. Грабна чаша диетична кола и отпи.

Едно кардиналче се блъсна със силен трясък право в стъклото на прозореца като безформено червено петно. Диетичната кола се разплиска при трепването на ръката ѝ и заля цялата предница на ризата ѝ.

Изгледа как глупавата птичка отлита, усещайки отчетливо сърцето си, което сякаш пърхаше в гърлото. После сведе очи към ризата си.

— По дяволите.

Съблече я и я метна на купчината за пране в пералното помещение. Само по сутиен и черни панталони, избърса разлятата по плота кола. Раздразнена, грабна звънящия телефон. Тъй като позна номера на мобилния на Паркър, отговори ядосано:

— Какво?

— Пати Бейкър е тук, за да си вземе албумите.

— Е, подранила е с двацет минути. Ще съм там заедно с албумите ѝ в уреченото време. Намери ѝ някакво занимание — добави тя и тръгна към студиото си. — И не ми лази по нервите!

Затвори телефона и се обърна.

Очите ѝ щяха да изскочат, когато видя мъжа, който стоеше наред студиото ѝ.

Той се изчерви, измърмори задавено „О, боже!“ и се извърна бързо. При което с гръмовен трясък се блъсна в рамката на вратата.

— Божичко! Добре ли сте? — Мак хвърли телефона на масата и изтича към все още замаяния човек.

— Да. Добре съм. Извинете.

— Тече ви кръв. Боже, сериозно сте си ударили главата. Може би трябва да поседнете.

— Може би — при тези думи, със замаян и леко разфокусиран поглед, той някак се свлече по стената и приседна на пода.

Мак приклепна и отметна с ръка тъмнокестенявата коса, скриваща челото му и кървящата драскотина, която вече се превръщаше във внушителна цицина.

— Добре, не е цепнато. Разминахте се с шевовете. Просто е сериозно ударено. Боже, прозвуча, все едно удряте вратата с чук. Може би малко лед, а после...

— Извинете? Хм, не съм сигурен, че си давате сметка... Просто се питах дали не би трябвало...

Забеляза, че погледът му сочи надолу, проследи го с очи и осъзна, че докато се канеше да му окаже първа медицинска помощ, едва прикритите ѝ от сутиена гърди са се оказали опасно близо до лицето му.

— Опа. Забравих. Стойте тук. Не мърдайте.

Тя скочи и хукна нагоре.

Той не бе сигурен, че може да помръдне. Дезориентиран и объркан, остана да седи, където си беше, облегал на стената. Макар да имаше чувството, че над главата му кръжат птички като в някой анимационен филм, трябваше да признае, че гърдите бяха много красиви. Нямахше как да не го забележи. Изобщо не знаеше какво да каже или да направи в конкретната ситуация. Затова прецени, че е най-добре да остане на мястото си, както му бе наредено.

Когато Мак се върна с торбичка с лед, вече бе облечена с риза. Май не бе много редно, че се чувстваше леко разочарован. Тя отново приклепна и сега той забеляза — след като гърдите ѝ не бяха пред очите му, че краката ѝ са много дълги.

— Ето, опитайте с това — сложи торбичката в ръката му и я притисна до пулсиращото му чело. След това се облегна назад така, както си бе приклепнала като играч на бейзболното поле. Очите ѝ бяха зелени като примамливите морски дълбини.

— Кой сте вие? — попита го тя.

— Какво?

— Хм. Колко пръста виждате? — тя вдигна два.

— Дванайсет.

Мак се усмихна. Извивката на устните ѝ образува в бузите ѝ трапчинки, които накараха сърцето му да затанцува.

— Нищо подобно. Да опитаме друго. Какво правите в студиото ми — или по-точно, какво правехте, преди да получите сътресение заради гърдите ми?

— Ами, имам уговорена среща. Или по-скоро Шери има. Шери Магуайър.

Стори му се, че усмивката ѝ леко помръкна и трапчинките изчезнаха.

— Ясно, объркали сте мястото. Трябва да сте в голямата къща. Аз съм Макензи Елиът, отговарям за фотографската част от бизнеса.

— Знам. Искам да кажа, знам коя сте. Шери не беше особено конкретна, както става ясно, за точното място.

— Нито пък за времето, тъй като срещата ви е за два часа.

— Каза ми, че май е за един и половина, което означава, както добре ми е известно, че тя ще дойде в два. Трябваше да се съобразя с нейните разбирания за време или да се обадя и сам да потвърдя часа. Отново се извинявам.

— Няма проблем — тя наклони глава. Очите му — много красиви очи, отново бяха ясни. — Откъде ме познавате?

— Ходих на училище заедно с Дилейни — Дилейни Браун, и Паркър. Е, Паркър беше няколко години след нас. А може да се каже, че и с теб. За известно време.

Тя се понамести, за да го погледне по-отблизо. Гъста, непокорна кестенява коса, за която повечето хора биха казали, че се нуждае от вчесване и подстрижка. Ясни, кротки сини очи, оброчени от гъсти мигли. Правилен нос, плътни устни и слабовато лице.

Биваше я да помни лица. Защо не можеше да си спомни това?

— Познавах повечето приятели на Дел, поне така мисля.

— Е, ние не се движехме в едни и същи кръгове. Неведнъж му давах уроци, когато изучавахме „Хенри Пети“.

Изведнъж ѝ просветна.

— Картър — каза тя и го посочи с пръст. — Картър Магуайър. Нали не се жениш за собствената си сестра?

— Какво? Не! Замествам Ник. Тя не искаше да идва сама на консултацията, а той се оказа зает. Аз само... Всъщност не знам какво, по дяволите, правя тук.

— Държиш се като добър брат — тя го потупа по коляното. — Мислиш ли, че можеш да се изправиш?

— Да.

Тя стана и протегна ръка, за да му помогне. Сърцето му отново затанцува, когато дланите им се допряха. А когато се озова на крака, в главата му вече биеше барабан, който поддържаше ритъма за танца.

— Ох — простена той.

— Очевидно доста те боли. Искаш ли аспирин?

— Готов съм на всичко за един.

— Ще ти донеса. През това време можеш да седнеш и другаде, не само на пода.

Когато тя се върна в кухнята, той се заглежда за място за сядане, но фотографиите по стената привлякоха погледа му. Снимки от списания, отбеляза той, и явно бяха нейни. Красиви булки, изискани булки, секси булки, засмени булки. Някои от кадрите бяха цветни, други — с особената атмосфера на черно-бялата фотография, а имаше и такива — с онзи странен и много впечатляващ компютърен ефект, при който имаше само едно ярко цветно петно в черно-бяла снимка.

Обърна се, когато тя се върна в студиото, и в главата му мина мисълта, че тя е точно такава — ярко цветно петно.

— Снимаш ли и нещо друго понякога?

— Да — подаде му три таблетки и чаша вода. — Но булките са основната и най-продаваната стока в сватбения бизнес.

— Снимките са прекрасни. В тях има творчество и индивидуалност. Но тази е най-хубавата — той пристъпи и посочи към рамката, в която бе снимката на три малки момиченца и синя пеперуда, кацнала върху главичката на глухарче.

— Защо?

— Защото в нея има вълшебство.

Тя го зяпна и сякаш не можеше да откъсне очи.

— Точно така е. Е, Картър Магуайър, ще си взема палтото, ще идем в голямата къща и ще проведем консултацията — тя взе торбичката с разтопен лед от ръката му. — Там ще ти дадем нов.

Сладък е, помисли си тя, докато отиваше за палтото и шала си. Много, много сладък. Беше ли привличал вниманието ѝ в гимназията? Може би е станал готин по-късно. Но пък сега хващаше око.

Дотолкова, че дори бе изпитала леко разочарование, когато го бе взела за младоженец.

Но БНБ (брат на булката) беше нещо съвсем различно. Ако изобщо проявяваше интерес към такива неща, разбира се.

Сложи си палтото, уви шал около врата си, а после си спомни за силния вятър и си взе и шапка. Когато слезе отново долу, Картър тъкмо оставяше чашата с водата в мивката като добро момче.

Тя взе огромната торба, в която бяха някои от албумите, и му я връчи.

— Ето, можеш да носиш това. Тежко е.

— Да, така си е.

— Аз ще взема тази — тя вдигна втората, по-малка чанта. — Една от булките чака готовите си албуми, а друга трябва да прегледа пробните снимки. В голямата къща, където ще бъде и консултацията.

— Искам да се извиня, задето влязох ей така преди малко. Почуках, но никой не ми отговори. Чух музика и затова влязох, а после...

— Останалото е история.

— Да. А няма ли да изключиш музиката?

— Разбира се. Престанах да я чувам — грабна дистанционното, спря уредбата и отново го метна на масата. Не успя да отвори вратата, защото той я изпревари и я разтвори пред нея. — Още ли живееш в Гринуич? — започна тя и се наложи да си поеме дълбоко въздух заради шока от студа.

— Ами, по-скоро е отново, отколкото още. Известно време живях в Ню Хейвън.

— Бил си в „Йейл“.

— Да, карах следдипломна квалификация и няколко години преподавах.

— В „Йейл“.

— Да.

Тя го погледна с присвити очи, докато вървяха по пътеката.

— Сериозно ли?

— Ами да. В „Йейл“ се преподава. Крайно препоръчително е, като се имат предвид студентите.

— Значи си нещо като професор.

— Нещо като професор съм, само че сега преподавам тук. В гимназия „Уинтърфийлд“.

— Върнал си се да преподаваш в родната си гимназия. Много сладко.

— Липсваше ми домът. А и да преподаваш на тийнейджъри, е интересно.

Според нея по-скоро можеше да бъде наречено „непредсказуемо“, но пък това можеше да бъде и интересно.

— Какво преподаваш?

— Английска литература, творческо писане.

— „Хенри Пети“.

— Точно така. Госпожа Браун ме е канила тук няколко пъти, когато се занимавах с Дел. Съжалявам за злополуката. Тя беше невероятно мила жена.

— Най-добрата на света. Можем да влезем оттук. Прекалено е студено, за да обикаляме чак отпред.

Тя го въведе през задния вход в топлата къща.

— Можеш да оставиш палтото си тук. Все още е рано за срещата ти. Ще те почерпим с кафе — свали палтото, шала и шапката си, докато говореше, движенията ѝ бяха пъргави. — Днес няма официално събитие, така че голямата кухня е свободна.

Тя отново грабна чантите си, докато той внимателно окачваше палтото си, вместо небрежно да го метне на закачалката, както бе направила тя. Сякаш енергията в нея трептеше, макар външно да не го показваше, докато отново вземаше багажа си.

— Ще ти намерим място да... — Мак замлъкна, когато видя Ема да отива към голямата кухня.

— Ето те и теб. Паркър тъкмо се канеше... Картър?

— Здравей, Емалин, как си?

— Добре съм. Чудесно. Ти защо... с Шери. Не знаех, че ще идваш с Шери.

— Хем е с Шери, хем не е. Той ще ти обясни. Донеси му малко кафе, става ли, както и лед за главата? Аз трябва да занеса тези неща на булката.

Грабна по-тежката чанта от Картър и изчезна.

Ема стисна устни, докато разглеждаше цицината, и само каза:

— Ох, какво си направил?

— Ударих се в една стена. Можеш да пропуснеш леда, добре съм.

— Ами добре, влез, седни и пийни кафе. Тъкмо се връщах, за да подготвя нещо за консултацията.

Тя го поведе към кухнята и му направи знак да седне на табуретка до дългия меденозлатист плот.

— Да не би да си дошъл за морална подкрепа на младоженците?

— Замествам младоженеца. Той има спешен случай.

Ема кимна, докато приготвяше чаша и чинийка.

— Случва се с лекарите. Значи ти си в ролята на смелия брат?

— Опитах се да откажа по няколко различни начина, но никой от тях не даде резултат. Благодаря — добави той, когато тя му наля кафе.

— Спокойно. Ще трябва само да седиш и да хапваш курабийки.

Той си сипа малко сметана в кафето.

— Може ли да получа това уверение в писмен вид?

Тя се засмя и се зае да подрежда курабийки върху една табла.

— Довери ми се. А в добавка ще получиш и страшно много червени точки като добър брат. Как са вашите?

— Добре. Видях майка ти миналата седмица, в книжарницата.

— Много обича тази работа — Ема му подаде курабийка. — Мак би трябвало вече да е свършила с клиентката. Ще занеса това и ще се върна за теб.

— Предполагам, че ако просто се скрия тук, няма да получа точки за смел брат.

— Така е. Ще се върна.

Познаваше Ема покрай Шери и приятелството на родителите им още от дете. Като се замислеше, му ставаше странно, много странно, че Ема щеше да прави сватбения букет на сестра му. Достатъчно непонятно бе, че малката му сестричка изобщо има нужда от сватбен букет.

Беше също толкова дезориентиращо, колкото и като се натресе в проклетата стена.

Леко натисна с пръст челото си и потръпна. Не се ядосваше толкова, че го боли, а задето всички щяха да го питат какво е станало. Щеше многократно да разказва за собствената си непохватност и всеки път щеше да си представя мислено Макензи Елиът с доста изрязан сутиен и черни панталони с ниска талия.

Отхапа от курабийката и се опита да реши дали това е бонус, или допълнителен товар.

Ема се върна за него и за още една табла.

— Можеш вече да излезеш оттук. Сигурна съм, че Шери ще се появи всеки момент.

— Защото вече е закъсняла с десет минути — той пое таблата от ръцете ѝ. — Движи се по собственото си време.

Къщата си бе почти каквато я помнеше. Сега стените бяха боядисани в нежно и меко златисто, докато в спомените му те бяха в елегантно пастелно зелено. Но широкият декоративен корниз бе все така лъскав, стаите — просторни, а мебелите — блестящи от чистота.

Произведения на изкуството и антикварни предмети, както и цветя в стари и изящни кристални вази само подчертаваха богатството и високата класа. И все пак, както си спомняше и отпреди, мястото нямаше вид на богаташко имение, а на дом. Ухаеше женствено, мирис с флорални и цитрусови нотки едновременно.

Жените се бяха разположили в уютно кътче за разговори в просторната приемна с висок, разделен на квадратни панели таван. Огънят в камината пращеше и съскаше, а лъчите на зимното слънце струяха през три високи сводести прозореца. Беше свикнал да е заобиколен предимно от жени, тъй като бе средното дете в семейството и имаше по-голяма и по-малка сестра. Затова предполагаше, че все ще оцелее през следващия час.

Паркър скочи от мястото си, лъчезарно усмихната и елегантна, и прекоси стаята с протегнати ръце.

— Картър! Мина много време. Тя го целуна по бузата и го хвана за ръка, за да го заведе по-близо до камината. Помниш ли Лоръл?

— Ами...

— Бяхме деца — уверено и ловко Паркър го настани в едно от креслата. — Ема ни спомена, че си се върнал и преподаваш в „Уинтърфийлд“. Не ти ли беше странно да се върнеш като учител там?

— Отначало, да. Все очаквах някой да даде задачи за домашно и после изведнъж се сещах, че това е мое задължение. Извинете Шери. Тя се движи по собствения си вътрешен часовник, който обикновено изостава. Бих могъл да се обадя...

Звънецът на входната врата го прекъсна и му донесе желаното облекчение.

— Аз ще отворя — Ема скочи и излезе.

— Как ти е главата? — попита Мак, отпусната удобно в креслото си и стиснала чашата кафе с две ръце.

— Добре е. Нищо ми няма.

— Как стана? — попита Паркър.

— О, просто се ударих. Непрекъснато ми се случват подобни неща.

— Така ли? — подсмихна се лукаво Мак иззад чашата си.

— Съжалявам! Много съжалявам! — Шери нахлу като вихър от пъстри цветове, енергия, движение и звънлив смях. — Никога не идвам навреме. Мразя да става така. Картър, ти си най-добрият... — върху щастливото ѝ, зачервено лице се изписа загриженост. — Какво е станало с главата ти?

— Ограбиха ме. Бандитите бяха трима, но аз ги ступах.

— Какво?! О, боже мой, ти...

— Ударих си главата, Шери. Това е.

— О! — тя се отпусна облекчено на облегалката на креслото му. — Непрекъснато му се случва.

Картър се изправи и придърпа сестра си на своето място, а после се опита да намери начин дискретно да се дръпне встрани. Но Ема просто се премести по-близо до Лоръл на дивана и потупа, възглавничката.

— Седни, Картър. Е, Шери, много ли си развълнувана?

— Направо нямам думи! Ник щеше да дойде, но се наложи да присъства на спешна операция. Трябва да свиквам, щом ще се омъжвам за лекар. Но реших, че Картър би могъл да ни представи мъжката гледна точка, нали? Освен това познава и мен, и Ник.

Тя се пресегна, сграбчи ръката на Паркър и лекичко го размърда от радост в креслото си.

— Можете ли да повярвате? Помните ли как си играехме на сватби, когато бяхме деца? Помня, че съм играла няколко пъти на тази игра с вас в тази къща. Мисля, че тогава се омъжих за Лоръл.

— И всички казаха, че бракът ни няма да изтрае дълго — отвърна Лоръл и отново предизвика заразителния смях на Шери.

— И ето ни сега. Отново тук. А аз ще се омъжвам.

— Никаквица, заряза ме заради доктор — Лоръл поклати глава и отпи от чашата си с ледена вода и резенче лимон.

— Той е невероятен. Почакайте само да го видите. О, господи! Омъжвам се! — тя притисна страните си с длани. — И направо не знам откъде да започна. Толкова съм неорганизирана, а всички ми казват, че трябвало да помисля за това или да резервирам онова. Имам чувството, че обикалям в кръг, а съм сгодена само от няколко месеца.

— Затова сме ние — увери я Паркър и взе дебел бележник. — Защо не започнем оттам — да ни кажеш каква сватба искате? Използвай само три или четири думи, за да пи опишеш как си я представяш.

— Хм... — Шери изгледа умолително брат си.

— Не. Господи, не гледай мен. Какво разбирам аз?

— Ти ме познаваш. Просто кажи какво смяташ, че искам.

По дяволите!

— „Само ще ядеш курабийки“ — измърмори той. — „Ще бъде забавно“.

— Да! — тя го посочи с пръст. — Не искам да звучи, сякаш това за мен не е важно или тържествено събитие и така нататък, но искам да е забавно. Искам едно голямо, щуро, весело парти. Освен това искам Ник да изгуби дар слово за цели пет минути, когато ме види да тръгвам по пътеката. Искам да го зашеметя... И искам всички, които дойдат, да запомнят това събитие като най-страхотното тържество. Била съм на сватби, които са много красиви, но, Господи, била съм и страшно отегчена. Разбирате ли ме?

— Напълно. Искаш да заслепиш Ник, а после да има празненство. Такова, което отразява коя си ти, кой е той и колко щастливи сте заедно.

Шери грейна насреща ѝ.

— Наистина го искам.

— Определили сме датата за следващия октомври. Имате ли ориентировъчна бройка за гостите?

— Ще се опитаме да не надхвърлим двеста души.

— Добре — Паркър си водеше бележки. — Каза, че предпочиташ да е на открито. Градинска церемония.

Докато партньорката ѝ обсъждаше отделните детайли с Шери, Мак наблюдаваше. *Въодушевена* бе първата дума, която ѝ идваше

наум, за да опише булката. Жизнерадостна, лъчезарна, красива. Руса, с по-светли кичури в косата, ясни сини очи, привлекателни извивки, свободно държание. Някои от снимките, както и цялостната стратегия, щяха да зависят от роклята, от цветовете, но много зависеше и от това коя е жената в сватбената рокля.

Отбеляза си някои ключови детайли. Шест шаферки. Цветовете на булката — розово, бяло и бонбонено. А когато Шери извади снимка на роклята, Мак протегна ръка към нея. Разгледа я. Усмихна се.

— Сигурна съм, че изглежда невероятно на теб. Идеална е.

— Мислиш ли? Стори ми се идеална, купих я само след около две минути, а после...

— Да, понякога импулсът е правилен. Мисля, че случаят е такъв.

Роклята беше с пищна пола в искрящо бяло, корсет с голи рамене и дълъг бляскав шлейф.

— Секси принцеса — тъй като в момента бе привлякла вниманието на Шери, тя мина към въпросите, които я интересуваха. — Ще искате ли годежен портрет?

— Ами... да, бих искала, но просто не харесвам онези официални снимки, които са толкова популярни. Сецаш се, на които той е застанал прав зад нея и двамата просто се усмихват към фотографа. Не че искам да те уча как да си вършиш работата или нещо подобно.

— Не се притеснявай. Моята работа е ти да си доволна. Защо не ми кажеш какво обичате да правите двамата с Ник — когато устните на Шери се разтегнаха бавно в лукава усмивка, Мак се засмя и видя как Картър отново се изчервява. *Много сладко.* — Освен това?

— Обичаме да ядем пуканки, да гледаме глупави филми на DVD. Той се опитва да ме научи да карам ски, но у семейство Магуайър е много силен генът на непохватността. Картър е получил лъвския пай, но аз го следвам по петите. Харесва ни да излизаме с приятели, такива неща. Ник е хирург специализант и свободното му време е много ограничено. Не планираме особено нещата. Може би сме прекалено спонтанни?

— Ясно. Ако искаш, мога аз да дойда при вас. Ще направим непринудени снимки в спокойната атмосфера на дома ви, вместо официалните фотографии в студио.

— Наистина ли? Идеята ми допада. Възможно ли е това да стане скоро?

Мак измъкна дигиталния си бележник и направи сверка с графика за следващите седмици.

— Имам няколко незаети часове тази седмица и по-свободен график в следващите. Поговори с Ник и ми кажете кои дни и часове са удобни за вас. Ще съгласуваме нещата.

— Страхотно.

— Би било добре да прегледаш някои примерни сватбени снимки — започна Мак.

— Разгледах ги на сайта ви, както ми предложи Паркър. Видях снимките на цветята, тортите и останалите неща. Искам всичко.

— Да погледнем какви са различните пакети — предложи Паркър. — Да видим кой ще е подходящ за вас. Винаги можем да донагласим някой така, че да стане точно като за вас.

— Ето затова ми е нужен Картър. Ник каза да избира каквото поискам, но това никак не ми помага.

Картър отново изруга наум.

— Шери, не разбирам нищо от тези неща. Аз просто...

— Много е стряскащо да вземам сама решение — тя го погледна с широко отворени очи и с онзи безпомощен израз на лицето, с който го работеше още откакто беше на две години. — Не искам да сгреша.

— Не е нужно да решаващ сега — Паркър говореше със спокоен и небрежен тон. — А дори и да го направиш, а после да си промениш мнението, няма проблем. Ще имаш специални консултации с всяка от нас поотделно. Така ще е по-лесно. Засега можем просто да запазим датата, а по-късно ще подпишете договора.

— Наистина бих искала да подпиша още днес, за да отметна това от списъка със задачи. Толкова много неща ме чакат. Само дай мнението си, Картър, това е всичко.

— Защо не погледнеш какви са различните варианти? — усмихната, Паркър му подаде дебела папка, отворена на раздела с готовите пакети. — Междувременно, Шери, решили ли сте какво искате — музикална група или дисководец?

— Дисководец. Решихме, че ще е по-свободно и ще можем да се уговорим с него или нея, все пак, за отделните парчета. Познавате ли добър дисководец?

— Познавам — от една друга папка Паркър извади визитна картичка. — С него сме правили много тържества тук и мисля, че ще си допаднете. Обади му се. А видеооператор?

Седнал на дивана, Картър измъкна очилата си за четене и се смръщи над папката с пакетите.

Толкова е сериозен, помисли си Мак. А очилата е телени рамки му придават още по-голяма сексуална привлекателност. Прилича на студент, който учи за изпит. Тъй като Паркър и Шери се бяха потопили в задълбочен разговор, тя реши да го измъкне за малко.

— Хей, Картър, ела да ми погнеш да донесем още кафе — той примигна и вдигна сините си очи иззад сребристите рамки. — Защо не вземеш и папката?

Мак взе елегантната кана за кафе и бавно тръгна към вратата, изчаквайки го. Той трябваше да заобиколи ниската масичка и както тя забеляза, едва не удари крака си в нея.

— Останалите от отбора могат да поемат оттук нататък — увери го тя. — Сестра ти е решила, че след като си големият ѝ брат и заместваш младоженеца в случая, има нужда от съветите ти. Които, предполагам, ще отхвърли без всякакво колебание, ако не съвпадат с онова, което тя иска.

— Добре — каза той, докато отиваха към кухнята. — Мога ли просто да затворя очи, да сложа произволно пръста си някъде и да приключа с това?

— Би могъл. Но най-добре е да ѝ кажеш, че според теб „Вариант три“ е най-добър.

— „Вариант три“ — остави папката на кухненския плот, намести очилата си и зачете описанието. — И защо точно него?

— Защото, макар да е много обобщен — а аз останах с впечатлението, че тя предпочита някой друг да се заеме с подробностите — той дава възможност за включване на допълнителни детайли. Освен това ѝ предоставя избор между различни неща вътре в самия пакет. Също така, можеш да ѝ препоръчаш да избере бюфет вместо сервиране на отделни порции. Защото — обясни тя, преди той да успее да попита, — така е по-непринудено, дава повече възможност за общуване между гостите. Това е съвсем в неин стил. После, като следваща стъпка — и когато ти вече ще си извън картинката — тя ще се срещне с Лоръл да обсъдят тортата — вкус, оформление, размер и

всичко останало, както и с Ема — за цветята. Всичко останало е в ръцете на Паркър и повярвай ми, буквално е в нейните ръце. В момента нещата изглеждат необозрими. Но след като се спре на определен пакет и вече има рокля, избрала е мястото, уговорила е подробностите с мен и така нататък, Шери ще може да помисли и за другите неща.

— Добре — той кимна. — Значи ѝ казвам да се спре на „Вариант три“. Той включва най-много неща и предвижда възможност за допълнителни детайли. При него са възможни най-различни комбинации. И е добре да предпочете бюфета, защото атмосферата е по-непринудена и насърчава общуването между гостите.

— Много те бива.

— Лесно е да се обобщават факти и текстове. Но ако ме помоли да избира букета, тогава се махам.

— Уважавам решението ти — подаде му каната с кафе. — Сега нямат нужда от мен. Занеси това, кажи си репликите. И ѝ напомни да ме уведоми кои дати са им удобни за годишния портрет.

— Няма ли да се върнеш с мен?

Изглеждаше леко стреснат. Тя го потупа по бузата.

— Погледни го откъм добрата страна. Една жена по-малко в стаята. Довиждане, Картър.

Той остана неподвижен, докато тя излизаше и го оставяше сам с каната кафе и папката.

ТРЕТА ГЛАВА

Тъй като се измъкна по-рано, Мак имаше достатъчно време да отговори на оставените съобщения на телефонния си секретар, да отбележи предстоящите срещи, а после и да добави някои от най-новите снимки към сайта. И понеже остатъкът от следобеда ѝ беше свободен, тя реши да го посвети на последния преглед на снимките от сватбата в навечерието на Нова година.

Звънът на телефона я подразни, но тя си напомни, че бизнесът си е бизнес, и вдигна.

— „Мак фотография“ за „Обети“.

— Макензи.

Мак мигновено затвори очи и безмълвно изимитира как сама се удря по главата. Кота щеше да се научи да проверява изписания номер дори и на служебния телефон?

— Мамо.

— Не отговори на никое от обажданията ми.

— Имам работа. Казах ти, че тази седмица съм затрупана. Мамо, молила съм те да не звъниш на служебния телефон.

— Но пък ми отговори, нали? Кое то не може да се каже за другите три пъти, когато ти звънях.

— Извинявай.

Просто се съгласявай с нея, каза си Мак. Това можеше да ѝ помогне да приключат по-бързо, тъй като нямаше никакъв смисъл да казва на майка си, че няма време да си бърбори с нея по време на работа.

— Е, как посрещна Новата година? — попита тя майка си.

Чу сподавена въздишка, която я предупреди, че я очаква буря.

— Скъсах с Мартин, това исках да ти кажа, стига да беше отговорила на обажданията ми. Беше ужасна вечер. Ужасна, Мак — в накъсаното ѝ дишане се долавяха напирасци сълзи. — От няколко дни насам съм направо съсипана.

Мартин, Мартин... Не беше сигурна дали може да си представи ясно настоящия ѝ бивш приятел.

— Съжалявам да го чуя. Разделите по време на празници са тежки, но сигурно можеш да погледнеш на случилото се като на шанс да започнеш новата година на чисто.

— *Как?* Знаеш колко обичах Мартин! Аз съм на четирийсет и две години, сама и напълно объркана.

На четирийсет и седем, мислено я поправи Мак. Но какво бяха пет години между майка и дъщеря? Седнала зад бюрото си, Мак потърка слепоочията си.

— Ти си скъсала с него, нали така?

— Какво значение има? Всичко свърши. Свърши, а аз бях луда по него. Сега отново съм сама. Скарахме се ужасно, той си изпусна нервите и се държа язвително. Нарече ме себична. И прекалено емоционална, и куп други ужасни неща. Какво друго можех да направя, освен да скъсам с него? Той не беше мъжът, за когото го мислех.

— Хм. Елоиза върна ли се на училище? — попита Мак с надеждата да насочи разговора към своята природена сестра.

— Вчера. Просто ме остави тук в това състояние, а аз едва успявам да стана от леглото сутрин. Имам две дъщери. Посветих живота си на моите момичета, а никоя от тях не иска да положи малко усилие и да ме подкрепи в момент, когато съм емоционално съсипана.

Тъй като главата ѝ вече бе започнала да пулсира от болка, Мак се наведе и лекичко удари с чело бюрото.

— Семейството е започнал. Тя трябва да се върне. Може би Милтън...

— *Мартин.*

— Да, може би той ще се извини и после...

— Всичко свърши. Няма връщане назад. Никога не бих простила на мъж, който се е отнесъл толкова отвратително с мен. Имам нужда да намеря изцеление и отново да открия себе си. Нуждая се от малко лично време, малко спокойствие, от място, където да се разтоваря от стреса на тази грозна история. Направих си резервация в един СПА център във Флорида. Точно от това имам нужда. Да се махна, да избягам по-далече от този студ, по-далече от спомените и болката. Трябват ми три хиляди долара.

— Три... Мамо, не можеш да очакваш, че ще се бръкна за три хиляди долара, за да можеш да си правиш масажи на лицето, понеже

си ядосана на Марвин.

— Мартин, по дяволите, и това е най-малкото, което можеш да направиш. Ако имах нужда от медицински грижи, щеше ли да се поколебаеш да платиш на болницата? Трябва да замина. Вече съм направила резервация.

— Баба не ти ли изпрати пари миналия месец? Като подранил коледен подарък...

— Имах разходи. Купих на онзи ужасен мъж часовник „Таг Хойер“ — лимитирана серия, за Коледа. Как можех да предположа, че ще се превърне в чудовище?

Тя започна да хлипа отчаяно.

— Трябва да си го поискаш обратно. Или...

— *Никога* не бих могла да бъда толкова дребнава. Не искам проклетия часовник, нито пък него. Искам да се махна.

— Чудесно. Иди на място, което можеш да си позволиш, или...

— Нуждая се от СПА център. Очевидно е, че съм притеснена финансово заради разходите покрай празниците и имам нужда от твоята помощ. Бизнесът ти върви много добре, както често ми се хвалиш. Трябват ми три хиляди долара, Макензи.

— Както ти трябваха две хиляди миналото лято, за да можете двете с Ел да прекарате седмица на плажа? И...

Линда избухна в сълзи. Този път Мак не удари главата си в бюрото, а просто я положи на него.

— Няма ли да ми помогнеш? Няма ли да помогнеш на собствената си майка? Сигурно, ако ме изгонят на улицата, ти просто ще се извърнеш на другата страна. Ще продължиш да си гледаш живота, докато моят се съсипва. Как може да си такава егоистка?

— Ще преведа парите в сметката ти утре сутринта. Приятно пътуване — каза Мак и затвори.

Стана, отиде в кухнята и извади бутилка вино. Имаше нужда от питие.

След близо два часа разглеждане на тюл, рози, украшения за глава, списъци с гости и само господ знае какво още, със замаяна глава и превъзбуден от погълнатото кафе и курабийките — страшно вкусни курабийки — Картър тръгна към колата си. Беше я паркирал по-близо

до студиото на Мак, отколкото до голямата къща. Заради тази подробност му бяха възложили задачата да занесе един пакет, който по погрешка бе доставен в голямата къща.

Докато вървеше, стиснал пакета под мишница, започнаха да прехвърчат първите снежинки. Замисли се, че трябва да се прибере у дома. Трябваше да довърши плана за урока си, както и да допълни с въпроси един тест, който смяташе да даде на учениците в края на седмицата.

Имаше нужда от книгите си и от тишина. Следобедът, изпълнен с естроген, захар и кофеин, го бе изтощил. А и главата пак го болеше.

Заради снеговалежа и хвърлящата плътна сянка къща наоколо се бе смрачило достатъчно, за да светнат лампите покрай алеята. Но, както забеляза той, в студиото на Макензи не светеше нищо.

Може да е излязла, размишляваше той, да си дремва или пък да се разхожда полугола, отново. Обмисли дали да не остави пакета до входната врата, но му се стори малко безотговорно. Освен това доставката му изглеждаше идеалното оправдание да я види отново — и да го върне към тайното му увлечение по нея от времето, когато бе на седемнайсет.

Затова сега почука на вратата, премести пакета в другата си ръка и зачака.

Тя отвори, напълно облечена, което едновременно му донесе и облекчение, и разочарование. Стоеше в сумрака, стиснала чаша вино в едната си ръка и опряла другата на вратата.

— Паркър ме помоли да донеса това на път за колата. Аз само...

— Добре, чудесно. Влизай.

— Аз само...

— Пийни малко вино.

— Ще шофирам, затова... — Но тя вече се бе отдръпнала навътре, като се движеше, както забеляза той, с онази нейна плавна и секси походка.

— Аз вече пия, както ясно се вижда — тя извади още една чаша и наля щедро. — Нали не искаш да пия сама?

— Очевидно вече съм закъснял.

Тя се засмя и натика чашата в ръката му.

— Тогава трябва да наваксаш. Изпила съм само две. Не, три. Май бяха три.

— Хм, ясно — ако не бъркаше, долавяше гняв и болка под възбудата от трите чаши вино. Вместо да пийне, той се пресегна и включи осветлението в кухнята. — Тъмно е.

— Сигурно. Днес беше много мил със сестра си. Някои семейства са свестни. Имам наблюдения и затова го казвам. Спомням си, че и вашето е такова. Не познавах особено добре теб и Шери, но това го помня. Мило семейство. Моето не струва.

— Добре.

— Знаеш ли защо? Нека ти кажа защо. Ти имаш сестра, нали?

— Имам. Даже две. Може би трябва да поседнем.

— Две, да, да. Имаш и по-голяма. Никога не съм я виждала. Значи две сестри. А аз? Аз имам две половинки, полусестра и полубрат — от всеки от родителите ми, които могат да се броят за едно цяло. Без да смятаме доведените братя и сестри, които съм имала междуременно. Изгубих им бройката. Идват и си отиват, отминават, докато родителите ми се женят и развеждат — тя отпи голяма глътка вино. — Обзалагам се, че сте имали голямо семейно събиране за Коледа, нали?

— Ами, да, ние...

— Знаеш ли аз какво правих?

Ясно, разбра какво става. Това не беше разговор. Той беше само за слушател.

— Не.

— Тъй като баща ми е... някъде. Май във Вейл — набърчи чело тя, — или в Швейцария, с третата си съпруга и синът им, той не беше сред присъстващите. Но все пак ми изпрати изключително скъпа гривна, което не е продиктувано от чувство за вина, нито от някаква особена родителска привързаност, тъй като и двете са му непознати. А се дължи на факта, че като човек, израснал с попечителски фонд зад гърба си, той просто е свикнал да пилее пари.

Тя спря, сбърчи чело и отново пийна.

— Докъде бях стигнала'?

— До Коледа.

— Точно така, вярно. Семейната Коледа, както я празнувам аз. Направих посещение от учтивост на майка си и Елоиза — това е полусестра ми — на двайсет и трети, тъй като никоя от нас не желае да

прекараме Коледа заедно. Няма печена гъска. Разменяме си подаръци, изпиваме по чаша вино, пожелаваме си всичко хубаво и бягаме.

Тя се усмихна, но лицето ѝ не беше радостно.

— Не сме пели коледни песни край пианото. Всъщност Ел избяга по-бързо от мен на среща с приятели. Не я виня. Майка ми подтиква хората към пиене. Както виждаш! — тя протегна чашата си.

— Да, виждам. Да излезем на разходка.

— Какво? Защо?

— Защо не? Прехвърча сняг — той спокойно взе чашата от ръката ѝ и заедно с недокоснатото вино в своята ги остави на плота. — Обичам да вървя под снега. Хей, чакай, палтото ти.

Тя се намръщи, когато той отиде да го вземе и се върна, за да я наметне с него.

— Не съм пиана. Все още. Освен това... не може ли човек да се напие от самосъжаление в собствения си дом, ако поиска?

— Разбира се. Имаш ли шапка?

Тя бръкна в джоба на палтото и измъкна оттам яркозелената шапка.

— Не е като да се наливам с вино всяка вечер или нещо такова.

— Сигурен съм, че не го правиш — той нахлупи шапката на главата ѝ, после уви шала около врата ѝ, преди да закопчае палтото ѝ. — Така е добре.

Хвана я за ръка и я поведе към вратата. А след това и навън. Чу звука, който излезе от устата ѝ, когато си пое въздух през зъби при сблъсъка със студа навън и задържа ръката ѝ за всеки случай.

— На топло е по-хубаво — измърмори тя, но когато се опита да се върне, той продължи да върви напред.

— Харесва ми, когато вали през нощта. Е, сега още не е — нощ, но изглежда, че няма да престане. Обичам да гледам снега през прозореца, бял на черен фон.

— Не го гледаме през прозореца. Сред проклетия сняг сме.

Той само се усмихна и продължи да върви. Забеляза колко много алеи има и че всички бяха грижливо почистени при предишния снеговалеж.

— Кой чисти всичко това?

— Кое това?

— Снегът, Макензи.

— Ние или пък викаме Дел и приятеля му Джак. Понякога плащаме на тийнейджъри, зависи. Пътеките трябва да са чисти. Тук се занимаваме с бизнес, затова трябва да е поддържано. За паркинга плащаме на снегорин.

— Доста работа има в такова голямо имение и при толкова разнопосочен бизнес.

— Всичко е свързано, а и това е домът ни, затова ние... О, сменяш темата — с присвити очи тя го погледна изпод козирката на шапката. — Не съм глупава, само леко замаяна.

— Каква беше темата?

— Безподобната гадост на семейството ми. Докъде бях стигнала?

— Мисля, че точно до Коледа и как майка ти те подтиквала към алкохола.

— Точно така. Ето как ме накара да пия този път. Била скъсала с последното си гадже. Нарочно използвам думата „гадже“, тъй като умът ѝ е като на тийнейджърка, когато става дума за мъже, връзки и брак. Както и да е. Та в случая била преживяла голяма драма, страхотна драма, и естествено, сега трябвало да иде на СПА, за да се съвземе от страданието и стреса и да възстанови разбитото си сърце. Кое е пълна глупост, но тя си вярва. И тъй като не може да задържи и десет долара в джоба си повече от пет минути, очаква аз да платя разноските. Три хиляди.

— Длъжна си да дадеш на майка си три хиляди долара, защото тя е скъсала с гаджето си и иска да иде на СПА?

— Ако имала нужда от операция, щяла ли съм да я оставя просто да умре? — Мак размаха ръце във въздуха, опитвайки се да онагледни един от начините, по които майка ѝ я нападаше. — Не, не, този път не използва това. Този път беше бездомна и изоставена. Има си цяла колекция подобни. Може да е използвала и двете. Всичко започна да ми се слива. Но, да, очаква се да платя. Или по-точно, плащам, защото иначе ще продължи да ме преследва и да ми натяква, докато не го направя. И ето тук стигаме до виното — причината да пия, е, защото се отвращавам и се вбесявам, задето винаги се огъвам.

— Не че ми влиза в работата, но ако продължиш да ѝ отказваш, няма ли най-накрая да престане? Ако все се съгласяваш, защо да спира?

— Знам, че е така — тя го удари по гърдите. — Естествено, че знам, но тя е неуморна, а аз просто искам да ме остави на мира. Все си мисля: защо не вземе да се ожени — може пък четвъртият път да е на късмет — и да се махне. Някъде много надалеч, например в Бирма. На практика да изчезне като баща ми. И да се появява само понякога. Може би ще срещне някого в този СПА център, докато седи край басейна и пие сок от моркови или нещо подобно, ще се влюби — което за нея е толкова лесно, колкото да си купи обувки. Не, по-лесно. Ще се влюби — продължи Мак, — ще се премести в Бирма и ще ме остави на мира.

Тя въздъхна и вдигна лице. Вече не ѝ се струваше толкова студено, осъзна изведнъж. А сгъстяващите се снежинки бяха красиви и носеха покой. Трябваше да признае, че разходката под снега беше по-добра идея от напиването.

— Ти си хранител, нали? — обърна се тя към него.

— Имаш предвид дали съхранявам пари или стари вестници ли?

— Не, нещо като ангел-хранител. Обзалагам се, че винаги отваряш вратата на човек, чиито ръце са заети, дори и да бързаш. И изслушваш личните проблеми на учениците си дори и ако трябва да свършиш нещо друго — тя наклони глава и се загледа в лицето му. — И водиш леко пияни жени на разходка в снега.

— Стори ми се добра идея — забеляза, че в прекрасните ѝ зелени очи вече имаше по-малко замаяност. И повече тъга.

— Обзалагам се, че ти е писнало от жени.

— По принцип ли имаш предвид, или просто в момента?

Тя му се усмихна.

— Сигурно си много добър човек.

Той не въздъхна, но много му се щеше да го направи.

— Обвинявали са ме и в това — озърна се наоколо, за да потърси друга тема за разговор. Помисли си, че би трябвало да я върне в дома ѝ, но му се искаше да остане още малко с нея. В мрака, под снега. — Какви птици имате тук? — махна с ръка към две красиви хранилки.

— Такива, които летят — напъха ръцете си в джобовете. Никой от двамата не се бе сетил да потърси ръкавиците ѝ. — Не знам много за птиците — наклони леко глава и отново го изгледа изпитателно. — Ти да не би да си от любителите, които наблюдават птиците?

— Не, не се занимавам сериозно. Нещо като хоби ми е — *Господи, възможно ли беше да се представи в още по-неблагоприятна светлина? Най-добре да теглиш чертата, Картър, и да се оттеглиш, преди да е станало прекалено късно.* — Най-добре да се връщаме. Снегът се усилва.

— Няма ли да ми кажеш за какви птици да се оглеждам? Двете с Ема се редуваме да им слагаме храна, тъй като хранилките са между нейната къща и моята.

— Нейната къща ли?

— Да, виж — тя посочи към красивата двуетажна сграда. — Старата къща за гости, а използва също и оранжериие зад нея. Аз се настаних в постройката до басейна. Лоръл и Паркър са на третия стаж в голямата къща, съответно в източното и западното крило, така че си имат самостоятелни стаи. Но къщата си е на Паркър все пак. На Лоръл ѝ трябваат кухните, на мен ми е нужно пространство за студиото, а Ема се нуждае от оранжериие. Затова такава разпределение беше най-удачно. Много време прекарваме заедно в голямата къща, но всяка си има и собствено пространство.

— Отдавна сте приятелки.

— Открай време.

— Като семейство, а? От онези, свестните?

Тя се засмя.

— Голям хитрец си. Ами птиците...

— По това време на годината често можеш да видиш кардиналче.

— Добре, всеки знае как изглежда кардиналчето. Тъкмо едно такова те уреди с гледка на гърдите ми.

— Много моля... Какво?

— Блъсна се в прозореца на кухнята и си разлях колата върху ризата. Да се върнем на темата — птици. Освен онези червените, дето се блъскат в прозорците. Мисля си, например, за бяла стърчиопашка или нещо подобно?

— За съжаление бялата стърчиопашка е изчезнал вид. Но можеш да видиш някои ивичести врабчета в околността през зимата.

— Ивичести врабчета. След като успях да повтора това, без да заекна, явно вече съм на път да изтрезнея.

Вървяха по алеята между меката светлина от лампите и тъмнината, а снегът валеше на едри снежинки като в холивудски филм.

Човек не може и да мечтае за по-красива януарска нощ, помисли си Мак. И тя щеше да я пропусне, ако той не бе дошъл и не бе настоял — по своя деликатен начин — да излязат навън.

— Сега е моментът да изтъкна, че нямам навик да се наливам с вино преди, залез-слънце. Обикновено впрягам яда си в работа или отивам и изливам мъката си пред Паркър и останалите. Но сега бях прекалено бясна за която и да е от двете. А не ми се ядеше сладолед, който също често ме спасява в трудни мигове.

— Досетих се, освен за сладоледа. Майка ми прави супи, когато е много разстроена или страшно ядосана. Доста супа съм изял през живота си.

— Тук никой не готви, освен Лоръл и госпожа Г.

— Госпожа Г., Госпожа Грейди ли? Тя още ли е тук? Не я видях днес.

— Още е тук, грижи се за всичко и завсички. Слава Богу! В момента е в годишната си зимна ваканция. Заминава за Сейнт Мартин винаги точно на първи януари и остава там до април. Както винаги, преди да замине, зареди фризера със супи, задушено, яхния и всевъзможни други ястия, така че никоя от нас да не умре от глад в случай на силна виелица или ядрена война.

Тя спря до входната врата и отново наклони глава настрани, за да го погледне.

— Денят си го биваше. Ти издържа, професоре.

— Имаше и интересни моменти. О, Шери се спря на „Вариант три“, с бюфет.

— Добър избор. Благодаря за разходката и за търпеливото изслушване.

— Обичам да се разхождам — напъха ръцете си в джобовете, тъй като не бе сигурен какво да прави с тях. — Най-добре да тръгвам, понеже шофирането в снега ще е малко по-сложно. А и утре е учебен ден.

— Учебен ден — повтори тя и се усмихна.

После измъкна топлите си ръце от джобовете, положи ги на бузите му и докосна с устни неговите — лека, приятелска, почти сестринска целувка.

Той изключи. Направи това, което направи, преди да помисли. Още преди да осъзнае какво става, вече действаше. Улови раменете ѝ,

придърпа я към себе си — притисна я до вратата и превърна невинното докосване на устните във вълнуващо пътешествие в неизвестното и примамливото.

Онова, за което бе бленувал на седемнайсет, се превръщаше в реалност на трийсет. Вкусът на целувката ѝ, чувството, че е с нея. Мигът, в който устните и езиците им се срещат, кипването на кръвта. В тишината, царяща наоколо, в безшумния танц на снега, в онова вселенско затишие звукът на въздишката ѝ отекна като гръм в главата му.

Надигаше се буря.

Тя не го отблъсна, не възрази, че се бе възползвал от приятелския ѝ жест, за да я отведе в дебрите на страстното и необуздало неизвестно. Първата ѝ мисъл бе: „Кой да знае? Кой да предположи, че доброто момче, преподавателят по английска литература, който се блъска в стените, може да се целува така?“.

Сякаш имаше намерение да я замъкне в близката пещера и да разкъса дрехите ѝ, докато тя невъздържано раздира неговите.

После мисленето стана невъзможно и единственото, което бе в състояние да направи, бе да го следва.

Отнесена от вихъра. Този израз винаги ѝ бе звучал странно, но сега се чувстваше точно така — отнесена от вихъра.

От бузите му ръцете ѝ се плъзнаха назад и се вплетоха в косата му. Вкопчиха се в нея.

Това го върна на земята. Сега той се отдръпна и едва не се подхлъзна на снега, който покриваше пътеката. Тя не помръдна и на сантиметър, само го гледаше с блеснали в мрака очи.

Господи!, повтаряше си той, *Господи!* Беше изгубил ума си.

— Съжалявам — едва намираше думите, докато възбудата и разочарованието бушуваха в него. — Извинявай. Това беше... не беше... Просто... извинявай.

Тя продължи да го зяпа, докато той бързо се отдалечаваше с тромави крачки заради прясно натрупания сняг. Долови, въпреки бученето в главата си, пиукането на електронното заключване на колата му и го видя на светлината на лампичката над седалката как се качва, след като бе отворил вратата.

Потегли, преди тя да успее да си поеме въздух и да си възвърне гласа. Докато той се отдалечаваше, тя едва успя да промълви:

— Няма защо.

Усещаше се много по-замаяна, отколкото когато беше пила вино, докато влизаше в дома си. Отиде в кухнята, изля недокоснатото от него вино в мивката, а после изсипа и останалото в нейната чаша. След като се озърна неவிждащо наоколо, тя се обърна и се облегна на плота.

— Уха — отрони тя.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В някои сутрини човек просто има нужда от нещо повече от едно кексче и доза кафе, реши Мак. Разбра, че са й спестени неприятностите, свързани с махмурлука — *Благодаря ти, Картър Магуайър!* — но десетината сантиметра сняг, натрупани през нощта, означаваха, че ще се наложи да работи с лопатата. Трябваше да се подкрепи с нещо наистина солидно. Тъй като знаеше къде да го намери, тя нахлузи ботушите си, намъкна палтото си и излезе навън.

И моментално се върна за фотоапарата си.

Светлината — остра и ярка, струеше от наситеносиньото небе върху неподвижно бяло море. Недокоснато, непокътнато, това море бе покрило земята, разстлало се бе отгоре й. Беше я потопило. Храстите изглеждаха като прегърбени същества, които прекосяваха това море, а скалите, които оформяха лагуната на езерцето, бяха като срутена барикада.

Мак пое дълбоко въздух и усети студа като малки остри парченца стъкло, а после го издиша в пухкави бели облачета, докато снимаше зимния дворец, в който се бе превърнала горичката.

Пейзажите рядко приковаваха вниманието й. Но гледката пред очите й, реши тя, тази картина в бяло и черно с толкова много нюанси, с играта между светлината и сянката под направо жестоко синьото небе изискваше да й отдели време. Тези разнообразни форми, тези различни повърхности, затрупаните клони и заскрежената кора на дърветата — всичко това предоставяше безброй възможности за фотографиране.

А голямата величествена къща изглеждаше сред необятната белота като красив, изящен остров.

Мак действаше интуитивно — експериментираше с ъгъла, използваше по най-добрия начин светлината, фокусираше върху блещукащите бели топки на азалиите, които щяха да се разпускат в цвят с настъпването на пролетта. Някакво движение привлече погледа й, и когато се обърна да го проследи, забеляза кардиналчето да каца на

покрития със сняг клон на един чинар. Остана там като единствено яркочервено петно и запя.

Мак приклепна и приближи фокуса, вместо да рискува да се придвижи по-близо и да пропусне момента. Зачуди се дали това не беше същата птичка, която се беше блъснала в прозореца на кухнята ѝ. Ако беше така, то определено изглеждаше здрава и невредима, стояща като ярко пламъче върху покрития със снежна дантела клон.

Улови мига и успя да направи три бързи снимки, като само леко променяше ъгъла, а джинсите ѝ побеляха, докато се подпираше на лявото си коляно.

После птичката литна, понесе се над замръзналото море, окъпана от ярката светлина, и изчезна.

Емалин, хубавата Емалин, загърната в старото си тъмносино палто, с бяла шапка и шал, си проправяше път през снега към нея.

— Чудех се колко ли още ще трябва да стоя неподвижно, докато ти приключиш или докато проклетата птичка излети. Студено е.

— Обичам зимата — Мак отново вдигна фотоапарата, и когато улови Ема на фокус, натисна копчето.

— Недей! Господи, изглеждам ужасно.

— Много си сладка. Явно обожаваш розови ботуши.

— Кой дявол ме накара да си купя дебели рошави ботуши в розово? Къде ми е бил умът? — тя поклати глава и тръгна редом с Мак към голямата къща. — Мислех, че вече ще си на топло и ще врънкаш Лоръл да направи закуска. Нали ти ми се обади и поръча палачинки преди близо час?

— Аз бях, а сега можем двете да идем да я врънкаме. Увлякох се. Навън е страхотно. Светлината, тоновете, различните повърхности. Ами онази птичка? Истински бонус.

— Поне пет градуса под нулата е и след палачинките ще трябва да ринем сняг и да мръзнем като кучета. Защо не може винаги да е лято?

— През лятото много рядко ядем палачинки. Може би само от онези тънките френски палачинки, но то не е същото.

Докато тропаше с дебилите си розови ботуши, за да изтупа снега от тях, Ема хвърли един изпепеляващ поглед към приятелката си и отвори вратата.

Мак мигновено надуши кафето. Захвърли палтото и шапката си, после внимателно остави фотоапарата върху рафта и решително прекрачи прага, за да стисне в мечешка прегръдка Лоръл.

— Знаех си, че мога да разчитам на теб.

— Видях те да си играеш на природозащитничка навън и реших, че идваш да хленчиш за палачинки — Лоръл бе вързала стегнато косата си на опашка, бе навила ръкавите си и добросъвестно отмерваше необходимата доза брашно.

— Обичам те, и то не само заради палачинките, които правиш в снеговити дни.

— Хубаво, тогава слагай масата. Паркър вече е на крак и отговаря на електронните писма.

— Обади ли се за почистването на снега? — попита Ема. — Днес имам три консултации.

— Само за паркинга. Общото мнение е, че няма достатъчно сняг, за да викаме подкрепления за останалите зони. Можем да се справим.

Ема се намуси престорено.

— Мразя да рина сняг.

— Горката Ем — едновременно възкликнаха Лоръл и Мак.

— Гаднярки.

— Имам история за закуската — въодушевена от импровизираната фотосесия и предвкусвайки палачинките, Мак си сипа захар в кафето, което току-що бе наляла. — Секси история за закуска.

Ема замръзна, докато отваряше шкафа за чинии.

— Разказвай.

— Още не сме седнали да ядем. А и Паркър я няма.

— Отивам да я довлека. Искам секси история за закуска, която да ми държи топло, докато рина глупавия сняг.

Ема побърза да излезе от кухнята.

— Секси история за закуска — държейки Мак под око, Лоръл грабна дървена лъжица, за да разбърка сместа. — Вероятно в нея участва Картър Магуайър, освен ако не си получила мръснишко обаждане по телефона и не броиш това за секси.

— Зависи кой се обажда.

— Той е сравнително готин. Но пък не е твой тип.

Мак се обърна да я погледне, докато отваряше чекмеджето за прибори.

— Значи имам определен тип?

— Знаеш, че е така. Атлетичен, обичащ забавленията, може да е с артистични наклонности, но не е задължително, да не е прекалено взискателен или сериозен. В досегашния ти опит не е имало интелектуален, академичен или някой чаровен симпатията.

Сега бе ред на Мак да се нацупи.

— Харесвам умни мъже. Може би досега не съм попадала на такъв, който да ми въздейства сексуално.

— Освен това е сладък. Не е обичайно за теб.

— Обичам сладкото — възрази Мак. — Опитай кафето ми!

Лоръл се засмя, остави купата с тестото и се пресегна за замразени горски плодове от хладилника.

— Слагай масата, Елиът.

— Това правя — докато се суетеше, тя се замисли върху това, което каза Лоръл. Май беше права — до известна степен. — Всеки си има определен тип. Паркър има — успял, добре възпитан, образован.

— Владеенето на два езика е предимство — допълни Лоръл, докато миеше плодовете. — Трябва да може да различава „Армани“ и „Хюго Бос“ от двайсет крачки.

— Ема също има свой тип — мъжете.

Смехът на Лоръл още кънтеше, когато Ема се върна.

— Паркър идва. На какво се смеете?

— На теб, мила. Тиганът е горещ — обяви Лоръл. — Размърдайте се.

— Добро утро, партньори — Паркър влетя в кухнята — тъмни джинси, кашмирен пуловер, коса — прилежно прибрана в стегната опашка на тила, дискретен грим. На Мак ѝ мина през ума еретичната мисъл, че лесно би могла да намрази Паркър, ако не я обичаше толкова. — Току-що потвърдих още три резервации за предварителна консултация и обиколка на имението. Господи! Обичам празниците. Толкова много хора се сгодяват по това време. А преди да се усетим, ще дойде Свети Валентин и ще имаме нов наплив. Палачинки?

— Дай сироп — нареди ѝ Лоръл.

— Пътищата са почистени. Не мисля, че ще има отложени срещи в днешния график. О, а семейство Полсън са изпратили писмо по

електронната поща — тъкмо са се върнали от меден месец. Ще извадя цитати от него за сайта ни.

— Никакви разговори за бизнес — прекъсна я Ема. — Мак има секси история за закуска.

— Така ли? — Паркър вдигна вежди и остави сиропа и маслото на масата. — Разказвай.

— Всичко започна, както е с повечето секси истории, когато разлях диетична кола върху ризата си.

Когато започна разказа си, Лоръл тъкмо поднасяше голям куп палачинки на масата.

— Той каза, че се е ударил в стената — прекъсна я Ема. — Горкият Картър! — тя се изсмя силно и отрязва тънка лентичка от палачинката си.

— И то здравата — допълни Мак. — Искам да кажа, че направо щеше да я събори. Ако беше в анимационен филм, щеше да мине право през нея и да остави дупка с формата на тялото си. А после се озова седнал на пода и докато аз се опитвах да разбера колко лошо се е ударил, гърдите ми се оказаха заврени в лицето му — което той много любезно отбеляза.

— „Извинете ме, госпожице, циците ви май са под носа ми“, така ли?

Мак размаха вилицата си към Лоръл.

— Само че той не използва думата „цици“ и леко заекваше. И така, аз отидох и измъкнах някаква риза от сушилнята, занесох му торбичка с лед и в крайна сметка прецених, че вероятно няма нужда от посещение в спешното отделение.

Продължи разказа си, докато с охота омиташе малка купчинка палачинки в чинията си.

— Малко съм разочарована — обади се Лоръл. — Очаквам в една секси история за закуска да има и секс, а не само твоите доста хубави гърди.

— Не съм свършила. Част втора започва, когато се върнах у дома да поработя и непредпазливо вдигнах телефона. Беше майка ми.

Усмивката на Паркър помръкна и тя поклати глава.

— Това не е секси. Казвала съм ти да поглеждаш кой те търси, Мак.

— Знам, знам, но беше служебният телефон, а и аз не мислех. Както и да е, направих и нещо по-лошо. Тя е скъсала с последното си гадже и ми стовари поредната си порция самосъжаление. Била съсипана, опустошена и така нататък, и така нататък. Болката ѝ, страданието ѝ изисквали да прекара една седмица в СПА център във Флорида и поиска три хилядарки от мен.

— Не си ѝ дала — измърмори Ема. — Кажй, че не си.

Мак сви рамене и набоде с вилицата още палачинки.

— Ще ми се да можех да отказвам.

— Скъпа, трябва да престанеш — обади се и Лоръл. — Просто трябва да престанеш.

— Знам — Ема потупа коляното ѝ под масата в знак на съчувствие. — Знам, но се поддадох и това е. След което отворих бутилка вино и се заех да давя тъгата и отвращението си.

— Трябваше да се върнеш тук — Паркър се протегна и докосна ръката ѝ. — Ние сме насреща.

— И това знам. Бях прекалено ядосана, тъжна и изпълнена със самосъжаление и отвращение от себе си. И познайте кой почука на вратата ми?

— Ооо — очите на Лоръл щяха да изскочат. — Кажй ми, че не си правила пиянски секс от самосъжаление с Картър. Но ако е така, моля те, разкажи най-подробно.

— Поканих го да пийне с мен.

— О, боже! — в изблик на радост Ема хапна още едно тъничко парченце палачинка.

— Излях цялата помия върху него — за семейството ми и всички други гадости. Човекът се беше отбил да остави някакъв пакет и се озова насаме с полупияна жена, която е затънала в самосъжаление. Той ме изслуша, което аз не осъзнавах по онова време, тъй като бях леко пияна и бях твърде заета да говоря, но той ме изслуша. После ме изведе на разходка. Просто ми облече палтото, закопча го, сякаш съм на три години, и ме изведе навън. Където продължи да ме слуша, докато най-сетне се успокоих. После ме изпрати обратно и...

— Поканила си го вътре и сте правили секс — подсказа Ема.

— Разказвай си своята секси история за закуска. Чувствах се леко засрамена и много благодарна, затова го целунах лекичко. Приятелска целувка за благодарност. И докато се усетя, бях погълната от

изпържваща мозъка, възпламеняваща кръвта, превръщаща в див барабанен ритъм пулса целувка. От онези, при които те притеглят рязко напред, а после залепват гърба ти в най-близката вертикална повърхност.

— О! — Ема потръпна от истинско удоволствие. — Обожавам такива.

— Ти обичаш всякакви целувки — изтъкна Лоръл.

— Да, да, така е. Бих предположила, че Картър с по-скоро секси, стеснителен и не особено бърз в това отношение.

— Може и да е такъв, по принцип. Защото, докато главата ми експлодираше, той спря, извини се — няколко пъти — и после се освободи от прегръдката ми и избяга към колата си. Беше си тръгнал, преди да си възвърна дар словото.

Паркър побутна настрани чинията си и взе кафето си.

— Е, трябва да му се обадиш. Очевидно.

— Очевидно — съгласи се Ема и погледна към Лоръл, за да приключи тя гласуването.

— Може да си навлече беля — Лоръл сви рамене. — Той не е нейният обичаен тип, а и върши неща, които не отговарят на общото впечатление, което оставя. Мирише ми на усложнения.

— Защото е добър, мил и малко непохватен тип, който се целува като древен воин? — Ема леко срита Лоръл под масата. — На мен ми мирише на романтика.

— Ти надушваш романтика и в задръстване на магистралата.

— И така да е. Но много добре знаеш, че искаш да разбереш какво ще стане по-нататък. Не можеш да оставиш такава целувка просто така — добави Ема, обръщайки се към Мак.

— Може би, защото както стоят сега нещата, това е една секси история за закуска и никой не е пострадал. А сега трябва да ида да се обадя в банката и да захвърля три хиляди долара, сякаш са конфети — тя се измъкна от мястото си. — Ще се видим навън, с лопатите.

Паркър си взе една малина от купата, след като Мак излезе.

— Няма да остави нещата така. Това ще я побърка.

— Ще има повторен контакт в рамките на четиридесет и осем часа — съгласи се Лоръл, после се намръщи. — По дяволите, тя се измъкна от миенето на чинии.

Седнал зад бюрото си в гимназията, Картър преглеждаше основните моменти за дискусията, която планираше да предизвика в последния час. Поддържането на енергията и интереса бяха ключов фактор в този последен за деня час, когато свободата бе само на петдесет кратки — или безкрайно дълги, в зависимост от гледната точка, — минути. При правилен подход можеше да се сдобие с вниманието на гледащите в часовника.

Може би щяха да научат нещичко.

Проблемът бе, че не можеше да съсредоточи собственото си внимание.

Дали да не ѝ се обади и отново да се извини? Може би трябваше да ѝ напише бележка. Справяше се по-добре с писането, отколкото с говоренето. В повечето случаи.

Дали пък не беше най-добре просто да остави нещата така? Бяха минали няколко дни. Е, един ден и две нощи, ако трябваше да е пределно точен.

Знаеше, че е пределно точен.

Искаше му се да остави всичко така, просто да го остави и да го впише в дългия списък „Смущаващи моменти в живота на Картър“. Но не можеше да спре да мисли за това. За нея.

Беше се озовал отново точно там, където бе и преди тринайсет години. Страдаше от отчаяно романтично увлечение по Макензи Елиът.

Наложи си да мисли, че ще го преживее. Преди беше успял. Почти напълно.

Само си бе изгубил ума за един миг, това е. И беше напълно разбираемо, предвид всичко случило се.

И все пак, може би трябваше да напише бележка и да ѝ се извини.

„Скъпа Макензи,

Искам да изрази искрените си извинения за неуместното си поведение във вечерта на четвърти януари. Действията ми бяха непростими и дълбоко съжалявам за тях.

Твой Картър“

Възможно ли бе да е толкова скован и непохватен? Тя вероятно бе забравила всичко, след като се бе посмяла с приятелките си. Кой можеше да я вини? Да остави нещата така, бе най-правилното решение. Просто да зареже всичко и да се върне към дискусиата с класа върху темата за Розалинд като жена от двадесет и първи век. Сексуалност. Скрита самоличност. Лукавост. Смелост. Остроумие. Преданост. Любов.

Как Розалинд използва двойствената си сексуалност в пиесата, за да се превърне накрая в жена, вместо да остане момичето, което е била в началото, или момчето, на което се преструва през цялото време? Замисли се, че само думата „секс“ вече е достатъчна, за да привлече вниманието на тийнейджърите. Как...

Продължи да преглежда бележките си и разсеяно извика „Влез“, когато чу почукване на вратата. Промяна в идентичността и смелостта, мислеше си той, чрез преобразяването...

Вдигна очи и примигна невярващо. Мислите му все още бяха погълнати от очарователната Розалинд, а виждаше пред себе си Мак.

— Здравей, съжалявам, че те прекъсвам.

Той скочи на крака и разпиля листовите си, така че някои се посипаха по пода.

— О, няма нищо. Няма проблем. Аз само...

Наведе се да ги събере в момента, в който и тя напрани същото, и чукна главата си в нейната.

— Извинявай, извинявай — остана клекнал и срещна погледа ѝ.
— По дяволите.

Тя се усмихна и закачливите трапчинки се появиха на страните ѝ.

— Здравсти, Картър.

— Здравей — той взе листовите, които тя му подаде. — Просто преглеждах някои идеи за насочване на дискусиа върху Розалинд.

— Коя е Розалинд?

— Героиня на Шекспир. От „Както ви се харесва“.

— Онази, която Ема Томпсън играе ли?

— Не. Това е от „Много шум за нищо“. Розалинд е племенница на херцог Фредерик, която е изгонена от двореца и се преоблича като Ганимед, млад момък.

— Нейният брат близък, нали?

— Не, това го има в „Дванайсета нощ“.

— Много ги бъркам.

— Е, макар да има известни паралели между „Както ви се харесва“ и „Дванайсета нощ“ по отношение на темата и движещата сила, двете пиеси третираат категорично различни... Извинявай, няма значение.

Остави листовите си и свали очилата за четене. И се приготви да приеме последиците от действията си.

— Искам да се извиня за...

— Вече го направи. На всяка жена, която целуваш, ли се извиняваш?

— Не, но предвид обстоятелствата...

— Остави, Картър.

— Както и да е. Какво мога да направя за теб?

— Отбих се да ти оставя това. Щях да го предам в канцеларията, но там ми казаха, че имаш свободен час и си тук. Затова реших да ти го дам лично.

Тя му подаде пакет, увит в кафява хартия.

— Можеш да го отвориш — подкани го тя, забелязала объркването му. — Просто символичен подарък — като благодарност, задето ме остави да си излея душата пред теб онази вечер, както и че ми спести гаден махмурлук. Реших, че може да ти хареса.

Отвори го внимателно, разгъвайки хартията и прегънатите краища. И извади снимка, поставена в семпла черна рамка. На фона на белия сняг и черните клони на зимните дървета кардиналчето грейше като жив пламък.

— Прекрасна е.

— Хубава е — тя се загледа заедно с него в снимката. Едно от онези случайни добри попадения. Направих я вчера, рано сутринта. Не е бяла стърчиопашка, но пък е нашата птичка.

— Нашата... О, да. И си дошла, за да ми я дадеш — удоволствието го смути почти колкото и притеснението. — Мислех, че ще си ми ядосана, след като аз...

— Ме целуна така, че видях звезди посред бял ден — довърши тя. — Би било глупаво. Освен това, ако бях ядосана, щях да ти сритам задника още тогава.

— Сигурно си права. И все пак, не биваше...

— Хареса ми — прекъсна го тя и го остави без думи. Обърна се и се разходи из стаята. — Значи това е твоята класна стая, където се случва всичко.

— Да, моята стая — *защо, Господи, не можеше да накара ума и устата си да действат в синхрон?*

— Не съм се връщала тук от години. Всичко изглежда почти същото, усещането ми е толкова познато. Нали хората все казват, че училището им се струва много по-малко, когато се върнат там като големи? На мен ми изглежда дори по-голямо. Просторно, светло и огромно.

— Има отлична архитектура, сградата, имам предвид. Открити пространства и... Но ти говореше метафорично.

— Може би. Мисля, че съм имала часове в тази стая — тя заобиколи масите и се приближи до трите прозореца на южната стена. — Май седях точно тук и зяпах през прозореца, вместо да внимавам. Харесваше ми тук.

— Наистина ли? Много хора не пазят мили спомени от гимназията. Често тук се води истинска война на убеждения и личностни отношения, подклаждана от бомбардировките на хормоните.

Тя се усмихна широко.

— Спокойно можеш да го сложиш като надпис на тениска. Не, не харесвах особено гимназията като цяло. Но тук ми харесваше, защото Паркър и Ема учеха тук. Аз изкарах само два срока. Един в десети клас и един в единайсети, но предпочитях това училище пред гимназията „Джеферсън“. Макар че Лоръл ходеше там, училището беше толкова голямо, че двете не се засичахме много.

Тя се обърна.

— Като оставим настрана интригите и военните действия, гимназията все пак е страхотна школа. След като си се върнал в класната стая, явно много ти е било хубаво тук.

— За мен гимназията бе въпрос на оцеляване. Смотаняците са на най-долното ниво в социалната стълбица и съответно са унижавани,

пренебрегвани или тормозени от останалите. Бих могъл да напиша цяла книга.

Тя го изгледа с любопитство.

— И аз ли съм го правила?

— Дали си писала книги? Не, имаш предвид другото. Да не забелязваш някого, не е същото, като да го пренебрегваш.

— Понякога е по-лошо — измърмори Мак.

— Чудех се дали не бихме могли да се върнем на онази вечер и на думите ти, че ти е харесало. Би ли могла да бъдеш по-конкретна, за да не би да ги тълкувам погрешно?

Това я накара да се усмихне.

— Не мисля, че тълкуваш погрешно. Но...

— Доктор Магуайър?

Момичето стоеше нерешително на прага и излъчваше свежест и младежко очарование в спретнатата си тъмносиня училищна униформа. Мак забеляза признаците — силното изчервяване, блесналите очи — и разбра, че деvojчето сериозно се е увлякло по преподавателя си.

— Ааа... Джули. Да?

— Казахте, че мога да намина в този час и да поговорим за есето ми.

— Точно така. Трябва ми само минутка, за да...

— Няма да ви преча — обади се Мак. — И бездруго вече закъснявам. Радвам се, че се видяхме отново, доктор Магуайър.

Тя се размина бавно с хубавата Джули и се запъти към стълбището. Той я настигна, преди да е стигнала средата му.

— Почакай.

Тя спря и се извърна. Картър докосна ръката ѝ.

— Това, че не тълкувам погрешно думите ти, означава ли, че нямаш нищо против да ти се обадя?

— Би могъл да ми се обадиш. Или да излезем да пийнем нещо след училище.

— Знаеш ли къде е „На кафе“?

— Горедолу. Ще го намеря.

— В четири и половина.

— Аз мога в пет.

— В пет. Чудесно. Ще... се видим там.

Тя продължи надолу и погледна назад едва когато стигна на края на стълбището. Той още стоеше там, на средата на пътя, пъхнал ръце в джобовете на спортните си панталони, самото му от туид бе леко провиснало, а косата — небрежно разрошена.

Горката Джули, каза си Мак и продължи. Горкичка малка Джули, знам точно как се чувстваш.

— Поканил си я в „На кафе“? Какво ти става?

Картър се намръщи, докато прибираше папките и книгите си в куфарчето.

— Какво му има на „На кафе“?

— Там се мотаят учители и ученици — Боб Таркинсън, учител по математика и самопровъзгласил се експерт по сърдечните въпроси, тъжно поклати глава. — Ако искаш да спиш с някоя жена, трябва да я заведеш да пийнете по нещо. В някой хубав бар, Картър. Някъде, където има поне малко атмосфера и усещане за интимност.

— Не всеки контакт с жена е с цел да спиш с нея.

— Тогава всеки втори.

— Ти си женен — изтъкна Картър. — И чакате бебе.

— Точно затова знам нещата, които знам — Боб се облегна на бюрото на Картър и си придаде многознаещ вид. — Да не мислиш, че съм накарал жена като Ейми да се омъжи за мен, като съм я водил на кафе? Не, по дяволите. Знаеш ли с какво спечелих Ейми?

— Да, Боб — защото му беше казал вече стотина пъти. — Сготвил си ѝ вечеря на втората ви среща и тя се е влюбила в теб заради пилешките ти котлети.

Все така самодоволен, Боб размаха пръст.

— Никой не се влюбва заради някакво си кафе лате, Картър. Повярвай ми.

— Тя дори не ме познава, не и в истинския: смисъл. Затова влюбването просто не е на дневен ред. Знаеш ли, започваш да ме изнервяш.

— Ти вече си беше изнервен. Добре, засега нека да е кафе, просто виж как ще потръгне. Ако още те интересува, обади ѝ се утре. Най-късно вдругиден. Покани я на вечеря.

— Няма да готвя пилешки котлети.

— Ти и омлет не можеш да сготвиш, Магуайър. Освен това пиенето на кафе дори не се брои за официална първа среща. Покани я да излезете. Когато си готов да доведеш нещата докрай, ще ти дам рецепта. Нещо простичко.

— Господи! — Картър потърка челото между веждите си, където усещаше напрежение. — Затова избягвам да излизам по срещи. Това е ад.

— Избягваш срещите, защото Корин разби самоувереността ти. Добре е, че се връщаш на седлото, и то с човек извън нашата сфера — в подкрепа на думите си той тупна Картър по рамото. — С какво каза, че се занимава тя?

— Фотограф е. Имат сватбена агенция заедно с три нейни приятелки. Ще организират сватбата на Шери. Ние — Макензи и аз — сме били заедно в едно училище, около пет минути.

— Чакай, чакай. Макензи? Червенокосата, в която си бил влюбен в гимназията?

Сразен, Картър отново потърка точката между веждите си.

— Изобщо не биваше да ги казвам за това. Ето защо пия рядко.

— Но, Карт, това е съдба — от думите му извираше въодушевление. — Това е реваншът на смотаняка. Големият ти шанс да наваксаш пропуснатата възможност.

— Просто излизаме на кафе — измърмори Картър.

Преливащ от ентузиазъм, Боб скочи, грабна парче тебешир и нарисова кръг на дъската.

— Очевидно е — кръг. Ти извървяваш един кръг, а това означава да доведеш точка А и точка Б — вътре в кръга той отбеляза две точки и ги свърза хоризонтално — до точка В — отбеляза още една точка в горния край, после я свърза с другите две с прави линии. — Виждаш ли?

— Да, виждам триъгълник, вписан в кръга. Трябва да тръгвам.

— Това е триъгълникът на съдбата в кръга на живота!

Картър вдигна куфарчето си.

— Прибирай се у дома, Боб.

— Не можеш да спориш с математиката, Картър. Винаги ще губиш.

Картър избяга и прекоси с бързи крачки почти празното училище, докато неговите стъпки отекваха зад гърба му.

ПЕТА ГЛАВА

Тя закъсняваше. Може би изобщо нямаше да дойде. Може да се е случило какво ли не, мислеше си Картър. Ако поне част от мозъчните му клетки работеха нормално, щеше да се е сетил да ѝ даде мобилния си телефон, за да може да му се обади и да отложат срещата. Сега можеше само да седи тук сам и да чака.

Зачуди се колко време да остане. Петнайсетте минути, които вече бе чакал, не бяха достатъчно дълго. Половин час? Един? Ако останеше да чака сам цял час, това щеше ли да означава, че е пълен смотаняк? Отговори си, че вероятно точно това означава. Мислено се нарече глупак и се престори, че пийва от зеления си чай. Беше излизал на срещи и преди — често. Беше имал сериозна интимна връзка с една жена в продължение на цяла година. За бога, дори бе живял с нея. Докато не го бе зарязала и не бе отишла да живее с друг.

Но въпросът не бе в това. Ставаше дума само за едно кафе. Или по-скоро за чай в неговия случай. И в момента се разстройваше заради една обикновена... среща, реши той поради липса на по-подходяща дума, като някое глупаво момиче заради абитуриентския си бал.

Отново се престори, че чете книгата си, докато се правеше, че пие чай. И си нареди мислено да не поглежда към вратата на кафенето като изгладняла котка към миша дупка.

Беше забравил или по-скоро отдавна бе престанал да забелязва, колко шумно е това място. Забравил бе колко много от учениците му посещават кафенето. Боб имаше право, че това беше лош избор на място. Цветните сепарета и табуретки бяха претъпкани с ученици от горните класове на гимназията, както и с такива от местното средно училище, наред с двайсет и няколко годишни посетители и неколцина учители. Светлините бяха прекалено ярки, гласовете — прекалено високи.

— Съжалявам, че закъсных. Фотосесията се проточи.

Той примигна, когато Мак се настани на стола срещу него.

— Какво?

— Сигурно много си се увлякъл в книгата — тя наклони глава, за да прочете заглавието. — Лорънс Блок? Не трябва ли да четеш Хемингвей или Тролъп?

— Популярната литература е силен и много стимулиращ фактор в литературата. Затова е и популярна. Четенето просто за удоволствие е... това е началото на поредната лекция. Извинявай.

— Ролята на учител много ти отива.

— Предполагам, че това е прекрасно за в класната стая. Не разбрах, че отиваш да работиш, когато се отби. Можехме да се уговорим за по-късно.

— Имах просто няколко срещи с клиенти и една фотосесия. Една от булките по някаква причина иска всеки момент от подготовката да е документиран с професионални снимки. За мен това е добре, тъй като се плаща. Документирах пробата на сватбената ѝ рокля, докато майка ѝ плачеше отстрани. Сълзите наложиха да отделя малко повече време, отколкото бях предвидила.

Тя свали шапката си и пооправи с пръсти косата си, докато се оглеждаше наоколо.

— Не съм се отбивала тук досега. Има страхотна енергия.

Обърна се с усмивка към момичето, което бе дошло да вземе поръчката ѝ.

— Казвам се Дий. Какво да ви донеса?

— Мисля, че ще се забавляваме. Да кажем, двойно лате макиато с аромат на ванилия.

— Веднага. Още зелен чай за вас, доктор Магуайър?

— Не, имам достатъчно, Дий. Благодаря.

— Значи не си падаш по засукани кафе напитки? — попита Мак, когато Дий отиде да донесе поръчката.

— Не и толкова късно следобед. Но тук е хубаво — кафето. Обикновено се отбивам за капучино сутрин преди работа. Продават и кафе на зърна, така че ако ти хареса... Трябва да започна най-напред с това. Не мога да мисля. А ако не мога да мисля, брътвежите ми ще те приспят въпреки двойната доза кафе.

— Добре — Мак подиря брадичка на дланта си. — Казвай каквото имаш да казваш.

— Бях влюбен в теб в гимназията.

Веждите ѝ подскочиха, докато се изправяше назад.

— В мен ли? Сериозно?

— Да, е, за мен беше сериозно. Страшно унижително е да говоря за това след повече от десет години, но този факт поставя в особена светлина настоящото положение. За мен, разбира се.

— Но... аз не си спомням да си разговарял с мен някога.

— Не съм. Не можех. Тогава бях болезнено притеснителен, особено в общуването с други хора. И най-вече по отношение на момичетата. Момичета, които ме привличат, имам предвид. А ти беше толкова...

— Двойно лате макиато ванилия — Дий остави доста голяма чаша на масата и добави няколко мини бишкоти в отделна чинийка. — Да ви е сладко!

— Не спирай точно сега — настоя Мак. — Бях толкова какво?

— О, ами просто ти... Косата, трапчинките, всичко.

Мак си взе от бишкотите и се облегна, захапала една, докато го гледаше съсредоточено.

— Картър, в гимназията приличах на върлина с моркови, стърчащи от главата ми. Имам снимки за доказателство.

— Не и за мен. Ти беше красива, кипяща от енергия и уверена в себе си — мислено допълни, че още е такава. Виждаше се от пръв поглед. — Чувствам се като идиот, докато ти разказвам това, но непрекъснато се върти в главата ми. Достатъчно непохватен съм и без да си поставям сам препъникамъни. Е, това е. Казах го.

— Да не би целувката онази вечер да е била резултат от това старо увлечение?

— Трябва да призная, че и то изигра известна роля. Всичко бе толкова неземно.

Тя отново се наведе напред, за да вземе кафето си.

— И двамата не сме онова, което сме били в гимназията.

— Господи, надявам се, че е така. Тогава бях толкова объркан.

— Кой не е бил? Знаеш ли, Картър, повечето мъже биха използвали тази история с увлечението от гимназията като хитър начин да свалят една жена или изобщо не биха я споменали. Заинтригува ме, а и ти също, защото не постъпи по нито един от двата начина. Винаги ли си толкова откровен с жените, с които пиеш кафе?

— Не знам. Ти си единствената, в която съм бил влюбен.

— О, боже.

— Това беше много глупаво — силно притеснен, отново, той прокара пръсти в косата си. — Сега вече те изплаших. Това прозвуча страшно, като някаква мания сякаш имам таен олтар с твои снимки, където паля свещи и повтарям името ти. Господи, това беше още по-страшно. Бягай веднага. Няма да ти се сърдя.

Тя избухна в смях и се наложи да остави кафето си, преди да го е разляла.

— Ще остана, ако се закълнеш, че нямаш олтар.

— Нямам — той направи две пресечени линии над сърцето си. — Ако искаш да останеш, защото изпитваш съжаление към мен, или защото кафето ти харесва — устройва ме.

— Кафето наистина е добро — тя отпи отново. — Не изпитвам съжаление, но и не съм сигурна какви точно са чувствата ми. Ти си интересен човек и ми помогна в нужда. Целуваш се страхотно. Защо да не прием кафе? И след като вече сме тук, кажи ми как така един болезнено стеснителен човек става учител?

— Трябваше да го преодоля. Исках да преподавам.

— Винаги ли?

— На практика, да. Преди това исках да съм супергерой. Вероятно някой от мутантите със свръхсили.

— Супер мутант учител. Би могъл да си Професора.

Той се усмихна широко.

— Сега вече разгада тайната ми самоличност.

— Е, как Срамежливеца се превърна в могъщия Професор?

— С много учене и тренировки. Както и с някои практически трикове. Отначало се обливах в пот всеки път, когато посещавах курса по публична реч, който записах в колежа. Но това ми помогна. Работех и като помощник-учител в няколко класа, като един вид преход. През последната година в гимназията бях помощник-учител в класа на Дилейни. О...

Той завъртя чашата в ръцете си.

— В случай че станеше дума понякога, съм го питал за вас. За всички ви, така че не съм споменавал лично теб. Той ви наричаше „Квартетът“.

— Понякога още ни казва така. Сега ни е адвокат. В бизнеса.

— Чувам, че е добър.

— Така е. Дел подготви всичко — от правна гледна точка. Когато родителите им починаха, имението стана собственост на Паркър и Дел. Той не искаше да живее там. Тогава вече си имаше собствено жилище. Паркър не би могла да поддържа къщата, имам предвид само като жилище, като неин дом. А дори и да можеше, не мисля, че би понесла да живее сама там — в голямата къща, със спомените. Не и сама.

— Не, би било тежко и самотно. Не е така, когато всички сте там. Живеете и работите заедно.

— Това промени живота на всички ни. Тя вече бе обмисляла идеята за бизнеса, беше говорила с всички нас. После се обърна към Дел, за да обсъдят използването на имението за целта. Той го прие много добре. Това е и негово наследство, така че пое голям риск с нас.

— Явно е направил правилен избор. Според майка ми и Шери „Обети“ е най-добрата сватбена агенция в Гринуич.

— Изминахме дълъг път. Първата година беше доста критична и много треперихме, тъй като всички бяхме вложили спестяванията си, както и всичко, което можехме да изпросим, заемем или откраднем. Имахме големи разноси по започването на бизнеса — лицензите, стоката, оборудването. Разходи по превръщането на пристройката до басейна в мое студио, както и къщата за гости в място за Ема, Джак направи проектите безплатно. Джак Кук, познаваш ли го? Двата с Дел са били заедно в колежа.

— Да, малко. Помня, че бяха много близки.

— Малък град е „Йейл“ — коментира Мак. — Той е архитект. Отдели много време за преустройството. И ни спести страшно много пари от такси и погрешни стъпки. Втората година едва си покривахме разноските и всички трябваше да работим допълнително, за да се справяме. Но в края на третата вече бяхме прескочили трапа. Много добре знам какво е да се потиш, за да постигнеш онова, което искаш.

— Защо сватбена фотография? Защо точно това, имам предвид. Струва ми се, че не си избрала тази професия само защото се е вписвала в общия план за партньорството ви.

— Не, не беше само затова. Предполагам, че дори не е било водещ аргумент. Харесва ми да снимам хора. Лицата, телата, израженията им, движенията. Преди да създадем „Обети“, работех в едно фотографско студио. От онези, в които хората отиват да снимат

децата си или да си направят официална снимка. Изкарвах си хляба, но...

— Не те удовлетворяваше.

— Никак. Обичам да снимам хората в „особени моменти“, както ги наричам аз. Решителни моменти. Това е най-значимото, черешката на тортата. Но има и много други мигове. Сватбите, целият ритуал и как онези, които участват в него, го пречупват през собствения си поглед, за да подхожда лично на тях — това е значим момент.

Тя се усмихна и вдигна чашата с двете си ръце.

— Има драма, патос, театралност, тъга, радост, романтика, страст, забавление. Има от всичко. И мога да го претворя в снимките. Да им покажа изживяването на деня и ако имам късмет — онзи специален момент, който ги извежда извън сферата на обикновеното и ги прави участници в нещо единствено по рода си. Което е ужасно многословен начин да кажа, че просто обичам работата си.

— Разбирам те и знам какво имаш предвид под „особен момент“. И удовлетворението, което носи. Както когато виждам, че дори и само един от учениците ми се пробужда и възприема онова, което се опитвам да им предам. Тогава разбираш, че всички скучни часове са си стрували труда.

— Аз вероятно не съм давала на учителите си много такива моменти. Искях само да приключа с училището и да изляза оттам, за да се занимавам с онова, което обичам. Никога не съм гледала на учителите си като на творчески личности. По-скоро ги приемах като надзиратели. Бях лоша ученичка.

— Беше умна. Което ни връща на темата за младежкото ми увлечение. Но единственото, което ще кажа, е, че забелязах колко си умна.

— Не сме имали часове заедно. Ти беше няколко класа преди мен, нали? О, почакай! Беше помощник-учител в един от курсовете ми по английски, нали?

— В петия час на господин Лоуън по американска литература. Веднага обаче да забравим, че съм го казал.

— Няма начин. А сега, не че искам да избягам, но трябва да тръгна. Имам снимки. Всъщност става дума за годишния портрет на сестра ти.

— Не знаех, че толкова бързо сте го уредили.

— Лекарят има свободна вечер, затова се уговорихме. Но трябва да тръгвам, за да видя къде живеят и как изглеждат двамата заедно.

— Ще те изпратя до колата — той извади няколко банкноти и ги пъхна под чинийката на чашата си.

Преди тя да успее да се пресегне за якето си, той го бе взел, за да ѝ помогне да го облече. Отвори ѝ вратата и излезе с нея в мразовитата вечер.

— Паркирала съм на съседната пряка — каза му тя. — Няма нужда да ме изпращаш до колата. Много е студено.

— Няма нищо. И бездруго дойдох пеша.

— Пеша ли?

— Не живея далеч, така че повървах.

— Ясно. Обичаш да ходиш. И докато вървим — подхвана тя, — ще се спра на нещо, което остана встрани от разговора ни заради особената, насока, в която потръгна. Доктор Магуайър, защитил си докторска степен?

— Миналата година, най-накрая.

— Най-накрая ли?

— Тъй като това бе основната цел в живота ми през последните десетина година, „най-накрая“ ми се струва уместно. Започнах да обмислям темата на дисертацията ги още в първи курс — което вероятно го правеше най-големия смотаняк в града на смотаняците, помисли си той. — Ще излезеш ли отново с мен? Знам, че е малко извън темата, но непрекъснато се върти в главата ми. Затова, ако отговорът е отрицателен, бих искал да знам.

Тя не каза нищо по пътя до колата, после се загледа в него, докато изваждаше ключовете си.

— Сигурна съм, че имаш химикалка и нещо за писане. И сигурно са ти подръка.

Той бръкна под палтото си във вътрешния, джоб на самото от туид и измъкна малък бележник и химикалка.

Мак кимна, взе ги и отгърна на празна страница в бележника.

— Това е личният ми номер, а не служебният. Защо не ми се обадиш?

— Мога да го направя. След около час ще бъде прекалено рано, нали?

Тя се засмя и му върна бележника и химикалката.

— Определено повдигаш самочувствието ми, Картър — обърна се, за да отвори вратата, но той я изпревари.

Трогната и развеселена, тя се качи в колата и го остави да затвори вратата. След което смъкна прозореца.

— Благодаря ти за кафето.

— Няма защо.

— Не стой на студа, Картър.

Когато тя потегли, той остана загледан след колата ѝ, докато задните ѝ светлини се скриха от погледа му. После се върна обратно до кафенето и извървя трите пресечки в другата посока до дома си.

В краткото затишие в бизнеса през януари Мак разполагаше с прекалено много свободно време. Знаеше, че може да го използва, за да подреди архива си, да обнови различните страници в интернет, да разчисти невероятната бъркотия в гардероба си или да навакса със занемарената кореспонденция. Можеше да се възползва от времето и да прочете някоя хубава книга или да се размаже пред телевизора и да гледа филми, докато се тъпче с пуканки.

Но не можеше да седи на едно място и затова се замъкна в кабинета на Паркър, където се настани на широкия перваз на прозореца.

— Работя — заяви Паркър, без да вдигне очи.

— Уведомете пресата! Паркър работи.

Паркър продължи да трака по клавиатурата.

— След тази кратка пауза имаме плътна заетост за месеци напред. Месеци, Мак. Това ще бъде най-добрата ни година. Но все пак имаме цели две свободни седмици през август. Обмислям пакет услуги за края на лятото, нещо, подходящо за по-малка сватба. Организирана набързо. Бихме могли да го представим, когато провеждаме деня на отворените врати през март, ако дотогава датите не се резервират.

— Хайде всички да излезем.

— Какво?

— Да излезем. И четирите. Ема сигурно има среща, но ще я накараме да я пропусне и да разбие сърцето на някой нещастен младеж, когото никой от нас не познава. Ще бъде забавно.

Паркър спря да пише и леко извъртя стола си.

— Къде да излезем?

— Няма значение. На кино, на клуб... Да пием, да танцуваме, да сваляме мъже... По дяволите, хайде да си наемем лимузина и да идем в Ню Йорк, да го направим, както трябва.

— Искаш да наемем лимузина, да идем в Ню Йорк и да пием, да танцуваме и да сваляме мъже.

— Добре де, ще пропуснем свалките. Хайде просто да излезем оттук, Парк. Да се позабавляваме една вечер.

— Утре имаме две пълни консултации, освен индивидуалните ангажименти.

— И какво от това? — Мак вдигна ръце. — Млади сме, издръжливи сме. Хайде да идем в Ню Йорк и да разбием сърцата и топките на мъже, които не сме срещали никога преди и никога повече няма да видим.

— Намирам идеята за странно привлекателна. Но защо? Какво става с теб?

Мак стана от удобното ъгълче на перваза и закрачи из стаята. Кабинетът бе много хубав. *Идеален като самата Паркър*, каза си тя. В меки и дискретни тонове. Елегантност и висока класа маскираха почти нечовешката ѝ работоспособност.

— Мисля си за един мъж, който си мисли за мен. А да мисля как той мисли за мен, направо ме побърква. Не мога да преценя дали мисля за него, защото той мисли за мен, или защото е готин, забавен, мил и секси. Той носи сако от туид, Паркър.

Тя млъкна и отново вдигна високо ръце.

— Дядовците носят туид. Старците в старите английски филми носят туид. Защо намирам за секси това, че той носи туид? Този въпрос не ми дава мира.

— Картър Магуайър.

— Да, да, Картър Магуайър. Доктор Картър Магуайър — има докторска научна степен. Пие чай и говори за Розалинд.

— Коя Розалинд?

— И аз това попитах! — Мак тържествуващо се извърна. — Героинята на Шекспир.

— О, от „Както ви се харесва“.

— Гаднярка, трябваше да се досетя, че ще го знаеш. Ти излизай с него.

— И защо аз да излизам с Картър? Като оставим настрана факта, че не е показал никакъв интерес към мен.

— Защото си ходила в „Йейл“. И отлично знам, че това няма нищо общо, но фактът, че го казвам, говори много. Искам да излезем и да се забавляваме като луди. *Отказвам* да седя тук и да го чакам да се обади. Знаеш ли кога за последно съм се принизявала дотам, че да чакам някой мъж да ми звънне?

— Чакай да помисля, май никога.

— Точно така. Няма да седя.

— И колко време продължава чакането в този случай?

Мак погледна часовника си.

— Около осемнайсет часа. Бил е влюбен в мен в гимназията. Кой мъж би казал подобно нещо? Кой би ти дал силата в ръцете по този начин? Сега аз държа контрола и това ме плаши. Хайде да идем в Ню Йорк.

Паркър се залюля напред-назад в стола си.

— И отиването в Ню Йорк, за да пийнем и да разбием сърцата на непознати мъже, ще реши настоящия ти проблем?

— Да.

— Ами да вървим в Ню Йорк. — Паркър вдигна телефона. — Иди да кажеш на Ема и Лоръл. Аз ще се заема с подробностите.

— Еха! — Мак направи няколко буйни танцови стъпки, после изтича до Паркър, мляска й звучна целувка и хукна навън.

— Да, да — измърмори Паркър, докато отваряше списъка с номерата за бързо избиране, за да се обади на компанията за лимузини под наем. — Ще видим дали ти и махмурлукът ти ще танцувате и пеете на сутринта.

На задната седалка на дългата черна лимузина Мак протегна краката си, които късата черна пола щедро разкриваше. Беше изритала високите си токчета още в началото на двучасовото пътуване до Манхатън. Сега отпиваше от втората си чаша шампанско, поръчано от Паркър.

— Това е страхотно. Имам най-добрите приятелки на света.

— Да, истинско мъчение — Лоръл вдигна своята чаша. — Возим се в лимузина, пием шампанско и сме на път към един от най-

нашумелите клубове — благодарение на връзките на Паркър. Какви жертви правим заради теб, Макети.

— Ем не отиде на среща.

— Нямах среща — поправи я Ема. — По-скоро уговорка, че може би ще правим нещо заедно тази вечер.

— Значи развали уговорката.

— Така е. Дължиш ми голяма услуга.

— Тост и за Паркър, която организира всичко. Както винаги — Мак вдигна чаша към приятелката си, която бе седнала в далечния край на лимузината и разговаряше с клиент по мобилния си телефон.

Паркър махна в отговор на приятелките си и продължи да изглажда възникналия проблем.

— Мисля, че вече сме близо. Хайде, Парк, затваряй — прошепна театрално Мак. — Почти стигнахме.

— Свеж дъх, грим, прическа — обяви Ема и отвори джобното си огледалце.

Малки шишенца с освежител за уста се раздадоха набързо, червилото бе подновено. Четири чифта обувки, бяха нахлузени на четири чифта крака.

И Паркър най-сетне затвори телефона.

— Господи! Кумата на Наоми Райт току-що е разбрала, че гаджето ѝ — брат на младоженеца и кум на сватбата — има тайна връзка със своята партньорка в бизнеса. Кумата е бясна, както може да се очаква, и отказва да дойде, освен ако не забранят на кръшкация негодник да присъства на сватбата. Булката е ядосана и е на страната на кумата. Младоженецът е бесен и иска да удуши неверния си брат, но не може да си представи, че ще му забрани да присъства на сватбата, нито да го замени като кум. Булката и младоженецът почти не си говорят.

— Сватбата на Райт. — Лоръл присви очи. — Тя е скоро, нали?

— Следващата събота. По последни данни гостите са сто деветдесет и осем. Това ще се окаже истинска каша. Успокоих булката. Да, има право да е разстроена, да, права е, че подкрепя приятелката си. Но трябва да помни, че най-важни в тази сватба са тя и годеникът и, да не забравя в какво ужасно положение е мъжът, когото обича, без той да има лична вина. Утре имам среща и с двамата, за да се опитаме да изгладим отношенията.

— Ако неверният негодник и измамената кума присъстват — и още повече останат сред главните действащи лица в церемонията, може да се получи грозна картинка.

— Да — Паркър прие коментара на Мак с въздишка. — Но ще се справим. Още по-лошо е, че бизнес партньорката е в списъка с гости, а неверният негодник заплашва, че ако тя не е желана, и той няма да дойде.

— Ясно, той е тъпак. — Лоръл сви рамене. — Младоженецът трябва да седне с брат си и да му набие малко разум в дебелата глава.

— И това го има в списъка ми с предложения, които ще направя на утрешната ни среща. Но формулирано малко по-дипломатично.

— Това е работа за утре. Никакви делови разговори по време на терапевтичното пиене, танцуване и разбиране на сърца.

Паркър не каза нищо за забраната на Мак, но прибра телефона в чантичката си.

— Добре, момичета — отметна косата си назад. — Хайде, да се развихрим.

Слязоха елегантно от лимузината, после минаха покрай дългата опашка от желаещи да влязат в клуба. На вратата Паркър съобщи името си. Само след секунди вече бяха потопени в музика.

Мак се огледа. Имаше сепарета на две нива, маси и меки скамейки покрай стената, които обграждаха голям централен дансинг. От двете му страни, под водопади от цветни светлини, бяха разположени барове от неръждаема стомана.

Музиката гърмеше, телата вибрираха. И настроението ѝ скочи с няколко градуса.

— Обичам осъществените планове.

Най-напред си потърсиха маса и Мак прие за добър знак факта, че успяха да заемат малко диванче, на което можеха да се сместят заедно.

— Наблюдавайте местните екземпляри — обади се Мак.

— Това е първото ми правило. Да проучиш как са облечени и как се държат, преди да се потопиш в ситуацията.

— Я стига. Аз отивам за напитки. На шампанско ли оставаме? — попита Ема.

— Вземи бутилка — реши Паркър.

Лоръл обърна нагоре очи, когато Ема се измъкна от мястото си и се запъти към най-близкия бар.

— Знаете, че ще се опитат да я заговорят поне няколко мъже, преди изобщо да успее да поръча нещо, а тя ще се почувства задължена да проведе истински разговор с всеки тип, който стои със зяпнала уста насреща ѝ. Всички ще умрем от жажда, преди да се върне. Паркър, иди ти и си наметни пелерината невидимка, която ти разчиства пътя, докато се настаним удобно.

— Да ѝ дадем първо няколко минути. Как са опасенията ти. Мак?

— Намаляват. Дори не мога да си представя иначе неоспоримо готиния доктор Магауйър на подобно място, а вие? На някоя поетична вечер — да, но не и тук.

— Виж сега, това е заключение, което си правиш заради професията му. Все едно да кажеш, че щом приготвям сладкиши, значи трябва да съм дебела лелка.

— Да, да, но в случая това ми помага. Не искам да се забърквам с него.

— Защото има докторска степен ли?

— Да, както и страхотни очи, които стават толкова секси, когато слага очилата си. Да не забравяме и факта, че се целува страхотно, което би могло да ме заслепи за основната истина, че двамата не си подходяме. Освен това всякакви отношения с него отвъд най-невинното приятелско общуване биха се превърнали в сериозна връзка. И какво ще правя тогава? А и ми помогна да си облека палтото, на два пъти.

— Мили боже! — Паркър шокирано отвори очи. — Трябва да пресечеш това от самото начало, веднъж и завинаги. Сега разбирам всичко. Всеки мъж, който би постъпил така... Нямам думи.

— О, я стига. Искам да танцувам. Лоръл ще танцува с мен, докато ти си намяташ мантията невидимка и спасяваш шампанското ни, както и Ема от собствената ѝ привлекателност.

— Явно е време да се потопим — заяви Лоръл, когато Мак я задърпа към дансинга.

Танцуваше с приятелките си, с мъжете, които я канеха или тя канеше на танц. Пиеше още и още шампанско. При едно от посещенията си в дамската тоалетна, издържана в сребристо и

червено, тъкмо когато разтриваше уморените си ходила, видя Ема, която се присъедини към вълната от жени пред огледалото.

— Колко номера събра досега?

Ема внимателно си слагаше блясък за устни.

— Не съм броила.

— Горедолу?

— Около десетина, предполагам.

— А как ще познаеш после кой на кого е?

— Това е дарба — тя погледна през рамо. — Забелязах, че и ти имаш обожател. Онзи със сивата риза. Добър е на дансинга.

— Мич. Бива го в танците, има страхотна усмивка. Не ми прилича на тъпак.

— Браво.

— Би трябвало да си падам по Мич — замисли се Мак. Но не се получава. Може да съм изгубила способността си да се вълнувам от случайни срещи. Това би било ужасно несправедливо.

— Може би не усещаш привличане в този случай, защото си падаш по Картър.

— Ти се увличаш по повече от един мъж.

— Да, така е. Но аз съм си аз, а ти си си ти. Смятам, че мъжете са създадени, за да ме карат да се вълнувам, и ако аз мога да предизвикам същото вълнение у тях, всички са доволни. Ти си много по-сериозна в това отношение.

— Не съм сериозна. Това е много подло изказване от твоя страна. Сега ще изляза навън и отново ще танцувам с Мич, напълно готова да се увлека. Ще те накарам да преглътнеш думите си обратно, Ема. При това с шоколадов сос.

Не се получи. Няма причини да не стане, мислеше си Мак, докато се настаняваше на бара заедно с Мич след поредния танц. Той беше хубав, забавен, добре сложен, имаше интересна работа — кореспондент на вестник, но въпреки това не я отегчаваше с безкрайни истории за приключенията си.

Не се ядоса и не стана досадно настоятелен, когато тя отказа на предложението му да идат на някое по-тихо място. Накрая си размениха служебните телефони и се разделиха.

— Забравете за мъжете — в два след полунощ Мак се вмъкна обратно в лимузината и се излегна на седалката. — Дойдох да се

позабавлявам с най-добрите си приятелки на този свят и въпросната мисия беше успешно приключена. Господи, имаме ли някаква вода тук?

Лоръл ѝ подаде бутилка, после изстена.

— Краката ми. Сякаш стъпвам по натрошени стъкла.

— Прекарах си страхотно — Ема се настани на страничната седалка на лимузината и облегна глава на ръцете си. — Трябва да го правим всеки месец.

Паркър се прозя, но доволно потупа чантичката си.

— Имам два нови контакта за доставки и потенциален клиент.

Ето така, мислеше си Мак, докато лимузината ги отвеждаше в северна посока, всяка от нас определя себе си. Събу болезнено тесните си вече обувки, затвори очи и спа през останалия път до дома.

ШЕСТА ГЛАВА

На сутринта слънцето бе малко по-ярко, отколкото трябваше, според Мак. Но иначе всичко бе наред.

Ето, каза си тя наум, — млади и издръжливи.

Още по пижама, тя изяде едно миникексче с кафето си, докато наблюдаваше птичките да долитат и да кацат на хранилката. Забеляза, че „госпожа“ кардиналче също си похапва тази сутрин. Заедно с яркоцветния си съпруг и няколко неидентифицирани съседи.

Имаше нужда от специален обектив със силно приближаване, за да разбере кои са. Вероятно и от някаква книга или справочник, защото само визуално нямаше да може да определи вида им, освен ако не ставаше дума за червеношийки или сойки.

Опомни се и се отдалечи от прозореца. Какво, по дяволите, я интересуваше? Това бяха просто птици. Нямаше намерение да се увлича по фотография на природни забележителности или птици.

Леко подразнена, тя прекоси студиото, за да се подсети какви срещи има днес, както и да провери съобщенията си. Имаше следобедна уговорка с бивша булка на „Обети“, която понастоящем очакваше бебе, за да направят сесия, запечатваща бременността ѝ. Това щеше да е забавно, помисли си Мак. А беше и полезно за самочувствието ѝ — значи сватбените снимки са били приети толкова добре, че бъдещата майка искаше да повторят.

Това означаваше, че сутринта има време да довърши някои поръчани вече снимки, да присъства на срещата в голямата къща и да прегледа отново сватбените портрети на клиентката си, за да измисли нещо подходящо за очакваното бебе.

Оставаше ѝ около час преди и след студийните снимки за малко работа по сайта и като цяло се очертаваше хубав ден, реши тя.

Извърна се и натисна копчето за прослушване на съобщенията от телефонния секретар на служебния телефон. Отговори там, където имаше нужда, поздрави се за добре свършената работа, а после провери и личния си номер.

Три съобщения, развълнува се тя.

— По дяволите — измърмори под носа си, тъй като гласът на Картър моментално предизвика тръпка у нея.

„Здравей. Картър се обажда. Питам се дали би искала да излезем на вечеря или пък на кино. Може би предпочиташ театъра пред киното. Трябваше да проверя какво дават, преди да се обадя. Не се сетих. Или пък можем просто да прием кафе, ако искаш. Или... Не съм много добър в тези неща. И не мога да използвам телефонен секретар. Но защо ли ти го казвам? Ако изобщо проявяваш интерес към някое от гореизброените, моля те, обади се. Благодаря. До скоро“.

— Проклет да си, Картър Магуайър, за невероятно високия си коефициент на привлекателност. Би трябвало да се подразня. Защо не става така? О, господи, ще се обадя. Знам, че ще го направя. Много съм загазила.

Пресметна наум и реши, че има голяма вероятност той вече да е излязъл за работа. Предпочиташе на свой ред да си поговори с телефонния му секретар.

Когато машината се включи, тя се успокои. За разлика от Картър, тя беше много добра в използването на секретаря.

„Картър, Мак е. Бих могла да изляза на вечеря или на кино, или на театър. Нямам нищо против кафето. Какво ще кажеш за петък, понеже следващият ден не е учебен? Избери какво ще правим и ми кажи.

Така, ти си на ход“.

Ето, няма нужда да е прекалено сериозно, каза си тя. Мога да задам тона на общуване. Просто се забавлявам с един страхотно мил мъж.

Доволна, тя реши да се поглезе, като работи по пижама през първия час от трудовия си ден. Съвсем по график, тя се преоблече и взе участие в консултацията в голямата къща, после се прибра в студиото и дори ѝ остана малко свободно време преди снимките.

Лампичката на телефонния секретар мигаше.

„Хм, пак се обажда Картър. Досаден ли съм? Надявам се да не е така. Случайно проверих съобщенията си в обедната почивка. Всъщност съвсем преднамерено проверих, за да видя дали не си се обадила. Е, беше. Опасявам се, че в петък трябва да присъствам на вечеря на преподавателския състав. Бих те поканил, но ако приемеш и

дойдеш, никога повече не би излязла с мен. Предпочитам да не поемам риска. Ако ти е удобно в някоя друга вечер, дори и ако — ха-ха — следващият ден е учебен, много бих желал да излезем. Ако искаш, евентуално бихме могли да идем и на вечеря, и на кино. Прекалено ли е? Вероятно е прекалено. Обърках се. Бих искал да отбележа, макар да изглежда невероятно, че и преди съм канил жена на среща.

Предполагам, че сега ти си на ход“.

Тя се ухили широко, а усмивката не бе слязла от лицето ѝ през цялото време, докато слушаше.

— Добре, Картър, да опитаме това.

Тя натисна бутона за обратна връзка и изчака сигнала на секретаря.

„Здравей, професоре, позна ли кой се обажда? Високо оценявам факта, че ме спасяваш от вечерята с преподавателския състав. Демонстрацията на здрав разум и кавалерско отношение ти спечели доста червени точки. Какво ще кажеш за събота вечер? Защо не започнем с вечеря и да видим докъде ще стигнем? Можеш да ме вземеш в седем.

И, да, това значи, че ти си на ход, за да потвърдиш“.

В най-добро разположение на духа Мак пусна лека музика и седна пред компютъра. Припяваше си, докато разглеждаше сватбените снимки на следващата си клиентка. Докато през главата ѝ минаваха различни варианти за подходящия ъгъл и композицията, тя си отбелязваше идеите. Провери в подробните файлове какво оборудване, какво осветление и методи е използвала за булчинските снимки.

Заради матовата кожа на клиентката, тъмната коса и тъмнокафявите ѝ екзотични очи Мак избра фон в цвят на слонова кост. И като си спомни, че жената е леко свенлива, донякъде сдържана, реши да запази онова, което смяташе, че може да се превърне в черешката на тортата, за по-късен етап, след като бъдещата майка вече е загоряла.

Но можеше да се подготви за момента. Грабна телефона и избра номера на Ема, докато отваряше вратата на стаичката с реквизита си.

— Здравсти, трябва ми торбичка с червени розови листенца. Всеки момент очаквам клиентка, иначе щях да дойда и сама да си открадна малко. Можеш ли да ми ги донесеш? И може би, за всеки случай, няколко червени рози с дълга дръжки? Може да са от коприна. Благодаря. Чао.

Развълнувана, тя провери яркорозовата кутия, в която държеше професионалния грим, после смени музиката с отпускаща инструментална мелодия, която смяташе, че подхожда за случая. Тъкмо нагласяше осветлението на фона, когато влезе Ема.

— Не ми каза какви червени рози. Това е важно, както знаеш.

— Не особено в този случай. А и винаги мога да ги дооправя с компютърната програма. Освен това... — Тя отиде до Ема и взе цветята, които бе донесла. — Идеални са.

— Розовите листенца са истински, така че...

— Ще ги включа в сметката. Слушай, след като вече си тук, може ли да заместяш клиентката за малко? Имаш почти същата коса, а и сте еднакви на ръст. Ето. — Тя върна розите в ръцете на Ема. — Иди там, застани леко извърната към мен, погледни към прозореца, главата обвърната към апарата.

— За какво е това?

— Портрет на бременността.

— О, за Роза — Ема зае позиция. — Лоръл направи тортата за бебешкото парти миналата седмица. Не е ли прекрасно, когато клиентите се връщат? И виждаме всички тези важни моменти в живота им.

— Да, така е. Светлината е добра според мен. Поне за стандартните снимки.

— Какво ще правиш с розовите листенца?

— Те са за по-късно, за истинската снимка — след като убедя Роза да се разголи почти напълно.

— Роза? — Ема се засмя и вдигна очи към тавана. — Успех ти пожелавам.

— Ти я познаваш, нали? Имам предвид от преди да ни стане клиентка. Поръчката за сватбата дойде чрез теб. Тя е твоя трета братовчедка от страна на майка ти или нещо подобно, нали?

— Внучка е на братовчед от страна на жената на чичото на майка ми. Така мисля. Но, да, познавам я. Аз познавам всички и всички познават мен.

Това можеше да се окаже истински шанс, пресметна Мак.

— Можеш ли да останеш малко? Би могла да ми помогнеш да я предразположа.

— Мога да ти отделя малко време — реши Ема, след като погледна часовника си, — най-вече защото умирам от любопитство как ще я накараш да се съблече.

— Не казвай нищо за това — побърза да я предупреди Мак, когато чу почукването на вратата. — Трябва да я подготвя постепенно.

Първата ѝ мисъл, когато отвори вратата, бе: *Еха! Какъв корем.* И докато Роза влизаше, мислите ѝ мигновено се насочиха към различни варианти за начина, по който да представи тялото ѝ, да го извади на преден план и да подсили внушението.

Присъствието на Ема бе предимство, никой не предразполагаше хората по-бързо от Емалин.

— О, Роза, виж се само! — Преливаща от сърдечност и дружелюбност, Ема вдигна ръце. — Прелестна си!

Роза се засмя мигновено и поклати глава, докато Мак поемаше палтото ѝ.

— Огромна съм.

— Прекрасна. Обзалагам се, че вече нямаш търпение. Да седнем за минутка. Избрахте ли вече имена?

— Все си мислим, че сме избрали, а после си променяме мнението — с тежка въздишка и с ръка върху огромния си корем Роза се настани в едно кресло. — Днес сме на Катрин-Грейс за момиче и Лукас-Антъни за момче.

— Чудесно.

— Не знаете ли пола? — попита Мак.

— Решихме да не научаваме предварително.

— И аз обичам изненадите. Много е вълнуващо, че Мак ще ти прави портрет днес.

— Сестра ми ме накара. Предполагам, че някога, след време, ще оценя възможността да се върна в миналото и да се видя като човек, глътнал огромен балон.

— Красива си — простичко каза Мак. — Ще ти го покажа. Защо не застанеш ето тук, за да направя няколко пробни снимки? Искаш ли нещо преди това? Вода? Чай?

Роза извади бутилка вода от чантата си.

— Пия като камила и пишкам като слон.

— Банята е ето там, когато ти е нужно. А и по всяко време можем да направим почивка, само кажи.

— Добре — Роза се надигна с мъка от креслото. — Косата ми добре ли е? Този тоалет? Всичко останало?

Бе прибрала тъмната си коса в стегната опашка на тила — много спретнато. Мак възнамеряваше да поправи това. Беше облякла обикновени черни панталони и яркосин пуловер, който се опъваше върху корема ѝ. Щяха да започнат с това, реши Мак.

— Добре си. Само пробни снимки. Виждаш ли лепенката на пода? Застани на знака.

— Даже не мога да видя краката си. — Но Роза отиде до отбелязаното място и застана сковано, докато Мак проверяваше светлината.

— Завърти се настрани, главата към мен. Брадичката леко вдигната, не толкова много. Да, сложи ръце върху бебето — тя погледна към Ема.

Забелязала сигнала, Ема скочи и застана зад гърба на Мак.

— Готова ли е вече детската стая?

Ема продължи да разговаря с Роза, разсмя я и Мак направи първата моментална снимка. Потърка я върху бедрото си, за да ускори проявяването, отвори я и отиде до Роза.

— Виждаш ли? Красива си.

Роза взе снимката и зяпна.

— Може да съм огромна, но определено изглеждам щастлива. Много е хубава. Мак.

— Ще направим и още по-хубави. Да опитаме няколко в същата поза.

Забеляза, че Роза вече е по-спокойна, докато разговаря с нея и Ема. Подхвърляше ѝ кратки указания. Наклони леко глава надясно, завърти раменете. По средата на фотосесията тя подаде на Роза една от розите с дълги дръжки, донесени от Ема, и направи няколко снимки с цветето като реквизит.

Получи се цял набор от много хубави и много обикновени, според нея, снимки на бременна жена.

— Да опитаме нещо друго. Различен ъгъл, друга дреха.

— О, не си нося друга блуза.

— Имам нещо тук.

Роза потупа подутия си корем.

— Едва ли имаш нещо, което да ми стане.

— Не става дума за размера. Повярвай ми. — Мак измъкна обикновена бяла мъжка риза от стаята с реквизита. — Ще я оставим незакопчана.

— Но...

— Заради контраста между правите линии на ризата и закръглеността на корема ти. Повярвай ми. Ако не ти хареса, няма проблем.

— О, ще бъде забавно — Ема преливаше от въодушевление. — Бременните коремчета са толкова сладки.

— В трийсет и осмата седмица съм. Коремчето е по-скоро връх Еверест.

— Красиво е — увери я Мак. — А и кожата ти е страхотна. Гладка и стегната.

— Тук сме само момичета — напомни ѝ Ема. — Много бих искала да видя как изглежда. Осветлението е толкова приятно, толкова подходящо.

— Е, добре. Но просто ще изглеждам дебела — Роза неохотно свали пуловера си.

— И аз искам такава! — възкликна Ема и нежно погали повърхността, под която беше бебето. — Извинявай. Просто е толкова... неустойимо. Това е нещо само наше, нали знаеш? Само ние можем да го имаме.

— Възхвала на женствеността — Мак помогна на Роза да облече ризата, нагласи предницата, загъна няколко пъти маншетите. — Да пуснем косата ти. Отново търсим контраста, а и е по-женствено така. Ще добавя още малко гланц върху устните ти, става ли? За да им придам малко плътност.

Докато Мак работеше, забеляза, че клиентката е леко обърквана. Но това беше добре. Можеше да го използва.

— За този кадър ми трябва три четвърти силует, рамото по-напред. Чудесно! Може би е добре да сложиш ръце под корема. Много хубаво. Трябва само да наглася светлината.

— Сигурна ли си, че не изглеждам глупаво? Отпусната? Чувствам се като крава, на която отдавна е минало времето за доене.

— Роза — Ема въздъхна. — Изглеждаш seksi.

Мак улови изненадата, удоволствието и накрая гордостта.

— Голяма усмивка, става ли? Право към мен. Господи, виж само какво си имаш! Така е добре. Как си? Искаш ли да си починеш?

— Не, добре съм. Само се чувствам малко глупаво.

— Не изглеждаш глупаво, повярвай ми. Ема, навий леко ръкава, десния. Виждаш ли къде е... идеално — каза го, когато Ема пристъпи и нагласи дрехата. — Сега, Роза, обърни се малко повече към мен. Още малко. Така. Дланите — отстрани на корема. Добре.

Виждаше как всичко идва на мястото си, докато снимаше. Предусещаше момента, вълшебството. Каза си, че почти го е достигнала.

— Искам да наведеш глава надолу, но да вдигнеш очи само очите — към мен. Помисли за тайната, която носиш, за силата, която притежаваш. Представи си само за миг как тази тайна се е появила там. Бум! Роза, фантастична си.

— Ще ми се да бях сложила по-хубав сутиен.

Мак усети пробойна и снижи апарата.

— Свали го.

— Макензи! — Роза се засмя ужасена.

— Ще направим портрет от натура. Много ще ти хареса. — Мак бодро продължи да обяснява и ѝ направи знак да поседне. — Седни, отпусни се, почини си за минутка. Трябва да се подготвя.

— Какво иска да каже с това „портрет от натура“? Гола снимка ли?

— Предполагам, че ще разберем. — Ема стисна ръката на Роза. — Ела, седни. Да видим какво е намислила. Мак! — викна Ема, когато телефонът звънна. — Да го вдигна ли?

— Не! — Мак изтича от стаята, понесла ниска табуретка. — Може да е... Подхванала съм една игра.

Тя остави табуретката върху знака на пода и започна да я увива с платното в цвят слонова кост, когато се разнесе гласът на Картър.

„Предполагам, че се досещаш кой се обажда. Събота, започваме с вечеря, а после, ами... хм. Седем часът. Значи се разбрахме. Чудесно. Аз, хм, не знам дали има нещо, което да предпочиташ или пък да не ядеш изобщо, като стана дума. Щеше да ми споменеш, ако си пълна вегетарианка, нали? Мисля, че щеше да стане дума. Май отново мисля прекалено много. Предполагам, че това е краят на играта ни по

телефона. Ще се видим в събота. Освен ако не искаш да ми се обадиш за... Сега млъквам. До скоро“.

— Сладък е. — Роза се извърна към Мак, която донагласяше платното на табуретката.

— Така е.

— Първа среща?

— Формално погледнато, втора. Или, може би, неофициално, трета. Доста е мъгляво. Роза, в банята има още един чаршаф. Искам да идеш и да свалиш дрехите си. Можеш да се загърнеш в чаршафа, ако се притесняваш. Но доколкото съм чувала, контракциите и родилните болки успешно ликвидират всякаква свенливост. Така че това ще бъде лесна работа.

— Не мога да позирам гола, Мак. Просто не е... А и какво бих правила с такава снимка?

— Можеш да го решиш, след като приключи, но ти обещавам, че няма да бъде смуцаваща, нито провокативна. Това просто е следващият етап в темата ни. Става дума за това, коя си ти, Роза, и какво има вътре в теб.

— Просто не знам дали мога...

— За пътуването към себе си и за познанието, което ще ти донесе. За живота и светлината в теб. И за любовта.

— О! — Очите на Роза се овлажниха и тя кръстоса ръце върху корема си. — Вероятно бих могла поне да опитам. Нали ще изтриеш снимките, ако не се чувствам комфортно?

— Разбира се.

— Ами, добре. И бездруго трябва да пишкам.

— Не бързай.

Ема изчака, докато клиентката влезе в банята и затвори вратата.

— Бива си те, Елиът. Адски си добра. Да, да, така е.

— И имаш среща в събота вечер.

— Очевидно. Дали не съм си изгубила ума, Ема, че да започвам това?

— Всичко вече е започнало, скъпа. И бих казала, че би било лудост да не разбереш докъде ще стигне. Бих искала да остана и да видя и другата част от сесията, но трябва да вървя.

— Ще ти покажа готовите снимки.

— Не само си добра, но си и самоуверена. Роза! Трябва да се връщам на работа. Ще се чуем.

Вратата на банята се откряна мъничко.

— Наистина ли тръгваш? Ще ми се да останеш още малко.

— И на мен също. Но си в добри ръце с Мак. Ако не те видя преди това, пожелавам ти да родиш едно щастливо, красиво, здраво и страхотно бебче.

Ема грабна на бегом палтото си от закачалката и беззвучно пожела успех на Мак, докато излизаше.

Малко след пет Мак отиде в голямата къща. Нуждаеше се от истинска храна, с каквато госпожа Г. пълнеше фризера. Замъкна лаптопа си в кухнята и завари Паркър да седи до плота и да зяпа невиждащо чаша вино.

— Здравсти. Раничко ти е да седиш и да пиеш вино.

— Току-що приключих с Наоми и Brent. Абсолютно съм си заслужила чашата вино.

— Оправи ли всичко?

— Естествено, че оправих нещата, но не беше лесно. Булката и младоженецът отново са единомисленици в любовта, отдадеността и решимостта си да празнуват *своята* сватба. Развратната бизнес партньорка е въвн от списъка с гости. Младоженецът ще си поговори сериозно с неверния кум и ще му напомни, че сватбата не се прави заради него и онази жена, но ако той чувства, че не може да бъде кум, след като развратната бизнес дама е нежелана, изборът си е негов. Булката ще разговаря с кумата, ще изрази подкрепата си и ще прояви разбиране, но отново ще припомни твърдо чия точно е сватбата и ще й каже, че макар гневът ѝ към неверния кум да е безграничен, той все пак си остава брат на съпруга ѝ. Освен това, в добавка, ще предложи като бонус един страхотен секси тип, който ще присъства на сватбата като кавалер на кумата и ще накара неверния бивш любим да изглежда като идиот, какъвто всъщност си е.

Паркър млькна и си пое въздух.

— Заслужила съм това вино — повтори тя.

— Кой е секси мъжът?

— Подкупих Джак — Паркър вдигна чашата си и отпи. — Ще ми струва цяла каса „Пино Ноар“ но си заслужава.

— Наистина е секси — съгласи се Мак. — Браво, учителю.

— Изтощена съм. Как мина фотосесията?

— Странно е, че питаш. Какво ще кажеш да ти покажа? — Отвори лаптопа си и докато програмата се зареди, започна да разглежда съдържанието на фризера. — Какво ще вечеряш?

— Не знам. Едва пет часът е.

— Гладна съм. Пропуснах обяда. Пилешка яхния. Мммм, пилешка яхния. — Измъкна кутията. — Да хапнем.

— Добре. Но първо искам една гореща вана. Искам да ям по пижама.

— Звучи чудесно. Защо аз не се сетих? Добре, гледай тук.

Мак се зае с компютъра и извади снимките от първата серия.

— Господи, тя наистина е огромна! — Паркър се засмя и се приведе напред. — И изглежда толкова щастлива и направо зашеметена от всичко. Много мило. Хубави са, Мак.

— Да, хубави са — тя премина към втората серия.

— Добре, тези са страхотни. Сексапил, женственост, сила, закачливост. Много ми харесват. Особено онази, на която е свела глава, а очите ѝ са право в апарата? Съвсем леко загадъчна. Осветлението много подсилва образа.

— Ще поработя още върху това. Направихме и още една композиция.

Мак отново извади снимките от папката и после се облегна назад. Паркър подскочи на стола си.

— Господи, Мак, тези са забележителни. Те са... Прилича на римска богиня.

Тя разглеждаше жадно всяка снимка, която се появяваше на екрана. Белият чаршаф падаше под талията, под изпъкналия корем, и се стелеше като река, осеяна с наситеночервени розови листенца. А жената бе със спуснати до раменете коси. Едната ѝ ръка прикриваше гърдите, а другата ѝ длан бе върху най-изпъкналата част на издутья от бременността корем. И очите ѝ гледаха право напред.

— Харесват ми извивките, гънките, линиите. Светлината — начинът, по който кара очите ѝ да се открият. Показва знанието и силата в тях. Показа ли ѝ някои?

— Всичките. Толкова се притесняваше, че се наложи да ѝ покажа всеки кадър, за да е сигурна, че ще изтрия всичко, което не ѝ харесва.

— Как реагира?

— Разплака се. Беше хубаво. Сигурно е от хормоните. Сълзите просто започнаха да се търкалят по бузите ѝ и направо ми изкара ангелите. После каза нещо много мило — Мак поспря и остави споменът да я стопли вътрешно. — Каза, че никога вече няма да мисли, че е огромна и непохватна, защото е великолепна.

— О!

— Вярно е. И аз самата се просълзих. Искаше да направи поръчката си на момента. Наложил се да я разубедя, докато си поиграя малко с кадрите, а и искам да изчака и да не е толкова емоционална, когато прави избора си.

— Не е ли стоплящо душата да направиш някого толкова щастлив, да внесеш радост в живота му с онова, което вършиш? Ето ни двете, уморени и гладни, но днес свършихме страшно добра работа.

— В такъв случай ще ми заемеш ли някоя пижама?

— Сложи това в печката да се претопли, а после и двете ще си облечем пижами.

— Става. Гледа ми се някой женски филм. Ти искаш ли? Вечеря и филм?

— Всъщност ми звучи много добре.

— Като стана дума за вечеря и гледане на филми, аз ще правя поне първото с Картър в събота вечер.

— Знаех си. — Паркър размаха пръст.

— Нищо ангажиращо. В определен етап, евентуално, ще се стигне и до секс. Но без никакви ангажименти.

— Налагаш ограничения върху отношенията, преди да се впуснеш в една връзка. Мъдро.

— Деликатно завоалираният сарказъм не може да ми убегне — Мак затвори вратата на фурната и се облегна на нея. — Вчера бе просто изключение, изблик на паника, породена от липсата на срещи с интересни мъже в живота ми напоследък.

— Сигурна съм, че имаш право — Паркър се изправи, обви с ръка раменете на приятелката си и двете излязоха от кухнята. — Интересните срещи са рядкост в последно време, освен ако не си Ема.

— Ти не си оставяш време за срещи.

— Знам. Истинска загадка. Какъв филм? Тъжен или с щастлив край?

— Предпочитам да е с щастлив край, особено с пилешката яхния.

— Добър избор. Защо не проверим дали и другите не искат да се включат?

Тръгнаха да се качват по стълбите към третия етаж.

— Хей, Паркс, какво ще правиш, когато остарееш толкова, че вече не можеш да катериш всички тези стъпала?

— Сигурно ще инсталирам асансьор. Няма да се откажа от това място. Никога.

— От къщата или от бизнеса?

— И от двете.

Преди да успеят да стигнат до последната площадка, мобилният телефон на колана на Паркър звънна.

— По дяволите.

— Качвай се — каза Паркър. — Грабвай пижамите. Аз ще се оправя с това и идвам — тя отвори телефона след кратка справка с дисплея. — Здравей, Шанън! Готова ли си за другата седмица? — тя се засмя и тръгна към кабинета си. — Знам. Има хиляди неща. Не се тревожи. Помислили сме за всичко.

Булки, каза си Мак, докато се качваше. Повечето се притесняваха прекалено много за дреболии. Ако тя някога се омъжеше, което бе крайно невероятно, щеше да се съсредоточи върху основното. И да остави подробностите на Паркър.

Влезе в стаята на приятелката си, където пухената завивка върху разкошното легло с балдахин беше бухната под покривката в златножълто, а цветята във вазата бяха свежи и прекрасни. Немаше разхвърляни дрехи, нито обувки, сритани в ъгъла.

Никакъв хаос, никаква бъркотия, помисли си Мак, докато отваряше чекмеджето на скрина, в което намери — както и очакваше — четири чифта пижами, всички прилежно сгънати.

— Аз съм подреден човек — измърмори тя. — Просто не съм толкова фанатична в подреждането.

Взе една пижама и отиде в стаята за гости, където я метна на леглото. Една дълга и гореща вана звучеше прекалено изкусително, за да я пропусне. Напълни ваната и изсипа соли вътре. Докато се

потапяше в горещата и благоуханна вода, тя се замисли кои бяха женските филми с щастлив край.

Филмите, според нея — и особено любовните и романтичните — трябваше задължително да имат щастлив край. Защото в живота прекалено често беше обратното. Любовта угасваше или преминаваше в омраза. Или се превръщаше в нещо средно — един вид смазваща незаинтересованост.

Можеше да бъде прекършена като суха клонка само с една невнимателна стъпка. *И после ти трябва една седмица в СПА център*, кисело си помисли Мак. За която плаща някой друг.

Знаеше какво изпитва Паркър към къщата, както и към бизнеса. Но за Мак нищо не продължаваше вечно. Освен приятелството, ако си с голям късмет, а в това отношение тя бе невероятна късметлийка.

Колкото до дома и любовните връзки, там беше съвсем различно нещо. Там тя не търсеше вечност. И настоящият момент бе напълно достатъчен.

Среща в събота вечер. С мъж, който я интригуваше и привличаше. Да, това бе достатъчно. А след седмица? Е, човек просто не можеше да знае какво ще стане, нали така?

Затова бяха снимките, въпреки че всичко се променя, с тях можеш да увековечиш онова, което е било. Преди утрешният ден да ти отнеме всичко.

Тя се потопи чак до брадичката тъкмо когато Лоръл влезе в банята.

— Какво правиш? Да не би у вас да няма топла вода?

— Не, наслаждавам се на мига, а след това ще се поглезя и с пилешка яхния и женски филм. Искаш ли и ти? Нямам предвид ваната.

— Може би. Тъкмо свърших — за пети път — да украсявам сватбената торта на Холи-Дебърк. Добре би ми се отразила малко пилешка яхния.

— Вече се топли във фурната. Трябва да звъннем на Ема, за всеки случай.

— Добре. Аз ще се заема с това и ще те оставя да се наслаждаваш на мига.

Мак затвори очи и въздъхна. Да, приятелството. Това бе единственото, на което една жена винаги можеше да разчита.

На сутринта, все още облечена с пижамата на Паркър, Мак се прибра в студиото си. Беше се събудила точно по разсъмване, сгушена като коте на дивана във всекидневната и завита с кашмирено одеяло.

Двойната порция от пилешката яхния на госпожа Г. я караше да изпитва леко отвращение към закуската. Но кафе...

Само че преди да приготви сутрешната си доза, тя се запъти — небрежно, към телефона.

Нямаше съобщения на секретаря.

Мигновеното разочарование я накара да се почувства глупаво. Не беше седяла в очакване на обаждането му — отново. Беше се наслаждавала на вечерта. Освен това бе неин ред да се обади, ако искаше да продължи играта, която бяха подхванали. А и освен това просто се държеше като глупачка.

Нямаше да мисли за Картър Магуайър и секси очилата му, нито за омачканото му сако от туид и фантастичните му устни. Трябваше да си направи кафе, да си върши работата, да си живее живота.

— Среща в събота вечер? Виж, това вече е друга работа.

Защо ли, питаше се мислено Картър, *защо изобщо си бе отворил устата?* Кое го бе накарало да си въобрази, че споменаването на срещата ще бъде просто тема на лек разговор, докато пиеха кафе в учителската стая преди часовете?

— Виж, трябва да прегледам теста, който...

— Друга работа — повтори Боб и заби пръст в плота на масата, за да подчертае думите си. — Трябва да й занесеш цветя. Не рози. Розите са прекалено ангажиращи, прекалено символични. Някое по-обикновено цвете или от онези смесени букети.

— Не знам. Може би — ето още нещо, за което да се притеснява.

— Да не е нещо прекалено голямо или натруфено. Тя ще трябва да ги сложи във ваза, а това ти дава възможност да влезеш, да поговорите, да разчупиш леда. Затова се постарай да съобразиш часа на резервацията. За кога е?

— Още не съм направил.

— Трябва да се заемеш с това. — Боб кимна авторитетно и отпи от кафето си с нискомаслена сметана. — Къде ще я заведеш?

— Не съм напълно сигурен.

— Трябва да е място, което е малко над средното ниво. Не ти трябва да се охарчиш здравата още първия път, но и не бива да избираш нещо евтино. Трябва ти задушевна атмосфера, но и да не е прекалено мрачно. Някое хубаво и доказано място.

— Боб, ще ми докараш язва.

— Всичко това са боеприпаси, Карт. Запасяване с помощни средства. Трябва да можеш да поръчаш бутилка добро вино. О, а след вечерята, ако каже, че не иска десерт, предложи ѝ тя да избере нещо и да си го поделите. Жените много си падат по това. Да си поделите десерта, е много секси. Само недей да говориш прекалено за работата си по време на вечерята. Това е сигурна смърт. Накарай я да говори за своята работа и за нещата, които обича да прави. После...

— Трябва ли да си вода записки?

— Няма да е зле. Ако вечерята продължи до десет, да речем, или до по-късно, трябва да имаш предвид и някое друго място, където да се прехвърлите. Музикален бар най-добре, където можете да послушате музика. Ако приключите с хапването по-рано, трябва да си избрал подходящ филм. Това е, при положение че тя не ти дава сигнал „хайде да идем у нас“. В този случай...

— Недей, Боб. Просто недей да стигаш дотам — когато звънецът прозвуча, той го прие като избавление. — Трябва да тръгвам за първия час.

— Ще поговорим по-късно. Ще се постарая да ти напиша някои основни насоки.

— Супер — Картър се измъкна и се смеси с потока от ученици и учители в коридора.

Реши, че може да не оцелее до събота. Без да изгуби здравия си разум.

СЕДМА ГЛАВА

Купи цветя. Ядосваше се, защото от самото начало бе имал намерение да ѝ занесе цветя. Но лекцията на Боб бе превърнала простия жест в сложен и важен символичен акт, обграден от толкова коварни капани, че бе решил да го пропусне.

Една от най-добрите ѝ приятелки беше цветарка, нали? Макензи можеше да застеле пода на студиото си с цветя, стига да иска.

После се притесни, че ако не занесе проклетите цветя, ще престъпи някакво неписано, но общовалидно правило на срещите. В крайна сметка се бе върнал обратно — беше си оставил предостатъчно време, за да стигне с колата до дома на Макензи. Можеше да попадне в задръстване или да има катастрофа. Всичко се случваше.

Втурна се в супермаркета и застана пред изложените цветя — разглеждаше ги, преценяваше, чудеше се, докато накрая по челото му не изби пот.

Сигурен бе, че Боб ще има някоя саркастична забележка за избора на цветя в супермаркета. Но вече бе прекалено късно да търси цветарски магазин, а едва ли би могъл да хукне при Ема и да се остави на милостта ѝ.

Искаше му се да си бяха останали само с кафето. Бяха разговаряли приятно, бяха си прекарвали добре. После всеки си тръгва по пътя и толкоз. Всичко това бе прекалено сложно, с прекалено много емоции. Но вече не би могъл да ѝ се обади и да измисли някакво извинение, колкото и правдоподобно да звучеше то. А и вероятността тя да се хване бе почти никаква.

Хората непрекъснато излизаха на срещи, нали? И рядко умираха от това. Грабна един пъстър и на пръв поглед обикновен букет и хукна към касата за клиенти с малко покупки.

Цветята са пъстри, каза си наум с леко негодувание. Ухаят приятно. В букета имаше няколко от онези големи гербери, а те му се струваха много жизнерадостни цветя. Нямахше нито една от страшните

рози, отбеляза той, които по кодекса на Боб означаваха, че в общи линии ще поиска от Макензи да се омъжи за него и да му роди деца.

Значи са напълно безопасни.

Може би прекалено безопасни.

Дружелюбната служителка зад касата му се усмихна.

— Много са красиви! Изненада за съпругата ви?

— Не, не, нямам съпруга.

— О, значи за приятелката ви.

— Не точно — той се засуети с парите, докато тя маркираше букета. — Просто... Мога ли да ви попитам, мислите ли, че са подходящи за среща? Искам да ги занеса на жената, която ще изведе на вечеря.

— Разбира се. Всички харесват цветя, нали? Особено ние, жените. Тя ще си помисли, че сте много мил и внимателен.

— Но не прекалено... — каза си, че трябва да млъкне, докато е време.

Жената взе парите, върна му рестото.

— Ето, заповядайте — пхна букета в прозрачна найлонова торбичка. — Приятно прекарване тази вечер.

— Благодаря.

Много по-спокоен, Картър се върна до колата си. Ако човек не можеше да се довери на момичето на касата в супермаркета, тогава на кого?

Погледна часовника си и прецени, че ако няма катастрофа с фатални последици по магистралата, все още има шанс да пристигне навреме. Макар да се чувстваше глупаво, измъкна от джоба си списъка, който услужливият Боб бе разпечатал за него, и грижливо отметна: „Купи цветя (но не и рози)“.

Следваха няколко предложения за поздрав или начало на разговор като: „Много си красива“, „Страхотна рокля“, „Видях тези цветя и си помислих за теб“.

Картър пхна списъка обратно в джоба си, преди някоя от фразите да се е запечатала в ума му. Мимоходом обаче забеляза препоръката на Боб да настрои радиото в колата на класическа музика или на лек джаз, много тихо. Помисли си, че накрая може да стигне дотам, че да убие Боб.

През следващите няколко километра се колебаеше коя радиостанция да избере и накрая изключи напълно звука. *По дяволите!* Зави по дългата криволичетца алея на имението.

— Ами ако не носи рокля — измърмори той, тъй като въпреки усилията, които полагаше, списъкът на Боб непрекъснато изскачаше в мислите му. И за съжаление въпросът мигновено извика в главата му представата за Мак в черни панталони и бял сутиен, което на секундата го накара да забрави Боб. — Нямам предвид това. За бога! Имам предвид, че може да носи нещо различно от рокля. Какво да кажа тогава? Хубави панталони? Тоалет? Страхотен тоалет? Знам, че се казва тоалет. Мили боже, млъквай най-сетне.

Заобиколи голямата къща и тръгна по тясната алея към дома на Мак.

Лампите светеха и горе, и долу, така че цялата къща грееше. През големите прозорци на долния етаж можеше да види студиото ѝ със стойките за прожекторите и тъмносинята завеса, закрепена с големи сребърни щипки. Пред завесата имаше малка маса с два стола. Върху нея проблясваха чаши за вино.

Това означаваше ли, че тя предпочита първо да пийнат? Не бе предвидил време за пиене. Дали не трябваше да отложи часа на резервацията? Излезе от колата и тръгна по пътеката. После се върна за букета, който бе забравил на предната седалка. Искаше му се вечерта да е приключила. Наистина. Със свит стомах вдигна ръка и почука на вратата. Искаше му се да е утро, спокойна неделна сутрин. Можеше да проверява домашни, да чете, да се разходи. Да се върне към спокойното си ежедневие.

В този миг тя отвори вратата.

Не забеляза с какво е облечена. Видя единствено лицето ѝ. Винаги го бе привличало лицето ѝ — гладката ѝ млечнобяла кожа, обрамчена от ярка и непокорна коса. Също и омагьосващо зелените ѝ очи и неочакваният чар на трапчинките.

Осъзна, че съвсем не иска вечерта да е приключила. Искаше му се просто да започне.

— Здравей, Картър.

— Здравей, Макензи — не му дойде наум никой от комплиментите от списъка на Боб. Подаде ѝ цветята. — За теб са.

— Надявах се да е така. Влизай — тя затвори вратата зад гърба му. — Много са красиви. Обичам гербери. Изглеждат щастливи. Трябва да ги сложа във вода. Искаш ли нещо за пиене?

— О... — той погледна към масата. — Ако вече си го планирала...

— Не, това е от фотосесията, която правих следобед — тя тръгна към кухнята, като му махна да влезе навътре.

— Годежен портрет. И двамата са познавачи на виното. По-точно тя пише за списание за любители на виното, а той е кулинарен критик. Затова ми хрумна да ги представя в атмосферата на едно бистро.

Извади ваза, докато говореше и се зае да разопакова цветята.

— Страхотно е, че успяваш да пригодиш снимката към хората на нея. На Шери много ѝ харесва нейният годежен портрет.

— С тях беше лесно. Една лудо влюбена двойка, която се е сгушила на дивана.

— Лесно е само ако имаш инстинкта да усетиш, че Шери и Ник не биха седнали в някое изискано бистро пред чаша вино, нито биха се разположили удобно на пода сред купчина книги и един много голям котарак.

— Говориш за портрета на Мейсън-Колари. Публикуваха го днес, нали? Винаги ли преглеждаш страницата с годежните снимки във вестника?

— Само откакто отново те срещнах.

— Голяма четка си.

Тъй като никой досега не бе го наричал така, той не можа да измисли отговор.

Тя остави вазата в средата на кухненския плот.

— Цветята ще ме разсънят рано сутринта още преди кафето.

— Момичето на касата в магазина каза, че ще ти харесат. Преживях лека криза и тя ми помогна.

Трапчинките за миг се появиха на развеселеното ѝ лице.

— Човек винаги може да разчита на момичето на касата в магазина.

— И аз така реших.

Мак излезе от кухнята и отиде до дивана, за да вземе палтото, което стоеше праметнато на облегалката му.

— Готова съм да тръгваме, ако искаш.

— Разбира се — приближи се към нея, за да поеме палтото. Докато ѝ помагаше да се облече, тя го погледна през рамо.

— Всеки път, когато правиш това, ми се иска да имах по-дълга коса, за да трябва да я извадиш над яката ми.

— Харесвам късата ти коса. Разкрива шията ти. Имаш много красива шия.

Тя се обърна и го изгледа вторачено.

— Излизаме на вечеря.

— Да. Направих резервация. В седем и половина, в...

— Не, не, имам предвид, че излизаме на вечеря, така че онова, което ще направя, не бива да се тълкува като покана да останем тук. Но наистина смятам, че най-напред трябва да го направя, за да мога да се насладя на вечерята, без да мисля непрекъснато за него.

Надигна се на пръсти и склочи ръце на тила му. Докосна с устни, меки и подканящи, неговите. Удоволствието го прониза като токов удар. Наложил се да се бори с порива да я грабне, както вече го бе направил веднъж, за да задоволи поне частица от натрупания в него копнеж. Прокара длани нагоре по тялото ѝ, което за съжаление бе скрито в палтото, а после и надолу, докато електрическата искра се смекчи до нежно мъждукане.

Тя се отдръпна и той видя, че красива руменина бе обагрила бялата ѝ като порцелан кожа.

— Имаш истински талант в това, професоре.

— Прекарал съм много време да си представям как те целувам — много отдавна. Напоследък се върнах към тези мисли. Може би това е причината.

— Или имаш природна дарба. Най-добре да тръгваме, иначе може да се откажа от вечерята.

— Не очаквам да...

— Може и да го направя.

Тъй като за момент той остана зашеметен на мястото си, за пореден път, тя го изпревари до вратата и сама и отвори.

Изпълваше цялата кола. Така му се струваше. Уханието ѝ, гласът ѝ, смехът ѝ. Цялото ѝ същество. Колкото и странно да бе, нервността му премина.

— Винаги ли караш точно с максимално разрешената скорост?
— попита тя.

— Дразнещо е, нали? — погледна към нея и когато забеляза смеха в очите ѝ, също се усмихна широко. — Ако превиша дори и с няколко километра, се чувствам като престъпник. Корин казваше...

— Корин? — подкани го тя, когато той замълча.

— Просто една жена, която дразнех с шофирането си. И с всичко останало, явно.

— Старо гадже.

— Нищо специално всъщност — защо ли не бе включил радиото?

— Виж, сега стана въпрос за това и съм още по-любопитна. Ще ти разкажа за едно от бившите си гаджета най-напред, за да подхванем темата — тя извърна лице към него и той отново усети засмения поглед на зелените ѝ очи. — Например за начинаещата рок звезда, онзи тип, когото виждах като Бон Джоуви през влюбените си очи. На външен вид, не по талант. Казваше се Грег, но искаше да го наричат Рок. Наистина.

— Рок кой?

— Само Рок. Като Принс или Мадона. Както и да е, на двайсет той изглеждаше невероятно секси и готин и заблудена от сексуалните си пориви, аз посветих много време, талант и пари да снимам него и групата му, правех им рекламни снимки, както и такива за продуцирания от самите тях музикален диск. Карах микробуса им, бях най-верният им привърженик и фен. Повече от два месеца. Докато не го хванах да се целува с басиста. Един тип на име Дърк.

— О, тъжна история.

— Долових присмеха ти.

— Не и ако си била наистина наранена.

— Бях смазана. Поне за пет минути. После седмици наред бях бясна. Бях му служила за прикритие на негодника. Единствената ми утеха е, че сега продава кухненски уреди в Стамфърд. И то не големи уреди — някакви си там миксери и тостери.

— Хубавият тостер е важно нещо.

Тя се засмя и след малко завиха към паркинга.

— „Уилоус“ — добър избор, Картър. Храната тук винаги е добра. Лоръл работеше в ресторанта като майстор сладкар, преди да основем „Обети“, както и за известно време след това, докато нещата потръгнат.

— Не го знаех. Не съм идвал от няколко месеца, но последния път бях с...

— Корин.

— Не — той се усмихна леко. — С двама приятели, които ми бяха уредили среща с непозната. Много странна вечер, но храната, както каза ти, беше вкусна.

Той слезе и понечи да мине от другата страна, за да ѝ отвори вратата. Но тя вече бе излязла, преди да стигне дотам. Когато небрежно му подаде ръка, сърцето му подскочи и затупка по-бързо.

— Защо странна?

— Жената имаше глас като на цигулка, когато си забравил да смажеш лъка. Сравнението не е особено любезно, но пък е доста точно. Освен това наскоро била минала на диета без въглехидрати, мазнини и сол. Хапна салата без подправки, като бодваше по едно листенце или едно резенче морков. Беше ужасно конфузно.

— Аз ям като прасе.

— Трудно ми е да повярвам.

— Само гледай.

Тъкмо когато стигнаха до вратата, тя се отвори. Мъжът, който излезе отвътре, беше с разкопчано палто, без шапка, ръкавици или шал. Вятърът веднага развя тъмната коса, обрамчваща невероятно красивото му лице. Един бърз поглед към Мак му беше достатъчен и привлекателните му устни се извиха в усмивка, а очите му — с цвета на среднощно море — светнаха.

— Хей, Макадамия — вдигна я в прегръдките си и я целуна звучно по устата. — От всички възможни места по света... Картър? — пусна Мак отново да стъпи на земята и протегна ръка в приятелски жест. — Как си, по дяволите?

— Добре съм, Дел. А ти?

— Добре. Отдавна не сме се виждали. Какво правите вие двамата, тук?

— Мислехме, понеже сме чували, че храната тук е добра, да хапнем.

Дел се ухили на Мак.

— Добър избор. Значи ще вечеряте. Заедно. Не знаех, че сте двойка.

— Не сме — отговориха едновременно и двамата.

После Картър се прокашля.

— Само ще вечеряме.

— Да, това вече го разбрах. Аз имах кратка делова среща на питие, а сега имам уговорка с едни приятели в другия край на града. Иначе щях да вляза и да изпия по чаша с вас, за да подложам свидетелите на кръстосан разпит. Но трябва да тръгна. До скоро.

Мак проследи с поглед Дилейни Браун, който прекоси с тичане паркинга.

— Кой беше този тип? — попита тя и разсмя Картър.

Докато заемаше мястото си, Мак се зачуди дали Картър е поискал да им запазят ъглово сепаре, или просто са извадили късмет. Това добавяше известна интимност към иначе изискания и строг стил на ресторанта. Тя отказа предложението за коктейл и предпочете да пийне вино с вечерята, а после забрави за менюто и се обърна към Картър.

— Какво стана с пискливата като цигулка и похапваща салата дама. Нямах ли втора среща?

— Мисля, че никоя от страните не бе заинтересована.

— Често ли ходиш на срещи с непознати?

— Това беше първата и последна. А ти?

— Никога. Прекалено страшно е. Освен това ние четирите сме сключили споразумение — още преди години — никога да не се опитваме да намерим гадже на някоя от приятелките си. Така е най-добре. Е, искаш ли да си поделим бутилка вино, доктор Магуайър?

Той ѝ подаде листата с вината.

— Ти избери.

— Много смело от твоя страна — тя я отвори и се загледа. — Не съм познавач на виното, само снимам другите, но тук имат едно вино от сорта „Шираз“, което харесвам.

Преди още да довърши изречението си, сервитьорът им се приближи към масата с бутилка „Шираз“.

— Това се казва отлично обслужване — коментира Мак.

— Господин Магуайър? Господин Браун се обади и помоли да ви предложи това заедно с комплиментите му. Или ако не ви е по вкуса, да си изберете нещо друго.

— Тези Браун — Мак поклати глава. — Нищо не им убягва. С удоволствие бих изпила чаша, благодаря. Става ли? — обърна се тя

към Картър.

— Разбира се. Много мил жест от негова страна.

Така е, съгласи се мислено Мак, а също и много закачливо намигване. Знаеше си, че при първа възможност Дел ще я съсипе от шеги и подмятания.

Според Картър тя съвсем не ядеше като прасе, но и не ровеше в салатата си в продължение на час и половина. Харесваше му начинът, по който жестикулираше с чаша или вилица в ръка, докато говореше. Както и това, че си бодна хапка от морския костур в чинията му, за да го опита, без да попита дали има нещо против.

Той не би имал, но това, че не попита, беше... по-задушевно.

— Ето, опитай от пържолата — тя му отрязва парче.

— Не, няма нужда.

— Ядеш ли червено месо?

— Да.

— Само я опитай. Все едно сме си поръчали общо блюдо.

— Добре. Искаш ли малко от ориза?

— Не. И не мога да си представя защо хората го ядат. Както и да е, да се върнем на темата. Съвсем съзнателно си накарал учениците от курса по английска литература да гледат „Баровки“, за да видят как е осъвременен романът на Джейн Остин „Ема“.

— Това показва, че литературата — и въобще разказването на истории — не е замръзнал във времето процес, че темите, случките и дори социалните норми от „Ема“ могат да се открият и в съвременното ни.

— Ще ми се да съм имала учители като теб. На теб хареса ли ти? За „Баровки“ питам.

— Да. Интересна адаптация.

— Много обичам киното. Снощи бяхме решили да гледаме два филма, но аз прекалих с пилешката яхния и заспах по време на „Текст и музика“ с Хю Грант — тя отново махна леко с ръката, в която държеше чашата вино. — „Разум и чувства“. Гледал ли си го?

— Да. Мисля, че е чудесна и направена с уважение към романа адаптация. Чела ли си го?

— Не. Знам, ужасна съм. Но съм чела „Гордост и предразсъдъци“. Много ми хареса. Все се каня да я прочета отново, като ще си представям Колин Фърт като господни Дарси, така че ще е още по-хубаво. Кой е любимият ти филм по книга?

— Лично на мен ли? „Да убиеш присмехулник“.

— О, Грегъри Пек. Чела съм книгата — добави тя. — Страхотна е, но пък Грегъри Пек... В ролята на Атикъс Финч — идеалния баща. Онази сцена в самия край, когато тя... как се казваше?

— Скаут.

— Да, когато тя разказва и виждаш през прозореца как той седи до леглото на сина си. Направо ме убива. Толкова е красиво. Когато го гледах като дете, си представях, че Атикъс е мой баща. Или Грегъри Пек — и двамата ставаха. Той винаги щеше да е наблизо, когато се събуждах сутрин. Предполагам, че никога не успях да го забравя. Жалка история.

— Не мисля така. Не мога да си представя какво е да израснеш без баща. Ти не виждаш често своя, нали?

— Не, почти не го виждам. Когато това се случи — веднъж на няколко години, — той е невероятно обаятелен и много разчувстван. Обикновено се поддавам на чара му, а после страдам, когато си замине и престане да ми обръща всякакво внимание. Той е човек на момента. Ако не си заедно с него в настоящия момент, значи не съществуваш.

— Това те наранява.

— Да, така е. Всеки път. Но това е много тъжна тема за тази приятна вечер. Кажете ми още някоя. Друга адаптация, която харесваш.

Искаше му се да погали косата ѝ, да я прегърне. Но тя не търсеше такава утеха. Той се замисли.

— „Бъди до мен“.

Мак се намръщи, явно се опитваше да се сети.

— Не ми е познат. Кой е авторът? Стайнбек? Фицджералд? Йейтс?

— Стивън Кинг. Филмът е по повестта му „Тялото“.

— Наистина? Четеш Кинг? Ужасява ме, но не мога да му устоя. Чакай! Това не е ли филмът, в който онези хлапета търсят някого, някакъв мъртвец, който може да е бил блъснат от влак? Спомням си го. Кийфър Съдърланд играе едно много противно и тъпо ченге. Беше страхотен.

— Става дума за приятелството и верността. За съзряването и опазването на приятелството.

— Прав си — каза тя, изучавайки лицето му. — Така е. Сигурна съм, че си страхотно добър учител.

— Понякога.

Тя побутна чинията си встрани, после се облегна назад с вино в ръка.

— С какво се занимаваш, когато не преподаваш, не четеш или не гледаш филми, направени по романи или повести?

— Това са доста занимания.

— Голф, скално катерене, колекциониране на марки?

Той се усмихна и поклати глава.

— Не.

— Международен шпионаж, рисуване на акварели, лов на патици?

— Наложил се да се откажа от международния шпионаж, защото се уморявах от пътуванията. Доста скучен човек съм.

— Не, не си. А повярвай ми, аз все си мислех, че ще се окажеш такъв.

— Ами, благодаря.

Тя се приведе напред и го побутна с пръст по ръката, после отново се облегна назад.

— Добре, Картър, сега, когато вече си погълнал — о, боже — близо три четвърти от първата си и единствена чаша вино...

— Аз шофирам.

— Без да превишаваш ограниченията за скоростта — съгласи се тя. — Време е да ми разкажеш за Корин.

— Ами, наистина няма нищо за разказване.

Забеляза го — лекото трепване в ъгълчето на окото му.

— Тя те е наранила. Съжалявам. Много съм безчувствена и досадна.

— Не, не си. А аз все си мислех, че ще се окажеш такава.

Тя се усмихна.

— Гледай ти, колко си готин в ролята на многознайко. А сега, защо не си поръчаш десерт, за да мога да се престоря на много съвестна и да не поръчам за себе си, а после да изям половината от твоя?

Не бързаха за никъде. Беше забравила какво е да споделя вечерята с мъж, с когото може да води дълъг и оплетен разговор. Мъж, който я изслушва и ѝ обръща внимание — независимо дали мисли за възможния бонус в края на вечерта.

Осъзна, че той я кара да се замисля. И я забавлява. И, по дяволите, беше толкова очарователен по своя ненатрапчив и естествен начин.

Освен това, когато си сложи очилата, за да прочете менюто, това направо я подлуди физически.

— Искаш ли да идем някъде другаде? — попита той, докато вървяха обратно към колата. — Вероятно е прекалено късно за кино. В някой клуб?

— Бях на клуб с момичетата онази нощ — *някой друг път*, каза си тя мислено. Хрумна ѝ, че може да е сбъркала в преценката си, че Картър Магуайър няма да се впише в клубната обстановка. — Трябва да се прибирам. Тази седмица се наложи да работя до късно няколко пъти, а имам и да наваксам с работа утре. Той ѝ отвори вратата.

— Ще излезеш ли пак с мен?

Нещо дълбоко в нея подскочи от факта, че я попита, и то по този начин. Даваше силата в нейните ръце, каза си тя. Ужасяваща мисъл.

— Обмислям го.

— Добре.

Когато и той влезе в колата и запали мотора, тя се обърна към него.

— Изброй ми най-важните пет причини да исках да ме видиш пак.

— Трябва ли да са подредени по значимост?

По дяволите, по дяволите, наистина много го харесваше.

— Не. Просто първите пет причини, които ти хрумват.

— Добре. Харесва ми как разговаряш. Как изглеждаш. Искам да узная повече за теб. Искам да спя с теб. И когато съм с теб, чувствам.

— Какво чувстваш?

— Просто чувствам.

— Това е добър отговор — каза тя след малко. — Наистина добър.

— Ти ще ми кажеш ли своите пет причини?

— Още работя върху списъка. Но за да бъда напълно откровена, трябва да знаеш, че съм много добра в срещите, но обикновено не ме бива толкова във връзките.

— Не го вярвам. Как може да е истина, след като имаш такава дълготрайна връзка с трите си приятелки? С тях поддържах взаимоотношения на най-различно ниво.

— С тях не правя секс.

— Това е интересен аспект, но интимните отношения са само част от една връзка, която минава границите на обикновеното приятелство. Без да я определят.

— Стига, Картър, сексът е голяма работа. Да не говорим за усилията, които са нужни за поддържането на връзка, която го включва. Но нека за момент да се съсредоточим върху секса.

— Не съм убеден, че е разумно, докато шофирам.

— Какво ще стане, ако стигнем дотам и се окаже пълен провал? Какво ще стане тогава?

— Ами, най-напред бих приложил основното правило. Повечето неща се усъвършенстват с практиката. Аз съм склонен да практикувам повечко.

— Много хитро. Но ако не е провал, именно тогава нещата стават сложни.

Той я погледна за миг.

— Винаги ли си търсиш сама неприятности?

— Да, в това отношение. Не поддържам приятелски отношения с никое от бившите ми гаджета. Нямам предвид, че с всички е било „мразя го и се надявам да умре от бавна и мъчителна смърт или поне да бъде обречен да продава тостери за вечни времена“. Но след като се разделим, просто преустановяваме контакт. А ти ми харесваш.

Известно време той шофираше в мълчание.

— Да обобщим. Харесваш ме и смяташ, че ако правим секс и нещата не се получат, повече няма да се харесваме. А пък ако наистина се получат, тогава ще усложним всичко и накрая пак няма да се харесваме.

— Звучи глупаво, когато ти го казваш.

— Това определено трябва да се осмисли.

Тя приглуши смеха си.

— Голям умник си, Картър. Много си деликатен и потаен, но си умник. И това ми харесва.

— На мен ми харесва, че ти не си особено деликатна в това отношение. Явно е, че тази връзка е обречена.

Изглежда го унищожително, но устните ѝ леко трепнаха. Когато паркира пред студиото ѝ, той ѝ се усмихна.

— Ти обсебваш мислите ми, Макензи. Когато съм с теб и когато не съм.

Слезе от колата и я изпрати до вратата.

— Много нахално ли ще бъде да ти звънна утре?

— Не — тя не откъсна очи от неговите, докато ровеше в чантата си за ключовете. — Мисля си как мога да те поканя да влезеш.

— Но...

— Хей. Аз съм тази, която трябва да каже „но“.

— И спокойно можеш да продължиш по темата. Но не е добра идея. Засега. Защото когато... ако — поправи се той — двамата се озовем в леглото, това не бива да е с цел да отговорим на някакъв въпрос или да доказваме нещо. Мисля, че трябва да го направим, защото се желаем.

— Ти си един разумен човек, Картър. Мисля, че е най-добре да ме целунеш за лека нощ.

Той се наведе и обхвана с длани лицето ѝ. Усети хладината на дългите му пръсти върху кожата си. Гледаше я и цветът на очите му бе нежен, а изразът в тях — напрегнат. Изминаха няколко мига и сърцето ѝ вече биеше ускорено още преди устните му да докоснат нейните.

Нежно, спокойно, така че от разтуптяното ѝ сърце се изтръгна въздишка.

Докато кожата и кръвта ѝ се сгорещяваха, той я притегли поблизо и задълбочи целувката, задълбочаваше я незабележимо бавно и накрая всичко изгуби значение.

Тя се предаде и дългата и тиха въздишка, която издаде, означаваше пълно отдаване. Искаше му се да я докосне, да усети красивите ѝ гърди в ръцете си, да погали с пръсти голия ѝ гръб, да усети тръпката, когато тя щеше да увие краката си около него.

Искаше много повече, отколкото един разумно разсъждаващ човек можеше да иска.

Отдръпна се и се задоволи само с леко погалване с палец на долната ѝ устна.

— Това може да е грешка — каза тя.

Побърза да влезе и се облегна от вътрешната страна на вратата. Запита се дали грешката беше това, че не го покани вътре, или това, че щеше скоро да го направи.

ОСМА ГЛАВА

Мак прекара цели четири часа в преглеждане на снимки, обработването им с „Фотошоп“, разпечатване. Работата я държеше съсредоточена и уравновесена. Никакви разсейващи мисли за сексапилни учители по английски не бяха допустими, когато имаше клиенти, които очакваха — и заслужаваха — най-доброто.

Концентрира се върху балансирането на цветовете, като увеличаваше или тушираше наситеността, за да предаде по-добре настроението и емоциите на момента.

Подчерта фокуса в една спонтанна снимка на младоженците, които тичаха усмихнати по пътеката, хванати за ръце, като замъгли всичко, освен тях двамата.

Само те двамата, мислеше си тя, безумно щастливи в тези първи мигове от брака им. Всичко около тях бе извън фокус и сякаш като в сън, а лицата им, техният устрем, единението им бяха ярко подчертани.

Мислеше си как всичко само след миг отново щеше да връхлети — гласовете на другите, движенията, изискванията и връзките. Но в този миг, уловен в снимката, те двамата бяха всичко.

Доволна от постигнатия резултат, тя добави и ефекта на леко зърнеста структура на фона, преди да тества как снимката би изглеждала на хартия. След като я разпечата, се зае да я разглежда и да търси недостатъци.

Добави я, както правеше понякога, към вече поръчаните снимки — малък подарък за новата двойка. Смени работното си място, разопакова големия албум, който клиентите бяха избрали, и се зае да подрежда по страниците му фотосите, които разказваха приказката на деня.

Повтори цялата процедура с по-малките албуми и снимки, избрани от родителите.

Върна се на компютъра и направи поръчаните лични благодарствени картички, като използва снимката, избрана от

клиентите ѝ. Сложи ги в кутии по двадесет и пет броя, като завърза всяка с тънка бяла панделка, и едва тогава си даде почивка.

Трябваше да разпечата и да сложи в рамки още десетина снимки лично за младоженците, както и онези, които те бяха избрали за подаръци.

Щеше да свърши всичко още днес, каза си Мак, като стана и се протегна. Работеше с добро темпо и щеше да се обади на клиента на другата сутрин, за да се уговорят за доставката.

Наведе тялото си от кръста, остави ръцете си да висят свободно и само извика при почукването на вратата.

— Отворено е. — Мак завъртя глава и погледна отдолу Дилейни. — Имах предчувствие.

— Отбих се да оставя едни документи и да се видя с Паркър, преди да ида у Джак, за да гледаме мача — той свали палтото си и го метна на дивана. — Е, как беше виното?

— Хубаво, благодаря, господин Многознайко.

— Значи ти и Картър Магуайър, а? — чувствайки се като у дома си, той се запъти към кухнята. Тя чу как отваря хладилника, а после мърмори разочаровано. — Мак, та ти нямаш никакво дупе. Защо тук има само диетична кола?

— За да не ми изпият запасите такива като теб.

Тя се изправи, когато той се върна в стаята и си отвори една кутийка кола.

— Просящите не подбират. Разправят, че ти и Картър сте се събрали, защото сестра му ви е клиентка.

— Сблъскахме се един с друг заради това, вярно е.

— И ти си му показала голите си цици при първа възможност.

Тя повдигна вежди.

— Това не са думи на Паркър, която е източникът ти на информация. Ако ще се държиш като момиче, защо не седнем да си сплитаме косите на плитки, докато клюкарстваме?

— Нямаш достатъчно дълга коса — той отпи голяма глътка от колата и се намръщи. — Гадост. Все едно, да се върнем на въпроса. Човек има право да проявява любопитство и лека подозрителност, когато става дума за неща, свързани с придобитата му в наследство малка сестра и други мъже.

Тя също отиде да си вземе кола.

— Излязохме на вечеря. Доколкото знам, хората го правят от десетилетия.

— Втора среща — според неназоваемия ми източник. Без да се брой разголването.

Когато тя се върна, той я посрещна с вдигнати вежди.

— Нямаше никакво разголване, а само моментна липса на риза. Перверзник.

— Познат съм под много имена. А твоето увъртане ме кара да мисля, че работата е сериозна.

— Изобщо не увъртам, а и какво против Картър имаш?

— Нямам нищо против Картър, освен че ти си ти, а той е мъж. Харесвам го — той вдигна рамене и приседна върху облегалката на дивана. — Винаги съм го харесвал. Не бях го виждал, откакто се е върнал тук. Чух, че бил заедно с Корин Мелтън — тя работеше за един от клиентите на Джак — и той, имам предвид Джак, я смяташе за ужасно досадна.

— Какво знаеш за нея?

— О, значи е сериозно.

— Млъквай. Разкажи ми.

— Невъзможно е да направя и двете едновременно.

— Хайде, Дел.

— Не знам нищо, освен че Джак се дразнеше ужасно и тя явно го е сваляла. Докато още е била с Картър. Което, предполагам, вече е минало.

— Как изглежда? Хубава ли е?

— Господи, Мак, сега ти се държиш като момиче. Нямам представа. Питай Джак.

Тя се намръщи и му посочи вратата.

— Щом нямаш какво да ми кажеш, вземи си питието и се махай. Работя.

Той се ухили широко с очарователната усмивка на всички от семейство Браун.

— Но аз се забавлявам чудесно.

— Щом нямаш пикантни новини, и от мен няма да чуеш нищо.

Телефонът звънна. Тя погледна изписания номер и не го разпозна.

— „Фотография Мак“ за „Обети“.

— Макензи! Привет от красивата и слънчева Флорида.

— Мамо — тя моментално опря пръста си до слепоочието и имитира спусък с палеца.

Дел метна палтото си обратно на дивана. Приятелите не се изоставяха в беда. А щом Линда беше на телефона, накрая Мак щеше да се окаже в голяма беда.

— Прекарвам си страхотно. Чувствам се като нов човек!

— Чий е този телефон?

— О, на Ари е. Оставих моя в стаята, а сега сме край басейна. Или поне аз седя до басейна. Той тъкмо отиде да види защо толкова се бавят с напитките ни. Много е мил. Тук е великолепно! Скоро съм на процедури, но първо трябваше да поговоря с теб, затова Ари ми зае телефона си. Като истински джентълмен.

Господи, възкликна мислено Мак, тя всъщност го бе предвидила.

— Радвам се, че си прекарваш добре.

— Отрази ми се страхотно. На здравето и благосъстоянието ми, на умственото ми, емоционално и духовно благосъстояние. Имам нужда от още една седмица.

Мак затвори очи.

— Не мога да ти помогна.

— Разбира се, че можеш! Миличка, трябва да довърша тук. Ако не го направя, ще се върна и отново ще потъна в депресия. Всичко ще е било напразно, все едно да си хвърлиш парите на вятъра. Просто трябва да ми изпратиш още хиляда. Или две хиляди, за да сме съвсем спокойни. Трябва да завърша преобразяването си.

— Не мога да ти отделя повече — замисли се за работата, която бе свършила и която ѝ бе отнела над четири часа в неделния ден.

— Можеш да платиш с кредитната си карта — обади се Линда с лека острота в звънливия си глас. — За бога, не е нужно да идваш тук с парите в брой. Само се обади на рецепцията с данните от кредитната си карта и те ще се погрижат за всичко останало. Толкова е просто. Вече им казах, че ще се обадиш, така че...

— Не можеш да продължаваш да ми причиняваш това — гласът ѝ бе готов да пресекне. — Не можеш да очакваш да плащам непрекъснато. Аз...

Мак подскочи, когато Дел грабна телефона от ръката ѝ.

— Недей — подхвана тя, но той я сряза с поглед.

— Линда? Здравей, обажда се Дилейни Браун. Съжалявам, но Макензи беше извикана по работа.

— Не сме свършили...

— Напротив, Линда. Свършихте. Каквото и да си я притискала да ти даде този път, тя вече ти отказа. А сега е заета.

— Нямах право да ми говориш по този начин. Мислиш си, че като си от семейство Браун и че като имаш пари, можеш да заставаш между мен и собственото ми дете, така ли?

— Не, мисля, че мога да го направя, защото съм приятел на Мак. Приятен ден на теб.

Той затвори и се обърна към Мак, която стоеше и в очите ѝ блестеше тъга.

— Не плачи! — заповяда ѝ той.

Тя поклати глава и се приюти в прегръдката му, притискайки лице в рамото му.

— По дяволите, по дяволите, защо ѝ позволявам да ми причинява това?

— Защото, ако имаше избор, ти щеше да си добра и обична дъщеря. Тя не ти дава този шанс. Вината е в нея, Мак. Пак ли пари?

— Да, отново.

Той потупа гърба ѝ.

— Постъпи правилно. Отказа ѝ. Просто продължавай да го правиш. Сега искам да ми обещаеш, че няма да вдигаш телефона, ако... когато тя се обади отново. Ако не ми дадеш дума, ще те замъкна с мен и ще те накарам да гледаш мача у Джак.

— Обещавам. Нямах да вдигна, но не беше нейният номер. Използва телефона на някой си Ари и ме потърси на служебната линия. Знае как да се добере до мен.

— Не отговаряй на непознати номера поне за известно време. Освен ако не чакаш клиент. Става ли?

— Да, добре. Благодаря ти, Дел. Благодаря.

— Обичам те, скъпа.

— Знам — тя отстъпи назад и му се усмихна. — И аз те обичам. Иди да гледаш мача. Не казвай на Паркър. Ако има нужда, аз ще го направя.

— Добре — той отново взе палтото си. — Ако имаш нужда от мен...

— Ще ти се обадя. Обещавам.

Не можеше да се върне към работата си, още не, не и преди да проясни мислите си, за да може отново да се съсредоточи. А самосъжалението, което усещаше да напират в нея като буйна река, нямаше да ѝ помогне. Каза си, че трябва да се разходи. Беше ѝ свършило работа онзи път с Картър. Можеше да види дали ще се получи и когато е сама. Сега не беше привечер и не валеше сняг, но въздухът беше чист и студен. Замисли се, че всички останали са вътре, на топло. Всеки си е у дома, но са наблизко. Ако искаше или имаше нужда от компания, можеше да я намери. Но не и сега, помисли си тя отново, още не. Спомни си за хранилките за птици и нагази в снега, за да ги напълни от затворената кутия. Запасите им намаляваха, осъзна тя, докато гребваше от зърното. Трябваше да го добави в списъка за покупки:

„Пет килограма храна за птици.
Литър мляко.
Здрав гръбнак.“

Жалко, че не можеше да купи и последното в местния супермаркет. Трябваше сама да се научи да не превива гръб пред Линда Елиът-Майърс-Барингтън.

Затвори добре кутията и тръгна към езерото, където застана под една от върбите. Изчисти снета от пейката, разположена под ветрилото от тънки клонки, и седна за миг. Земята бе все така покрита със сняг, но слънцето бе оголило клоните и сега дърветата се протягаха нагоре, сякаш пробуждаха със зимните си кости небето, което бе в цвят на стар избелял деним. Оттук виждаше розовите храсти, бели като снега, и стъблата им — увити едни около други и настръхнали с острите си бодли. А отвъд тях бе цветната колонада, отрупана със спящи глицинии. Сигурно гледката пред очите ѝ можеше да се опише с думи като покой и потопени в зимен сън цвят и жизненост. Но в момента, точно в този момент, единствената дума, която ѝ идваше на ум, бе самота.

Изправи се, за да тръгне обратно към дома си. Работата щеше да ѝ подейства по-добре. Ако обърка нещо, тогава ще го поправа отново и отново, докато мрачното ѝ настроение премине. Щеше да си пусне музика, силна, за да не чува собствените си мисли.

Още докато отваряше вратата, чу хленченето и хлипащия глас на майка си: „Не знам как можеш да си толкова студена, толкова безчувствена. Имам нужда от помощта ти. Само още няколко дни, Макензи. Само...“

И слава богу, секретарят прекъсна обаждането.

Мак затвори вратата, свали палтото си. Работа ли? Кого заблуждаваше?

Сви се на дивана и придърпа покривката му върху тялото си. Реши, че е най-добре да спи. Да заспи и да проспие мъката си.

Когато телефонът отново звънна, тя се сви на кълбо, за да се предпази.

— О, господи, остави ме на мира, моля те, остави ме на мира. Дай ми минутка покой.

„Здравей. Картър се обажда. Сигурно работиш или се с наложило да излезеш някъде. Или, хм, просто не си в настроение да говориш.“

— Не мога да говоря — измърмори тя откъм дивана. Не мога. Ти говори! Просто ми говори!

Затвори очи и се остави гласът му да я успокоява.

В дома си в града Картър затвори телефона и остана седнал в креслото си. Трикракият оранжев котарак, когото бе кръстил Триад, скочи в скута му. Картър разсеяно го почесваше между ушите, докато със съжаление продължаваше да мисли, че не бе успял да поприказва с Мак. Поне за минутка. Ако беше успял, сега нямаше да седи така и да мисли за нея, вместо да се занимава с неделните си ангажименти.

Трябваше да се заеме с прането, да прегледа учебния план за следващия ден, да оцени още някои писмени работи, както и да прочете и рецензира черновите на учениците от курса по творческо писане. Не бе довършил есето си на тема: „Героините на Шекспир: двойствеността в образите“.

Не бе отделил и достатъчно внимание на разказа, с който се бе захванал.

А после бе поканен на неделна вечеря в дома на родителите си.

Мислите му все се връщаха към нея и осъзнаваше, че от това няма никаква полза.

— Най-напред е прането — заяви той на котарака и го остави да се разположи на креслото, което той освободи.

Зареди първата купчина дрехи в машината, която се намираще в клаустрофобично тясното перално помещение до кухнята му. Понечи да си приготви чаша чай, после се намръщи.

— Мога да си направя кафе, ако искам. Няма закон, който да казва, че не мога да изпия чаша следобедно кафе.

Свари си кафе в изблик на бунтарство, което то накара да се почувства глупаво, макар че нямаше кой да го види. Докато дрехите бяха в пералнята, той се качи с чашата кафе в по-малката от двете спални, която бе пригодена за негов кабинет.

Зае се с оценяването на писмените работи и въздъхна тежко, когато се наложи да даде лоша оценка на един от най-будните си — и най-мързеливи — ученици. Явно му предстоеше разговор с момчето. Нямаше смисъл да го отлага и затова реши да добави след оценката: „Да се видим след часовете“.

Когато таймерът, който бе нагласил, изписука, отиде да извади мокрите дрехи, за да ги сложи в сушилнята и да зареди нови в пералнята.

Върна се на бюрото си и прегледа черновите. Добави своите забележки, коментари, предложения. С червения си молив отбеляза похвали и съвети. Обичаше тази работа — да вижда как учениците му използват умовете си, организират мислите си, създават свои светове.

Приключи с работата и с прането и му остана повече от час до времето за вечерята.

Разсеяно се захвана да търси рецепти в интернет.

Това не означаваше, че ще я покани на вечеря. Беше просто за всеки случай. Ако изгубеше ума си и действително реши да следва съветите на Боб, нямаше да е лошо да има някакъв план.

Чернова, така да се каже.

Реши, че не бива да е нещо прекалено сложно или изискано, тъй като това вече би било катастрофа. Но и нищо прекалено просто или обикновено. Ако ще готви за жена, не трябваше ли да положи малко повече усилия, вместо просто да метне нещо в микровълновата?

Разпечатата няколко възможни варианта и си набеляза евентуален избор на меню. И вина. Тя обичаше вино. Той не разбираше нищо от вина, но би могъл да се научи. Събра всичко в една папка.

И бездруго вероятно щеше да я покани на кино. Стандартна среща, последвана от хапване на Пипа. Съвсем обикновена, без никакви очаквания или натиск. Най-вероятно точно така щеше да направи, каза си той, докато отиваше в спалнята си, за да си сложи чиста риза.

И все пак — нямаше да е зле да вземе малко свещи, може би и цветя. Огледа стаята си и си я представи тук. На светлината на свещи. Представи си как се отпускат върху леглото и как тя се раздвижва под него. Как наблюдава лицето ѝ в потрепващата светлина и как я докосва. Вкусва я.

— О, боже.

След като си пое дълбоко въздух, за да се успокои, Картър се вторачи в котарака, който също го зяпаше.

— Тя е права. Сексът е голяма работа.

Къщата на улица „Честнът лейн“ с големия двор и старите дървета бе една от причините Картър да се откаже от преподавателското си място в „Йейл“. Беше му липсвала — сините кепенци и бялата дървена ламперия, масивната веранда и високите фронтони, — както и хората, които я обитаваха.

Не можеше да се каже, че сега идва в къщата по-често, отколкото когато живееше и работеше в Ню Хейвън. Но намираше утеха в мисълта, че би могъл да се отбие, ако му се прииска. Пристъпи прага и прекоси фойето, за да надникне в големия салон, където Чонси — кокер шпаньолът на семейството, се бе свил на дивана.

Не му бе позволено да се качва по мебелите и много добре го знаеше, затова смиреното му изражение и дружелюбното тупане с опашка бяха молба да не го издават.

— Нищо не съм видял — прошепна Картър и продължи към всекидневната и шума. Усети аромата на гювеча на майка си, чу смеха на по-малката си сестра, а след това и множество мъжки викове и проклетия.

Каза си, че явно мачът е в разгара си.

Застана на прага, за да се наслади на гледката. Майка му, костелива жена, здрава като скалите на Ню Ингланд, бъркаше нещо на печката, докато Шери се бе облегнала на плота до нея и бърбеше като картечница, размахала чаша вино. По-голямата му сестра, Даян, стоеше с ръце на хълбоците и гледаше през големите прозорци. Можеше да види двете ѝ деца, увити в шаловете си чак до очите, да се спускат с пъстрите си шейни от възвишението в задния двор.

Баща му, зет му и Ник продължаваха да викат пред телевизора от другата страна на кухненския плот. Тъй като футболът или му докарваше главоболие, или го приспиваше, Картър предпочете женския кът в стаята и се приближи тихо до майка си, за да целуне неочаквано тила ѝ.

— Мислех, че си забравил за нас. — Пам Магуайър подаде на сина си лъжица, за да опита граховата супа, която къкреше на котлона.

— Трябваше да довърша някои неща. Много е хубава — заяви той, след като покорно опита супата.

— Децата питаха за теб. Предполагаха, че ще бъдеш тук навреме, за да се пързеляш с тях.

В тона на Даян се долавяше съвсем лек упрек. Тъй като знаеше, че тя се чувства най-щастлива, когато има от какво или от кого да се оплаче, той отиде и я целуна по бузата.

— Радвам се да те видя.

— Пийни чаша вино, Картър — зад гърба на Даян Шери му отправи съчувствен поглед. — И без това няма да ядем, преди да свърши мачът. Има много време.

— В нашата къща не отлагаме семейната вечеря заради спорта — заяви Даян.

Картър си каза, че това вероятно е причината зет му да се възползва от по-свободните правила в дома на Магуайър.

Майка му продължи да си тананика край супата, когато футболните запаянковци до един скочиха от местата си и се развикаха възторжено.

— Тъчдаун.

— Защо и ти не си сипеш чаша хубаво вино, Ди? — Пам остави лъжицата си и нагласи пламъка под тенджерата. — Децата са си добре навън. Не сме имали лавини тук поне от десет години. Майкъл! Синът ти е тук.

Майк Магуайър вдигна палец, докато с другата си ръка продължаваше да окуражава нападателя, застанал на позиция за допълнителен удар.

— И това е добре! — ухили се през рамо на Картър, а бледата му ирландска кожа, поруменяла от радост, бе обградена от добре оформена бяла брада. — „Джайънтс“ водят с пет точки!

Шери подаде чаша на брат си.

— След като всичко е под контрол както тук, така и там — добави тя и кимна към трибуните на екрана, — защо не поседнеш и не ни разкажеш всичко за теб и Макензи Елиът.

— Макензи Елиът? Фотографката? *Наистина* ли? — проточи Пам.

— Мисля да хвана края на мача.

— Няма начин — Шери го избута обратно към плота. Чух, че ви били видели да си гукате в „На кафе“.

— Пихме кафе. И си приказвахме. Така се прави в кафене.

— *После* чух, че са ви видели в още по-близки отношения в „Уилоус“ снощи. Какво става?

Шери непрекъснато чуваше нещо от някого, който чул от друг, уморено си помисли Картър. Сестра му беше като някакъв жив радиоприемник.

— Излязохме няколко пъти.

— Излизаш с Макензи Елиът? — попита Пам.

— Явно.

— Същата Макензи Елиът, по която бе сляпо увлечен месеци наред в гимназията.

— Откъде знаеш, че съм бил... — каза си, че разсъждава глупаво. Майка му знаеше всичко. — Просто вечеряхме заедно. Не е новина от национално значение.

— В тази къща е — поправи го Пам. — Можеше да я поканиш тук днес. Знаеш, че винаги има много храна.

— Не сме... не е... Не сме стигнали до семейни посещения. Вечеряхме заедно. Това е една среща.

— Две с кафето — поправи го Шери. — Ще излизате ли пак?

— Вероятно. Може би — раменете му леко увиснаха, когато напъха ръце в джобовете. — Не знам.

— Чувам добри неща за нея, а и работите ѝ са много хубави. Иначе нямаше да снима сватбата на Шери.

— Тя не е ли дъщеря на Линда Елиът? Или сега се казва Линда Барингтън.

— Не съм се срещал с майка ѝ. Беше само вечеря.

Новината откъсна Даян от прозореца.

— Линда Барингтън, точно така. Дъщеря ѝ е близка приятелка със семейство Браун и с Емалин Грант, както и с онова другото момиче. Заедно управляват сватбената агенция.

— Значи точно тя е — съгласи се Картър.

— Линда Барингтън — Даян стисна устни и на лицето ѝ се изписа суровото изражение, което Картър знаеше, че изразява неодобрението ѝ. — Това е онази жена, която имаше връзка със Стю Гибънс и която разруши брака му.

— Тя не може да носи отговорност за поведението на майка си — Пам отвори фурната, за да провери гювеча. — А и Стю сам разруши брака си.

— Е, аз пък чух, че тя е притискала Стю да напусне Морийн, а когато той отказал, сама разказала на съпругата му за връзката им. Морийн остави Стю без пукната пара при развода — и кой може да я вини за това, — а след това Линда вече не се интересувала от него.

— Сега за Макензи ли говорим, или за майка ѝ? — учуди се Пам. Даян сви рамене.

— Само казвам каквото знам. Хората говорят, че тя е винаги в търсене на следващия си съпруг, особено ако той е чужд.

— Не излизам с майката на Макензи — тонът на Картър бе достатъчно тих и хладен, за да запали огън в очите на Даян.

— Кой е казал, че излизаш с нея? Но знаеш какво казват за крушата и дървото. Не е зле да внимаваш, това е, за да не се окажеш обвързан с нова Корин Мелтън.

— Ди, защо се държиш като гаднярка? — попита Шери.

— Ще си държа езика зад зъбите.

— Чудесна идея.

Пам вдигна очи към тавана, когато по-голямата ѝ дъщеря начумерено се залепи за прозореца.

— В лошо настроение е, откакто дойде.

— Тя е в лошо настроение по рождение — измърмори Шери.

— Стига вече. Хубаво момиче е, доколкото си спомням — Макензи Елиът. И както казах, чувам добри неща за нея. Майка ѝ е труден човек, няма спор. Помня, че баща ѝ беше очарователен мъж и непрекъснато отсъстваше. Искане много здрава воля и упоритост, за да се превърнеш в добър човек, когато никой не ти е дал пример.

Картър се наведе и целуна майка си по бузата.

— Не всички са късметлии като нас.

— Много си прав. Даян, извикай децата да влизат, за да се измият. След две минути сядаме на масата.

Когато разговорът по време на вечерята мина от разбора на мача към училищната пиеса на племенничката му, после се насочи към сватбените планове и прескочи към отчаяното желание на племенника му за кученце, Картър се успокои.

Връзката му с Мак — ако изобщо имаше такава — явно не бе на дневен ред.

Ник разчисти масата — жест, който бе разчувствал Пам още при първата им семейна вечеря. Майк се облегна на мястото си и погледна по дължина на тържествената маса в голямата трапезария.

— Искам да ви кажа нещо.

— Ще ми вземеш ли кученце, дядо?

Майк се наведе към внука си и прошепна:

— Нека да си поприказвам още малко с майка ти — отново се облегна назад. — С майка ви имаме годишнина другия месец. Ти все още си моята любима — добави той и ѝ намигна.

— Мислех, че може да ви организираме малко тържество в клуба — обади се Даян. — Само за семейството и близки приятели.

— Много мило, Даян, но двамата с моята избраница ще отпразнуваме тридесет и шест години семейно щастие в слънчева Испания. Ако тя се съгласи да дойде с мен, естествено.

— Майкъл!

— Знам, че трябваше да отложим почивката, която бяхме планирали преди няколко години, когато станах шеф на хирургията. Разчистил съм две седмици в графика си за февруари, нищо не може да ме разколебае. Какво ще кажеш, мила? Да хапнем паеля.

— Дай ми пет минутки да си събера багажа и тръгвам — Пам скочи от стола си, втурна се към Майк и седна в скута му.

— Всички можете да си тръгвате — махна на децата си той.

Картър си каза, че това е другата причина да се върне у дома.
Верността.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Лошото настроение не можеше да служи като оправдание за пропускане на сутрешната среща в понеделник. Затова Мак го взе със себе си — като ръмжащо куче, вързано на каишка, — в заседателната зала на голямата къща. Лоръл и Паркър седяха и дъвчеха кифлички с боровинки в стаята, която някога бе служила за библиотека на семейство Браун.

Книгите бяха останали — като своеобразна рамка на помещението. Огънят пропукваше бодро в камината. Върху старата лъскава маса бяха подредени чаши за кафе и тя знаеше, че гравираната помощна масичка крие запасите от бутилирана вода.

Приятелките ѝ седяха до кръглата инкрустирана масичка в средата на стаята. Помисли си колко свежи и красиви изглеждаха и двете. Всяко косъмче по главите им си беше на мястото даже и в осем сутринта, за бога. Само като ги гледаше, вече се чувстваше мърлява и неугледна и някак си недостойна в орфаните джинси, които си бе навлякла.

— А когато го попитах за това — Лоръл вдигна чашата си, която Мак знаеше, че е пълна с перфектно приготвено капучино, — той каза, че никога не излиза от къщи без четката си за зъби — тя се изсмя презрително, после се усмихна на Макензи. — Изпусна разказа ми за „Позорния провал на Мартин Богс“. Защо изобщо съм излизала с човек на име Мартин Богс? Надявам се, че твоята среща е минала по-добре от моята.

— Беше си наред.

— Ммм, толкова хубаво значи?

— Казах, че всичко е наред — Мак тръшна лаптопа си на заседателната маса и отиде до бара за кафе. — Може ли вече да започваме? Днес имам много неща за вършене.

— Някой е станал със задника нагоре.

Мак ѝ показа среден пръст.

— Да ти се връща, приятелко.

— Момичета, момичета — Паркър въздъхна дълбоко и шумно.
— Трябва ли да ви разделям? Вземи си кифличка, Мак.

— Не искам скапаната ти кифличка. Искам само да продължим с тази среща, която и бездруго е пълна загуба на време.

— Този уикенд имаме три тържества. Мак — напомни й Паркър.

— Които са планирани, организирани, разпределени, обсъдени, отработени и разгледани под микроскоп чак до последния дребен детайл. Знаем какво да правим. Няма нужда да го говорим до побъркване.

— Пийни малко кафе — предложи Паркър, но тонът ѝ бе охладнял. — Изглежда, имаш нужда.

— Нямам нужда от кафе или тъпи кифлички — Мак се извърна ядосано. — Нека да обобщя. Ще дойдат хора. Двама от тях ще се оженят — най-вероятно. Нещо ще се обърка и ще бъде поправено. Някой ще се напие и ще се погрижим за него. Храната ще бъде изядена, ще има музика. Хората ще си тръгнат и ще ни бъде платено. Двамата, които най-вероятно ще се оженят, най-вероятно ще се разведат в рамките на пет години. Но това не е наш проблем. Край на срещата.

— В такъв случай вратата е там — Лоръл махна с ръка. — Защо не я използваш?

Мак гръшна кафето си на плота.

— Отлична идея.

— Минутка. Само минутка, по дяволите! — каза рязко Паркър и осуети вбесеното излизане на Мак. — Това е бизнес. *Нашият бизнес*. Ако не ти харесва как се ръководи, ще насрочим среща, на която можеш да изразиш недоволството си. Но избликът ти на лошотия не е включен в дневния ред тази сутрин.

— Вярно, забравих, че живеем и дишаме по дневен ред. Ако нещо не е включено в Свещения график или не е отразено във вълшебния ти джобен компютър, значи не е достойна за вниманието на Паркър. На клиентите им е позволено да си мислят, че са човешки същества с истински умове и емоции, докато ние ги водим по предварително начертания път. Всички трябва да слушат Паркър, иначе бог да им е на помощ.

Паркър се изправи бавно.

— Ако имаш проблем с начина, по който ръководя бизнеса, ще го обсъдим. Но след около час очаквам една група, която трябва да разведем наоколо. Днес имам свободен час в два, така че можем да се заемем с това тогава. Междувременно, мисля, че идеята на Лоръл беше добра. Вратата е там.

Зачервена от студа, в стаята нахлу Ема.

— Нямаше да закъснея, но изтървах цяла... — тя зяпна, когато Мак я бутна и продължи навън. — Какво ѝ става на Мак? Какво се е случило?

— Мак е изровила томаховката — със стаен в очите си гняв Лоръл вдигна чашата си. — Ние не искахме да играем по свирката ѝ.

— Е, попитахте ли я защо?

— Беше прекалено заета да ни обижда.

— О, за бога. Ще ида при нея.

— Недей — с леден гняв в очите Паркър поклати плана. — Просто недей. Само ще те нагруби за усилията ти. Очаквам потенциални клиенти на посещение тази сутрин, а имаме и настоящи такива, които се нуждаят от вниманието ни. Засега ще се справим и без нея.

— Паркър, когато една от нас има проблем, всички имаме проблем. Не само в бизнеса.

— Знам това, Ема — Паркър притисна с пръсти слепоочията си. — Дори и да беше в състояние да те изслуша сега, а тя не е, нямаме време.

— Освен това, ако всички избухвахме всеки път, когато някоя от нас е имала кофти среща, тази стая щеше да е осеяна с телесни останки.

— Мак и Картър? — Ема поклати глава към Лоръл. — Не мисля, че е това. Майка ми е говорила с неговата снощи и след това ми се обади, за да се опита да изкопчи нещо. Доколкото знам, всичко е минало добре на срещата им.

— Какво друго? — учуди се Лоръл. Какво може да скапе настроението на една жена, освен мъж? И може би понякога друга жена. Но... — тя замълча и затвори очи. — Майка ѝ. Господи, какви глупачки сме. Нищо не побърква Мак така, както майка ѝ.

— Мислех, че майка ѝ е във Флорида.

— Смяташ ли, че разстоянието е някаква пречка за стихията Линда Елиът? — обърна се Лоръл към Паркър. — Може би това е проблемът. Вероятно е това, или поне отчасти. Но все пак не е извинение да ни се зъби по този начин.

— Ще се занимаем с това. Непременно. Но имаме три планирани тържества и трябва да преговорим детайлите.

Ема отново отвори уста, после преглътна думите си, когато забеляза Паркър да взема таблетка против стомашни киселини, която измъкна от джоба си. Реши, че няма смисъл две от приятелките ѝ да са разстроени.

— Всъщност исках да поговоря с вас за вазите за петък.

— Чудесно — Паркър зае мястото си. — Да започваме.

Знаеше кога е прекарила и се е държала като кучка. Нямахше нужда някой да ѝ обяснява, нито да ѝ предлагат кифличка, сякаш с двегодишно дете, което може да се залъже с бонбон. Още по-малко пък беше необходимо приятелките ѝ да ѝ посочват вратата. Отлично знаеше къде е.

Знаеше как да си върши работата. Вършеше си работата и сега, нали така? Мак изрязва паспарту за снимките, които не бе имала сили и настроение да довърши предната вечер. След няколко часа резултатът от работата ѝ щеше да е пълен пакет снимки и много доволен клиент. Защото знаеше точно какво да прави, без да се налага да обяснява всяка стъпка от процеса на своите партньори в бизнеса.

Трябваше ли да знае защо Емалин предпочита евкалипт вместо аспарагус като зеленина в букетите си? Не, не трябваше.

Трябваше ли да знае каква е тайната съставка на Лоръл за маслено сметановата глазура? Отново не.

Трябваше ли да знае за последните бележки на Паркър във всезнаещия ѝ компютър? Господи, не.

Защо, по дяволите, трябваше някой да се интересува какъв филтър планира да използва или какви обективи за фотоапарата си е решила да вземе? Те вършеха техните неща, тя — своите, и всички бяха доволни. Даваше своя принос. Полагаше усилия и работеше дълги часове, както и останалите. Тя...

Тя срязва проклетото паспарту накриво.

Възмутена, Мак захвърли съсипания картон в другия край на стаята. Грабна нов лист и отново провери размерите. Но когато вдигна ножа за рязане, ръката ѝ потрепери. Много внимателно остави ножа на масата и се отдръпна две крачки назад.

Да, каза си мислено, знаеше кога се е държала като кучка. И кога е време да се стегне. Както в този момент. Освен това знаеше, призна си тя с въздишка, че дължи извинение на двама от хората, които обичаше най-много на света. Дори и да са се държали надутото — а то си беше точно така — най-напред тя бе започнала.

Погледна часовника и въздъхна. Не можеше да го направи сега. Не можеше да смъкне товара от плещите си, не и в момента, в който Паркър развежда клиентите из къщата.

„... Предлагаме пълно обслужване. Можем да се погрижим всеки детайл да отговаря на вашите потребности и вашата представа за деня. Това е нашата луда фотографка, която ще документира в снимки този ден за вас.“

Нямаше ли да е страхотно?

Отиде до банята, за да си наплиска лицето със студена вода. Напомни си, че те са ѝ приятелки. Трябваше да ѝ простят. Такова беше правилото.

Вече по-спокойна, тя се върна в студиото. Остави телефонния секретар да приема обажданията и посвети цялото си внимание на настоящата задача. Когато свърши, реши, че клиентът никога няма да разбере, че снимките са били приготвени от побъркана жена, която е била измъчвана от страхотен пристъп на самосъжаление. След като натовари всичко в колата си. Мак отиде до голямата къща.

Вярно, трябваше да ѝ простят, но първо трябваше да ги помоли. Това беше другото правило.

По навик влезе през задната врата. Когато стигна до кухнята, видя Лоръл да работи на плота. С уверена и точна като на хирург ръка тя изписваше с монограм шоколадови сърчица.

Мак прекрасно знаеше, че не бива да я прекъсва, затова остана мълчалива.

— Чувам дишането ти — обади се след минутка Лоръл. — Махай се.

— Дойдох само да искам прошка. Няма да се бавя.

— Гледай да си много бърза. Трябва да довърша още петстотин такива.

— Съжалявам. Извинявай, че се държах така и че казах онези неща. Които изобщо не мисля сериозно. Съжалявам, че напуснах срещата.

— Добре — Лоръл остави четката и се обърна. — Сега въпросът е защо.

Мак понечи да отговори и установи, че гърлото ѝ е свито. Внезапно появилата се там преграда накара насъбралото се напрежение да прелее във вид на сълзи от очите ѝ. Успя само да поклати глава, когато те се затъркаляха по бузите ѝ.

— Добре, добре — Лоръл отиде до нея и я прегърна здраво. — Всичко е наред. Хайде, седни.

— Имаш да рисуваш още петстотин сърчица.

— Вероятно на този етап са около четиристотин деветдесет и пет.

— О, господи, Лоръл, толкова съм глупава!

— Да, така е.

Бързо и ловко Лоръл настани Мак до плота с кутия салфетки и малка чинийка с още неукрасени шоколадови сърчица.

— Не мога да ти изям сладките.

— Много по-вкусни са от разкаянието ти, а и имам достатъчно.

Мак подсмръкна и захапа едно.

— Никой не ги прави като теб.

— Конкуренцията просто трепери от страх. Какво стана, мила? Майка ти ли беше? Досетихме се — добави тя, след като Мак не каза нищо. — Веднага след като хукна бясна навън.

— Защо винаги се поддавам, Лоръл?

— Защото тя знае кое копче по теб да натисне. И независимо колко си подготвена, винаги има нещо, с което да те хване.

Мак трябваше да признае, че точно там е проблемът.

— Това никога няма да се промени.

— Тя няма да се промени.

— Което означава, че аз трябва да направя нещо — Мак отново отхапа от шоколада. — Знам това. Наистина. Отказах ѝ. Направих го и бях твърда, и щях да продължа да ѝ отказвам. Дори и ако Дел не бе взел телефона и не ѝ беше затворил.

Лоръл, която тъкмо вземаше чаша от рафта, я погледна през рамо.

— Дел е бил там?

— Да, отби се да ме дразни за Картър, което си е съвсем различна тема, в която не знам защо се забърквам. И тя се обади от Флорида да ми иска нови две хиляди долара, за да остане още седмица и да довърши възстановяването си.

— Браво на Дел, че ѝ е затворил телефона, но трябваше да дойде и да ни каже.

— Помолих го да не го прави.

— И какво от това? — възкликна Лоръл. — Ако имаше малко здрав разум, щеше да постъпи, както трябва, а не както си го помолила. Тогава нямаше да се самосъжالياваш цяла вечер и да се събудиш крива на целия свят.

Тя остави чаша студена вода до шоколадовите сладки.

— Изпий това. Вероятно си дехидратирана. Колко пъти ти се обади, след като Дел те остави сама?

— Вината не е негова. Два пъти. Не ѝ вдигнах — Мак въздъхна тежко. — Наистина съжالياвам, че си го изкарах на вас.

— За какво са приятелите?

— Да се надяваме, че и Паркър ще го приеме така. Мога ли да взема от тези, за да подсладя малко разкаянието си?

Лоръл избра две сърчица от бял шоколад от запасите си.

— Тя не може да устои на белия шоколад, а може да имаш нужда от малко помощ. Аз бях само ядосана. Лесно ми минава. Но при нея засегна чувствата ѝ.

— О, боже.

— Мисля, че е по-добре да го знаеш, преди, да идеш там. И тя е ядосана, но по-важно е да стигнеш до накърнените ѝ чувства.

— Добре. Благодаря.

Тъй като добре познаваше Паркър, Мак отиде право в заседателната зала. Инцидентът бе станал там, затова логиката на Паркър диктуваше следващата им среща да бъде на същото място.

Както и бе очаквала, приятелката ѝ седеше до масата и работеше на джобния си компютър. Огънят бе изтлял до приятно мъждукане, а кафето бе заменено от бутилка вода, без която Паркър рядко оставаше.

Лаптопът ѝ бе отворен и до него имаше спретната купчина разпечатки и папки.

Паркър не можеше да бъде сварена неподготвена.

Когато Мак влезе, тя остави настрани джобния компютър. Лицето ѝ бе хладно и безизразно. Мак знаеше, че това е деловото ѝ изражение.

— Не казвай нищо. Моля те. Нося шоколад и всякакви видове извинение. Можеш да получиш, колкото искаш, и от двете — и от шоколада, и от извиненията. Държанието ми беше изключително недопустимо. Всичко, което казах, бе резултат от отвратителното настроение, с което дойдох. Тъй като не мога да си взема думите обратно, ти трябва да ми простиш. Нямах друг избор.

Тя остави чинията на масата.

— Има и бял шоколад.

— Виждам.

Паркър мълчаливо се вгледа в лицето на приятелката си. Дори и да не познаваше Мак, откакто се помнеше, пак би могла да различи следите от скорошен плач.

— Значи идваш тук да се извиниш след всичката работа, която съм свършила, в резултат на което можем да се скараме и да те накарам да пълзиш в краката ми?

— Да.

Паркър обмисли чутото и взе в ръка бяло шоколадово сърчице.

— Предполагам, че вече си направила същото с Лоръл.

— Да. Затова има шоколад. Излях душата си пред нея. Изплаках почти всичките си сълзи, но ако не изядеш сърчицата, за да знам, че си ми простила, ще започна отново. Това е символичен жест. Мъжете си стискат ръка, след като са се сбили. Ние ядем шоколад.

Без да откъсва очи от лицето на Мак, Паркър ухапа сърчицето.

— Благодаря, Паркър — Мак се отпусна на един стол. — Чувствам се като пълна идиотка.

— Това е от полза. Нека да си изясним всичко. Ако имаш проблем с начина, по който ръководя „Обети“, трябва да можем да го обсъдим насаме или заедно с другите.

— Нямам. Паркс, как бих могла? Нито аз, нито който и да било. Естествено репетициите са досадни понякога, но всички знаем каква е ползата от тях. Както знаем и че изпипването и вземането предвид на

хилядите подробности ни дава свободата да се съсредоточим върху конкретните области, в които сме добри. Аз мога да върша своята работа — а същото важи и за Ем и Лоръл, — защото ти мислиш за всичко останало. Включително и за това, което ние правим, за да можем да сме най-добрите в този бизнес.

— Не повдигнах темата, за да ласкаеш егото ми — Паркър отново хапна от шоколада. — Но продължавай, моля те.

И всичко отново е наред, помисли си Мак и се засмя.

— Това е абсолютната истина. Ти си педантична, крайно взискателна и малко стряскаш със способността си да помниш всяка подробност. И истината е, че това е от съществено значение за успеха ни. Не искам да се занимавам с работата, която ти вършиш, Паркс. Никоя от нас не иска. И понеже бях отворила своята кутия на Пандора и бях станала накриво сутринта, аз те засегнах там, където знаех, че ще те заболи най-много.

Мак погледна папките и разпечатките.

— Приготвила си отчети, нали? Документация, анализи на разходите и други важни неща.

— Бях се приготвила да те размажа като буболечка.

Мак кимна и си избра сърчице от тъмен шоколад.

— Хапването на шоколад е по-хубаво.

— Така е.

— Е... как мина обиколката?

— Дойдоха с майките си и с една леля. Както и с едно едва проходило бебе.

— Бебе ли?

— Внучка на лелята. Беше много сладка — и страшно бърза с малките си крачета. Вчера са обиколили „Фелфут менър“, а миналата седмица — „Суон ризорт“.

— Целят се нависоко. Как им се сторихме?

— Искат да резервират някоя събота през април догодина. Цяла събота.

— Имаме резервация? Само след едно представяне и обиколка на имението? Двойна резервация?

— Още не е време за танци — Паркър вдигна бутилката вода и отпи — МНБ — жената с разкошната чанта на „Прада“ в ръка и чекова

книжка в нея — иска да се срещне с всички ни. Пълна консултация, преди да потвърди. Има големи идеи.

— Ооо.

— Не, има страхотни идеи, които могат да превърнат това в голямо събитие. Такова, което да привлече сериозно внимание. Бащата на булката е Уайът Сиймън от „Мебели Сиймън“.

— От „Мебели Сиймън“ — „Ние превръщаме къщата ви в дом“, ли?

— Същите, а съпругата му ни оцени като потенциален кандидат. Все още не сме заслужили пълното ѝ доверие. Но ще ѝ подготвим такава презентация, че да я омагьосаме напълно.

Предизвикателството накара лицето на Паркър да грейне и в очите ѝ пламна огън.

— След което тя ще извади чековата си книжка от онази разкошна чанта на „Прада“ и ще ни остави депозит, от който сърцата ни ще запяят благодарствени химни.

— Тогава ще танцуваме.

— Тогава ще танцуваме.

— Кога е презентацията?

— След седмица. Ще ни трябва нови пакети. Искаме всичко да е оригинално. Успяха да разгледат ателието на Ема и тя направи кратко представяне. Тъй като ти беше изпаднала в особено настроение, реших да им спестя посещение в студиото ти.

— Много мъдро.

— Но тук имаме твои примерни снимки, така че тя получи обща представа. Следващият понеделник искаме да ѝ покажем всяка твоя снимка, която е била публикувана в списание. И... ти знаеш точно какво да правиш.

— И ще го направя.

Паркър побутна една от папките.

— Тук има данни с кого ще си имаме работа. Направих проучване в интернет. А това са основните неща за графика на трите предстоящи тържества.

— Ще ги прегледам непременно.

— Направи го — Паркър подаде на Мак бутилка вода. — Сега ми разкажи какво стана.

— Просто поредният епизод от сериала „Линда“. Треската премина и вече съм добре.

— Не може да е искала пари. Ти тъкмо... — Паркър замлъкна, когато забеляза изражението на Мак. — *Вече?*

— Отказах ѝ — няколко пъти. После Дел ѝ затвори телефона.

— Браво на брат ми — гордостта ѝ бе явна. — Радвам се, че е бил там, когато се е обадила. Но мисля, че Дел би могъл да направи и много повече от това да ѝ затвори. Нещо юридическо. Може би е време за това.

Мак гледаше мрачно в огъня.

— Ти би ли го направила, ако беше твоя майка?

— Не знам. Вероятно бих. Аз съм по-строга от теб.

— И аз съм строга.

— Аз съм строга, Лоръл е корава, а Ема е добра душа. А ти си по средата между Лоръл и Ем. Покриваме цялата гама — заяви Паркър и сложи ръката си върху тази на Мак. — Затова работим толкова добре като екип. Защо си казала на Дел да не ми казва?

— Откъде знаеш, че съм го помолила да не ти казва?

— А той защо иначе да ми го каже?

Мак издиша шумно.

— Не исках да ви въвличам в поразите на Линда. После потънах в мрачни мисли и самосъжаление, събудих се в скапано настроение и накрая си го изкарах на вас.

— Следващия път пропусни средната част и си спомни, че всички сме готови да бъдем въвлечени.

— Ясно. Сега, преди да се заема с изкарването на прехраната си и с работата си като продуктивен член на екипа, имам въпрос. Би ли спала с Картър Магуайър?

— Ами, той не ми е предложил. Ще ме заведе ли на вечеря преди това?

— Говоря сериозно.

— И аз. Не може да очаква да скоча в леглото му, преди дори да е платил една вечеря. Но ако говорим за теб — каза тя и махна с бутилката вода в ръката си, — би трябвало да попитам дали го намиращ за привлекателен в сексуално отношение.

— Човек не може да спи с всеки, когото счита за сексуално привлекателен. Дори и ако вечерята е вписана в сметката.

— Вярно, така никога няма да свършим нищо друго. Очевидно го харесваш и мислиш за него, искаш да прекарвате времето си заедно и... обмисляш възможността да спиш с него.

— И преди съм правила секс.

Паркър се предаде и изяде и другото шоколадово сърчице.

— Чувала съм за това.

— Не знам защо отдавам такова значение на този въпрос, когато става дума за Картър. Би трябвало да мога да се справя. Би трябвало да спя с него, да приключа с това и да продължа нататък.

— Ти си романтична по душа, Макензи. Винаги си заслепена от звездите.

Така е, защото съм в сватбения бизнес.

Не се налагаше да се отклонява от пътя си много, за да се отбие в гимназията на път за следващия си клиент. И бездруго имаше малко време за убиване преди уговорката си. А и освен това не беше отговорила на телефонното съобщение на Картър, което бе грубо, така че какво лошо имаше да се отбие набързо?

Предполагаше, че ще е в час. Щеше да надникне за миг — само да хвърли един поглед, и после щеше да му остави бележка в канцеларията. Щеше да измисли нещо забавно и шеговито и така да върне топката, която си подаваха, в неговото поле.

Толкова ли бе тихо в коридорите и по времето, когато тя бе учила тук? Толкова ли силно отекваха стъпките и тогава, като пистолетни и изстрели?

Стълбите, по които се качваше, бяха същите, които бе изкачвала и преди десетина години. Сякаш в друг живот. Толкова отдавна, че не можеше да си представи себе си по онова време, имаше само бегла представа, като прекалено замъглена снимка.

Струваше й се, че върви редом с тогавашното си аз — същество, което имаше всички възможности и цялото бъдеще пред себе си.

Едно безстрашно момиче.

Къде се бе дянало то?

Мак се приближи до вратата на класната стая и надникна през малкото прозорче. Тъжното й настроение изчезна.

Той отново беше със самото от туид, с риза, вратовръзка и пуловер с остро деколте. Слава богу, че не бе сложил очилата си, иначе направо щеше да се разтопи от желание още там, на място.

Беше се облегнал на бюрото си, на лицето му имаше лека усмивка, а вниманието му бе съсредоточено върху една ученичка, която — ако можеше да се съди по изражението на лицето и жестовете ѝ — говореше разпалено.

Видя го как кима, отговаря и после прехвърля вниманието си — цялото — върху друг ученик.

Той е влюбен, осъзна тя. Влюбен е в мига и всички останат и мигове, които съставляваха случващото се в тази стая. Беше толкова всеотдаен. Запита се дали те го разбираха. Дали тези хлапета осъзнаваха, че изцяло е посветен на тях?

Знаеха ли те — как биха могли да знаят младите и безстрашните — какво велико чудо е някой изцяло да се посвети на теб?

Тя подскочи, когато звънецът прозвуча, и притисна ръка до сърцето си, което биеше ускорено от изненада. Последва суркане на столове и всички скочиха от местата си. Мак едва успя да се дръпне от вратата, преди тя да се отвори с трясък.

— Прочетете трето действие за утре и бъдете готови да го обсъждате. Това се отнася и за теб, Грант.

— О, стига, доктор Магуайър.

Тя направи път на връхлитащия поток ученици, но успя да застане така, че да види как трима се спряха до бюрото му. Той не бързаше да ги отпрати, а после — бог да ѝ е на помощ — сложи очилата си, за да прегледа писмената работа, която единият от учениците му подаде.

Макензи, каза си тя мислено, докато хормоните ѝ бушуваха, с *теб е свършено*.

— Днес направи няколко отлични коментара, Марси. Да видим дали ще можем да ги доразвием утре, когато обсъждаме трето действие. Аз ще...

Мак забеляза как той хвърля поглед към вратата, когато тя застана на прага. Видя го да примигва, а после да сваля очилата си, за да я фокусира.

— Ще очаквам с нетърпение твоята гледна точка.

— Благодаря, доктор Магуайър. До утре.

Когато класната стая се изпразни, а коридорите се изпълниха с шумни ученици, Картър остави очилата си на бюрото.

— Макензи.

— Бях наблизо и ми хрумна, че не отговорих на обаждането ти — каза тя и се приближи към бюрото.

— Така е по-добре.

— За мен определено е по-интересно. Изглеждаш като олицетворение на преподавател.

Той сведе поглед, когато тя подръпна леко възела на вратовръзката му.

— О, в понеделник сутрин има съвещание на преподавателите.

— И при вас ли? Надявам се, че при теб е минало по-добре, отколкото при мен.

— Моля?

— Нищо. Много вода изтече по моста.

— Тече под моста обикновено. Е, с изключение на наводненията.

— Точно така. Хареса ми да те видя в естествената ти среда.

— Искаш ли да излезем на кафе? Това беше последният час за деня. Бихме могли...

— Хей, Картър, тъкмо се канех да... — нисичък мъж с очила с рогови рамки и с четвъртита чанта, праметната през рамото, влезе в стаята. Спря и изгледа Мак озадачено. — О, извинете. Не исках да ви прекъзвам.

— Макензи Елиът, това е мой колега, Боб Таркинсън.

— Приятно ми е да се запознаем — каза Мак, докато Боб ококорваше очи зад очилата си. — И вие ли преподавате английски?

— Английски ли? Не, не, аз съм в катедрата по математика.

— Обичах математиката. Особено геометрията. Харесва ми да изчислявам ъглите.

— Макензи е фотограф — обясни Картър, после си спомни, че Боб вече го знае. Както и вероятно малко повече от необходимото.

— Да. Фотография, ъгли. Добре. Значи вие с Картър сте...

— Каним се да прием кафе — побърза да каже Картър. — Ще се видим утре, Боб.

— Ами, аз бих могъл... О, да, добре — след като най-последно загрея какво става, Боб грейна. — До утре. Радвам се, че се запознахме, Макензи.

— Чао, Боб. — Мак отново се обърна към Картър.

Боб се възползва от възможността да се ухили широко на Картър и да вдигне окуражително палци, докато излизаше.

— И така, кафе.

— Много бих искала, но съм на път към един клиент. Когато приключа, трябва да се прибирам и да си пиша домашните. Имам да се готвя за тест.

— Така ли? Какъв?

— Голяма поръчка, много важен клиент. Нужна е страховита презентация. Имаме една седмица, за да подготвим нещо, което ще ни гарантира сделката. Но ако си свършил за днес, би могъл да ме изпратиш до колата ми.

— Разбира се.

Тя го изчака да си вземе палтото.

— Направо ми се иска да имах учебници, които да ти дам да носиш. Така щях да задоволя напълно носталгията, която изпитвам, когато идвам тук. Макар да не си спомням някое момче да ми е носило учебниците.

— Никога не си молила мен.

— О, само ако знаехме тогава това, което знаем днес. Ти изглеждаше много добре там вътре, доктор Магуайър. И нямам предвид професорския ти костюм. Преподаването ти подхожда.

— Всъщност аз само водех дискусията. Оставям ги да вършат цялата работа. Изпълнявам по-скоро ролята на диригент.

— Картър, просто благодари за комплимента.

— Благодаря.

Излязоха навън и слязоха по стъпалата пред входа, преди да тръгнат по алеята към паркинга за посетители.

— Когато си тийнейджър, студът никога не е толкова голям, че да те откаже да се мотаеш навън — отбеляза Мак.

Учениците се разхождаха по моравата, седяха на каменните стъпала, шляеха се из паркинга.

— Получих първата си истинска целувка ето там — тя махна към страничното крило на сградата. — Джон С. Праудър ме целуна след една сбирка на класа. Трябваше да издиря Паркър и Ема между петия и шестия час и да им преразкажа цялата случка в дамската тоалетна.

— Видях те да го целуваш веднъж, застанала на стълбите. Разби сърцето ми.

— Ако знаехме тогава... Ще трябва да ти се реванширам — тя се обърна към него, обви врата му с ръце и притисна устни до неговите. Целуна го в сянката на гимназията с всички призраци, които витаеха в коридорите ѝ, и всички пробудени стари мечти.

— Bravo, доктор Магуайър — извика някой и го последваха няколко одобрителни подсвирквания.

Със засмяно лице тя подръпна отново вратовръзката му.

— Сега вече съсипах репутацията ти.

— Или сериозно я вдигна — той се прокашля, когато стигнаха до колата ѝ. — Предполагам, че цяла седмица ще си заета с презентацията.

— Заета, да — съгласи се тя, когато той ѝ отвори вратата. — Но ще трябва и да отдъхам.

— Бих могъл да ти сготвя вечеря, може би в четвъртък, ако решиш да отдъхнеш тогава.

— Ти готвиш?

— Не съм напълно сигурен. Рисковано е.

— Не съм против риска. Особено когато става дума за храна. Седем часът? У вас?

— Чудесно. Ще ти дам адреса си.

— Мога да те намеря — тя се качи в колата. — Аз ще донеса десерта — каза тя, после се засмя и остана без дъх, забелязала изражението на лицето му. — Това не беше метафора за секс, Картър. Имах предвид истински десерт. Ще изнудя Лоръл да приготви нещо.

— Ясно. Но много обичам хубавите метафори.

Тя потегли, докато все още поклащаше глава. Професорът спечели точка. Сега имаше време до четвъртък да реши дали да се задоволи само с парче от италианската сметанова торта на Лоръл, или да добави и метафората.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Картър погледна за трети път как изглежда масата в помещението, което минаваше за трапезария в апартамента му. Рядко я използваше, тъй като обикновено хапваше на плота в кухнята или на бюрото си. Всъщност това бе първият случай, в който слагаше покривка отгоре ѝ. Смяташе, че е улучил верния тон между претенциозния и небрежния стил. Бели чинии върху тъмносиня покривка и салфетки с жълти райета, които да освежават масата. Така мислеше. Надяваше се. Махна трите дебели ароматни свещи от масата — изглеждаха прекалено официално. После ги върна обратно. Без тях всичко изглеждаше незавършено. След като прокара пръсти в косата си и мислено си нареди да престане да се вманиачава, той обърна гръб на масата и реши да се върне в кухнята. Там бяха най-големите му притеснения все пак.

Менюто бе предварително одобрено. Беше го съгласувал с преподавателката по домашен бит, съобразил се бе с нейните предложения и бе приел да използва нейния винегрет с мед за зелената салата. Тя му бе дала списък с какво трябва да се направи и кога, колко време да изчака, както и полезни съвети за сервирането. Явно сервирането на храната бе толкова важно, колкото и самата храна. Което бе причина сега да притежава покривка и весели салфетки.

Беше минал сухата тренировка. Всичко бе готово, всичко изглеждаше... наред. Оставаше му близо час, през който напълно да изгуби ума си. В това състояние на духа той отвори чекмеджето, в което бе списъкът на Боб. Списъкът, който си бе обещал да игнорира напълно.

— Музика. По дяволите. Щях да се сетя за това — измърмори той, обръщайки се мислено към Боб. — Наистина щях.

Побърза да иде във всекидневната и да прерови колекцията си от музикални дискове. Котаракът се смъкна от стола, на който дотогава лежеше свит и закуцука към него.

— Няма да пусна Бари Уайт, независимо какво твърди Боб за отпускащата музика. Без да се обижда господин Уайт, не искам да се превръщаме в клише. Нали така?

Триад побутна с глава коляното му.

Докато се суетеше с дисковете, вратата се отвори и вътре нахлу Шери.

— Здравсти! Могат ли да оставя това тук?

— Да. Защо? Какво е?

— Подарък за Ник по случай Деня на свети Валентин. Лекарска чанта. Накарах да гравират името му и току-що я взех готова. Много ще му хареса! Знам, че ако я занеса у дома, няма да устоя и ще му я дам още сега. Затова трябва да я скриеш от него. И от мен — тя подуши въздуха. — Да не би да готвиш?

— Да. Господи, да не би нещо да гори?

Той се втурна като вихър.

— Не, мирише добре. Много добре — тъй като той вече бе хукнал към кухнята, тя го последва. — И не прилича на миризмата на сандвичи със сирене на скара, които обикновено... Ей, Картър, виж! Сложил си нещо във фурната. О, масата е толкова красива. Свещи и чаши за вино, и... Приготвяш вечеря за някоя жена — тя забучи пръст в корема му, както правеше още от времето, когато бяха деца. — Макензи Елиът!

— Престани! — буквално усещаше как в стомаха му се образуват нови възли от нерви. — Умолявам те. И бездруго вече откачам.

— Мисля, че е чудесно. Толкова е мило. Ник ми приготви вечеря, когато започнахме да излизаме заедно. Беше пълна катастрофа — тя въздъхна замечтано. — Много ми хареса.

— Харесала ти е катастрофата?

— Той толкова се стараеше. Прекалено много, защото иначе го бива в кухнята. Обърка всичко, понеже страшно се притесняваше дали ще ме впечатли. О! — тя отново въздъхна и притисна ръка до сърцето си. — Беше толкова мило.

— Не знаех, че се предполага да объркам всичко. Защо няма някаква книга с инструкции за това?

— Не, не е нужно да объркваш всичко. Просто така се получи при него, защото... ами, просто така. — Тя отвори хладилника и

надникна любопитно. — Мариноваш пилешко. Картър, ти мариноваш пилешко!? Това трябва да е любов.

— Махай се. Тръгвай си.

— С това ли ще бъдеш облечен?

В гласа му се прокраднаха опасни нотки.

— Шери, пред теб стои човек на ръба.

— Просто си смени ризата. Сложи синята, онази, която мама ти подари. Много ти отива.

— Ако обещава да си сменя ризата, ще си тръгнеш ли?

— Да.

— Преди да го направиш, ще избереш ли някаква музика? Защото не мога да понеса повече напрежение.

— Разчитай на мен. Хайде, отивай да се преоблечеш — тя го хвана за ръка и го измъкна от кухнята. — Аз ще подбера подходяща музика и ще си тръгна, преди да си слязъл. Вземи подаръка горе, моля те. Не ми казвай къде ще го скриеш, в случай че ми хрумне да се промъкна и да го подаря преди Деня на Свети Валентин.

— Дадено.

— Картър? — обади се тя, когато той вече се качваше по стълбите. — Запали свещите пет минути преди нейното идване.

— Добре.

— И приятно прекарване.

— Благодаря. А сега не забравяй да си тръгнеш.

Смени ризата си и се забави, за да даде на Шери достатъчно време да приключи и да си тръгне. Скри опакования подарък в килера до кабинета си.

Когато слезе долу, намери бележка, залепена на музикалната уредба: „Натисни копчето пет минути преди тя да дойде. Хиляди целувки.“

— Това е като военна операция — измърмори Картър и смачка бележката, докато отиваше към кухнята, та да се заеме с пилето.

Захвана се да кълца, да мачка, да задушаваша и да мери, засече времето — и успя да се изгори само веднъж. Когато пилешкото месо вече къкреше ароматно на котлона, той запали свещите ма масата, както и тези на страничната помощна масичка. Сложи малките купички с маслини и кашу. Когато останаха пет минути до уречения час, включи стереоуредбата. Аланис Морисет. *Чудесен избор*.

В седем тя почука на вратата.

— Паркър ме е обучила така — каза Мак, когато ѝ отвори вратата. — Затова съм педантично точна. Надявам се, че нямаш нищо против.

— Разбира се, че нямам. Дай да взема палтото ти. О, и...

— Десерт — каза тя, като му подаде лъскавата кутия с логото на пекарната на „Обети“. — Италианска сметанова торта, любимата ми. Хубава къща, Картър. Много ти подхожда — добави тя, докато влизаше във всекидневната с високата етажерка с книги до стената. — О, имаш котка.

— Не се сетих да попитам дали не си алергична.

— Не съм. Здравей, приятелче — тя понечи да клекне, после спря и изви глава нагоре. — Имаш котка с три крака.

— Триад. Удари го кола.

— О, горкото животинче! — тя мигновено се озова клекнала ниско и се зае да гали и почесва доволния котарак. — Сигурно е било ужасно и за двама ви. Слава богу, че си бил вкъщи.

— Не, всъщност тъкмо се прибирах от училище. Колата, която се движеше пред мен, го удари и просто отмина. Не разбирам как някой може да постъпи така. Когато спрях, помислих, че е мъртъв, но той просто си лежеше на пътя, предполагам, че е бил в шок. Ветеринарят не можа да спаси крака му, но и така се справя добре.

Мак продължи да гали котарака по гърба, докато гледаше втренчено Картър.

— Сигурна съм.

— Искаш ли чаша вино?

— С удоволствие — тя почеса за последен път Триад и се изправи. — И бих искала да видя какво мирише толкова добре.

— Мислех, че си ти.

— Освен мен — каза тя, докато той прилежно закачаше палтото ѝ в гардероба си.

— Ела — той я хвана за ръка и я поведе към кухнята. — Изглеждаш много добре. Трябваше веднага да ти го кажа.

— Само ако отмяташ точки от някакъв списък.

Той потръпна вътрешно и се зарадва, че вниманието ѝ е насочено към кухнята вместо към лицето му.

— Наистина мирише вкусно. Какво има тук, Картър? — тя отиде до печката и подуши тигана.

— Хм, да видим. Има зелена салата, пилешко с розмарин и сос от бяло вино, печени червени картофи и аспержи.

Тя остана с отворена уста.

— Шегуваш се.

— Не обичаш ли аспержи? Мога да...

— Не, нямах това предвид. Направил си всичко това? — тя повдигна леко капака на тигана.

— Не бива да се вдига капака, преди да... Е, все едно — той сви рамене, когато тя отново подуши ястието и после постави обратно капака.

— Толкова много труд, Картър.

— Какво? За пилето ли става дума?

— Положил си толкова много усилия. Мислех, че просто ще метнеш няколко пържоли на скарата или ще изсипеш готова порция рагу в тенджерата и ще кажеш, че сам си го приготвил. Но това е истинско готвене. Постарал си се и си вложил много труд. Направо съм смаяна. Виж само каква красива маса си подредил.

Тя отиде в трапезарията и обиколи масата.

— Явно си човек, който умее много и различни неща, нали?

— Защо ли не се сетих за рагуто? — той взе бутилката вино, което бе отворил. — Взех бяло заради пилето, но не съм сигурен какво предпочиташ. Това би трябвало да е добро.

— Би трябвало ли?

— Не разбирам много от вино. Проверих го.

Тя взе чашата, която той й подаде, опита виното, като не сваляше поглед от лицето му.

— Проучването ти е дало отличен резултат.

— Макензи — той се наведе и леко погали с устни нейните. — Така. Вече се чувствам по-добре.

— Отколкото?

— Вероятно по-добре, отколкото всеки друг мъж в радиус от двайсет километра, защото никой друг не може да те целуне в кухнята.

— Направо ме зашеметяваш, Картър.

— И това беше част от плана ми. Трябва само да довърша някои неща. Ти може да седнеш.

— Мога да ти помогна.

— Имам си система — надявам се. Ако и ти се включиш, системата ще се промени. Направих суха тренировка във вторник, затова си мисля, че всичко с наред.

— Тренировка ли?

Той се запита защо ли бе изтърсил това, докато нагласяше силата на огъня под тигана.

— Ами, не бях сигурен как ще се получи всичко, а и се притеснявах дали ще се справя навреме. Затова направих нещо като чернова на вечерята.

— Направил си репетиция за вечерята?

— В известен смисъл. Жената на Боб беше на сбирка на читателския клуб, в който членува, затова той се отби при мен. Аз сготвих. Хапнахме. Така че можеш да си спокойна. Как мина подготовката ти?

— Подготовката ми ли?

— За презентацията в понеделник.

— Напълно готова съм. Което е добре, защото от утре насетне сме ангажирани непрекъснато. Тази сутрин имахме общо събрание, а следобед — две репетиции. Втората, от които бе пълна с подводни камъни, тъй като кумата и кумът, които отскоро са бивши гаджета, след като найве излезе неговата връзка с дама, която е негов бизнес партньор, не си говорят.

— Как се справихте с това?

— Както се борави с пръчка димящ динамит. Сватбеният бизнес не е за слабохарактерни хора.

— Разбирам.

— А в понеделник ще направим такова изпълнение пред госпожа „Мебели Сиймън“, че тя ще скочи на крака и ще ни аплодира.

— „Мебели Сиймън“ ли е потенциалният клиент?

— Формално погледнато, клиент е дъщерята на „Мебели Сиймън“, но майката плаща разходите.

— Тази вечер ще се храним на маса и ще седим на столове, които съм купил от тях. Бих казал, че това е добър знак.

Седнаха на късметлийските столове пред късметлийската маса, за да пият вино и да слушат музика под светлината на свещите. Мак

осъзна, че съвсем открито и целенасочено я ухажват. И това ѝ харесваше.

— Знаеш ли, Картър, толкова е вкусно, че престанах да се чувствам виновна заради факта, че ядеш същото ястие за втори път тази седмица.

— Можеш да считаш това за остатъци от висока класа. И бездруго остатъците са основна част от менюто тук по принцип — той погледна към котарака, който седеше до стола му и го зяпаше с немигащи жълти очи.

— Предполагам, че твоят приятел чака своята дажба.

— Не е свикнал да ме вижда да се храня на масата. Обикновено хапвам на кухненския плот, затова, предполагам, е объркан. Искаш ли да го изгоня от стаята?

— Не. Харесвам котки. Всъщност била съм омъжена за котки няколко пъти.

— Не го знаех. Явно не е потръгнало добре.

— Това зависи от гледната точка. Аз имам много скъпи спомени от тези бракове, колкото и нетрайни да бяха. Когато бяхме деца, ние четирите обичахме да си играем на „Сватбен ден“. Много — тя се засмя над чашата си с вино. — Предполагам, че всичко е започнало още тогава, макар да не сме го знаели. Имахме костюми и реквизит, всички играехме различни роли. Женехме се помежду си или за различни домашни любимци, или за Дел, ако Паркър успееше да го изнуди с нещо.

— Снимката в студиото ти, онази с пеперудата...

— Фотоапаратът беше подарък от баща ми, който вероятно не бе подходящ за възрастта ми. Баба ми използваше повода да критикува баща ми. За пореден път. Беше в един горещ летен ден, когато аз исках да идем да плуваме, вместо да играем на играта. Паркър реши да ме умилостиви, като ме обяви за официалния фотограф на сватбеното тържество, вместо да съм кума.

— Моля?

— Вместо да съм кума. Не исках да обличам роклята, затова Паркър ме назначи за официален фотограф.

— Истинско предзнаменование.

— Предполагам. Като прибавим към това и щастливото съвпадение от кацането на онази пеперуда, всички елементи се

подредиха, за да получа личното си прозрение. Осъзнах, че не само мога да запазя спомена, мига, образа, но и искам да го направя — тя хапна отново от пилешкото. — Обзалагам се, че си карал Шери да играете на училище.

— Може би. Понякога. Винаги можете да бъдете подкупена с лепенки за албума си.

— Че кой не може? Не знам дали сме късметлии, или много скучни хора, задето сме разбрали какво искаме да правим още толкова млади.

— Всъщност аз смятах, че ще споделям мъдростта си в тържествените зали на „Йейл“, докато пиша великия американски роман.

— Така ли? Защо не го направи? Или си се отказал?

— Разбрах, че обичам да си играя на училище.

Да, съгласи се мислено тя, така беше. Сама го бе видяла.

— Написа ли книгата?

— О, започнал съм да пиша роман — като всеки уважаващ себе си професор по английски. И най-вероятно ще си остане на този етап още дълго време.

— За какво се разказва?

— Засега са написани около двеста страници.

— Сериозно? — тя го бутна шеговито по рамото. — Какъв е сюжетът?

— Разказва се за голяма любов, гибел, саможертва, предателство и смелост. Както виждаш, обичайните неща. Все си мисля, че може би има нужда от трикрак котарак, а вероятно и от саксийно цвете.

— Кой е главният герой?

— Едва ли искаш да разбереш.

— Не бих питала, ако не исках. Кой е той, с какво се занимава?

— Главният герой е — и вероятно това ще те шокира — учител — той се усмихна, докато доливаше вино в чашата ѝ. Винаги можеше да я закара до вкъщи с колата си. — Той е предаден. От една жена, разбира се.

— Разбира се.

— Животът му е съсипан, както и кариерата му, и душата му. Дълбоко наранен, той трябва да започне отначало, да намери смелост

да възстанови пречупеното в себе си. Да се научи отново да вярва и да обича. Наистина се нуждае и от цвете в саксия.

— Тя защо го предава?

— Защото той я обича, но не я вижда истински. Тя го унищожаваша, за да я види. Така мисля.

— Значи трикракият котарак би бил метафора на ранената му душа и на решимостта му да живее с белезите си.

— Много добре. Получаваш отлична оценка.

— А сега, важният въпрос — тя се приведе към него. — Има ли в книгата секс, насилие и нецензурен език?

— Има.

— Продадено. Трябва да довършиш романа. Във вашия свят не важи ли правилото „Публикуваш или потъваш“?

— Не е задължително да е книга. Имам публикувани статии, доклади и няколко разказа, което ми дава свободата да не се притеснявам точно от това правило.

— Разкази ли? Сериозно?

— Просто малки публикации. От онези, които не излизат извън академичните среди. Ти трябва да публикуваш фотографиите си. В художествен албум.

— Понякога се забавлявам с тази мисъл. Предполагам, че е като с романа. Когато не е нещо, с което се занимаваш активно, тогава някак си остава на заден план. Идеята на Паркър е да издадем заедно специални сватбени албуми. Аранжировки на цветя, сватбени торти, сватбени снимки. Най-доброто от работата ни.

— Идеята е добра.

— Паркър рядко има идеи, които не са добри. Въпросът е да намерим време да сглобим всичко заедно, за да можем да го представим по подходящ начин пред хората, които публикуват подобни неща. Междувременно ни предстоят три тържества за три дни и при това съботното събитие е доста трънлива задача. Трябва и ти да дойдеш.

— На... на чужда сватба? Не мога. Не съм поканен.

— Ще си част от персонала — мигновено реши Мак. — Господ ми е свидетел, че можем да използваме още един мъж с разум в главата си в този случай. Аз използвам помощник за някои събития — когато ми се налага. Обикновено не го правя. Но в конкретния случай щях да

използвам, заради димящия динамит. Хората, на които обикновено мога да разчитам, не са свободни. Ти си нает.

— Не разбирам нищо от фотография.

— Аз разбирам. Ще ми подаваш каквото поискам, ще те ползвам за модел и ще играеш ролята на товарно муле, когато е нужно. Имаш ли тъмен костюм, който не е от туид?

— Аз... да, но...

Тя му отправи съблазнителна усмивка.

— Ще има и торта.

— Е, в такъв случай...

— Джак ще играе ролята на кавалер на кумата заради ИК.

— Моля?

— Кавалер на кумата заради изневеряващия кум. А Дел ще ни помага, защото Джак го е накарал. Познаваш ги. Познаваш нас — тя гризна още едно картофче. — И ще получиш торта.

Никое от изредените неща не можеше да наклони везните. Но пък представата да бъде с нея, вместо само да си мисли как да бъде с нея, определено свърши работа.

— Добре, щом си сигурна.

— В три часа в събота. Ще бъде страхотно.

— И този път аз ще те видя в естествената ти среда.

— Да, така е. И като стана дума за торта, нямам място за десерт.

Ще изразходвам малко калории от това великолепно ястие, като измия съдовете.

— Не, не искам да се занимаваш с това.

— Ти си сготвил вечерята, два пъти. Аз ще почистя, докато ти пиеш бренди с една пура.

— Нямам бренди. Нито пура.

Тя го потупа по рамото, докато ставаше.

— Един преподавател по английски трябва да разпознае метафората, когато я чуе. Изпий още една чаша вино, след като няма да шофираш.

Тя сама му наля чашата, преди да вдигне чиниите от масата.

— Аз всъщност обичам да мия чинии. Това е единственото домакинско задължение, което харесвам.

Напълни мивката с топла вода, намери препаратата за съдове в шкафа под мивката и сипа малко върху тиганите и тенджерите.

Харесваше му да седи и да я гледа как върши това основно и много прозаично задължение. И се надяваше, че в момента не казва нищо особено важно, тъй като мозъкът му бе замъглен. Това нямаше нищо общо с виното, а се дължеше на факта, че си я представяше как стои там, как разчиства кухнята и следващата седмица, следващия месец, другата година. Представяше си как седи до него и споделят вечерята.

Прекалено бърза, знаеше, че бърза прекалено. Но не можеше да се сдържи. Беше погълнат от увлечението си и главоломно се спускаше по стръмния склон към любовта.

— Къде са кърпите за чинии?

— Какво? Моля?

— Кърпите за чинии — повтори тя и отвори наслуки едно чекмедже.

— Не, не са там. От другата страна. Аз ще извадя.

Той стана, отвори правилното чекмедже и взе кърпа.

— Защо аз да не се заема с тиганите? — започна той. Когато се обърна, сърцето му се качи в гърлото.

Тя стоеше, леко склонила глава, и четеше списъка на Боб.

— Имаш списък.

— Не. Да. Не е мой. Искам да кажа, да, мой е, но не съм го писал аз. Не съм го съставял. Господи.

Тя продължи да чете със замислено изражение.

— Много е подробен.

— Боб. Запозна се с него. Той е луд — май не споменах това, когато ти го представях.

— Има подчертани важни моменти.

— Знам, знам, съжалявам. Твърдо е решил да играе ролята на Сирано. Имам предвид...

Тя погледна над листа право в очите му.

— Схванах намека за Сирано, Картър.

— О, разбира се. Той се ожени преди няколко години, очаква бебе.

— Поздравления за Боб.

— Навил си е на пръста да ми помага, хм, в тази област. Донесе ми го във вторник. Казах ти, че се отби на вечеря във вторник, нали?

— За репетицията.

— Да, точно така, за репетицията. Трябваше да го изхвърля още щом той си тръгна, но просто го пъхнах в чекмеджето. Само...

— За всеки случай? Като резервен план.

— Да. Да, и нямам никакво извинение. Не те виня, че си разстроена.

Тя прехвърли вниманието си от списъка към Картър.

— Разстроена ли ти изглеждам?

— О... Не, сега, като го каза, не изглеждаш. Което е хубаво. Слава богу. Би ли казала, че си... развеселена?

— От една страна, да — отвърна тя. — Според списъка на Боб се движим горе-долу по график.

— Не се ръководя от него. Давам ти думата си — той вдигна ръка с дланта напред, сякаш се заклева. — Имам собствен списък. В главата си. Което в момента осъзнавам, че е също толкова глупаво.

— Как се движим според твоя?

Тя се усмихна, но той не можеше да разчете докрай изражението ѝ. Можеше да има подтекст.

— Добре. Справяме се чудесно. Може би бихме могли да хапнем торта.

Тя размаха пръст под носа му, когато той се пресегна за списъка.

— Тук виждам, че трябва просто да приберем чиниите в мивката — освен ако, забележката е в скоби, не усетиш, че според мен това би било проява на мърлявост. Боб смята — а знаем кой е Боб — че миенето на чинии заедно, ако е нужно, може да се използва като прелюдия към любовната игра.

Напълно засрамен, той само затвори очи.

— Просто ме убий на място. Моля те.

— Съжалявам, но го няма в списъка. Тук пише, че след като се погрижиш да звучи подходяща музика — предложението му е Бари Уайт — трябва да потанцуваш с мен. Кухнята или всекидневната са еднакво подходящи за целта места. Бавен танц, с който да преминем към романтичното съблазняване в тази част от вечерта. Съветът му е, че би трябвало да си усетил, към този момент, дали аз съм склонна да се качим горе.

— Искаш ли да убия Боб? Мислил съм за това.

— Не чувам Бари Уайт.

— Не мисля, че имам негови записи... Дори и ако имах, не бих... Споменах ли, че Боб е луд?

— Едно нещо ми е чудно, Картър — без да откъсва очи от него, тя остави списъка на плота. — Чудно ми е защо не танцуваш с мен.

Пристъпи към него и вдигна ръце, за да ги увие около врата му.

— О!

— Не бихме искали да разочароваме Боб.

— Той е много добър приятел — облегна буза на главата ѝ, докато всичко отново си идваше на мястото. — Не съм много добър танцьор. Краката ми са прекалено големи. Ако те настъпя, просто...

Тя повдигна лице към неговото.

— Млъквай и ме целуни. Картър.

— Това го мога.

Докато се поклащаха леко, той долепи устните си до нейните. Бавно и нежно, в унисон с момента. Водеше я в танца предпазливо, докато пръстите ѝ се плъзгаха в косата му и въздишката ѝ замъгляваше съзнанието му.

Тя извърна глава и устните ѝ се плъзнаха по страната му.

— Картър?

— Мммм?

— Ако си внимавал, би трябвало да си усетил, че съм склонна — тя задържа очите си отворени и впити в неговите, когато устните им отново се срещнаха. — Защо не се качим горе? — тя направи крачка назад и протегна ръка. — Ако ме искаш.

Той пое ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— Мисля, че съм прекарал целия си живот в копнеж по теб.

Изведе я от кухнята. В началото на стълбите се наложи да спре, трябваше да я целуне отново. Питаше се дали виното, копнежът и образите витаят в главата ѝ, както в неговата. Поведе я нагоре, а сърцето му биеше оглушително с всяка стъпка.

— Мислех да взема цветя и свещи, за всеки случай — каза той, когато стигнаха до спалнята. — После си казах — а аз обикновено не съм суеверен, — че така само ще урочасам всичко. А те исках прекалено силно тук, за да рискувам. Исках те в леглото си.

— Когато ми го казваш, ми въздейства много повече, отколкото свещите и цветята, повярвай ми — *също както и къщата*, помисли си тя, стаята напълно му подходеше. Изчистени линии, приглушени

цветове, подредено пространство. — Исках да съм тук. Исках да съм в леглото ти.

Докато вървеше към него, тя забеляза снимката на кардиналчето на отсрещната стена. Трогната, тя се извърна към него и го пожела по-силно, отколкото си мислеше, че би могла. Вдигна ръка, за да разкопчае ризата си.

— Недей. Моля те. Искам аз да те съблека. Ако нямаш нищо против.

Тя отпусна ръце.

— Не. Нямам.

Той се пресегна и светна лампата на нощното шкафче.

— И искам да те гледам, докато го правя.

Погали с длан бузата ѝ и обходи с ръце тялото ѝ, докато я привличаше към себе си. После устните му превзеха нейните.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше ли я целувал някой така досега? Така, че от срещата на устните, на езиците да вибрира цялото ѝ тяло? Беше ли съблазнявана някога толкова всепоглъщащо, както думи, така и с тази единствена, вълшебна целувка? Как се бяха обърнали нещата? Тя имаше намерение да съблазни него, да го подмами горе и да го вкара в леглото. Възнамеряваше да поддържа лек и шеговит тон, както бе цялата вечер — с единствената цел да освободи топката от желание, която се свиваше вътре в нея, когато бе близо до него. Трябваше да е просто и елементарно. Но не беше.

Той докосна с устни страните ѝ, веждите ѝ, а после, докато разкопчаваше ризата ѝ, я изпиваше с дълбоките си сини очи. Едва я докосваше, а въздухът сякаш не стигаше в дробовете ѝ. Едва я докосваше, а въпреки това контролът мина от нейните ръце в неговите.

Застанала неподвижно в приглушената светлина, улавяйки погледа му, впит в нейния, тя вече не се интересуваше от нищо. Когато разтвори ризата ѝ, прокара пръст по извивката на шията, после слезе към гънката между гърдите. Съвсем леко докосване, почти като полъх.

— Студено ли ти е? — попита той, когато тя потрепери.

— Не.

Той се усмихна. Тогава... бавно смъкна ризата от раменете ѝ, остави я да се плъзне на пода.

— Красота — прошепна той, галейки с палци дантелата на сутиена ѝ.

Въздухът излезе от дробовете ѝ, после рязко навлезе вътре и заседна.

— Картър, караш ме да примаявам.

— Обичам очите ти. Вълшебно море — той прокара пръсти надолу по тялото ѝ, после нагоре и отново надолу, оставяйки тънки линийки на тръпнещо удоволствие по дирите си. — Исках да ги гледам, когато те докосвам. Ето така.

Търпеливо, спокойно изследваше тялото ѝ. Възвишения и низини, обли извивки и остри ъгли. Докато тялото ѝ потръпваше в отговор, той дръпна копчето на панталона ѝ и смъкна ципа. Отново прокара ръце по очертанията на тялото ѝ, сантиметър по сантиметър. Панталонът ѝ се смъкна по бедрата и надолу към пода.

— Ела — хвана ръката ѝ. — Насам.

Тя се подчини като изпаднала в транс и усети как пулсът ѝ препуска, докато очите му обхождаха тялото ѝ, както преди това го правеха ръцете му. Бавно. Устните му се извиха в усмивка.

— Харесват ми ботушите ти.

Тя сведе поглед и забеляза високите си до глезена боти с тънък ток, които сега носеше само по сутиен и бикини.

— Страхотна гледка.

Все така усмихнат, той пъкна пръст под горния ръб на бикините ѝ. Тя успя само да простене, когато той отново притегли тялото ѝ до своето. Този път устните му срещнаха нейните като огън, като гореща светкавица. Докато тя се разтапяше в целувката, той я завъртя и отново я притисна до себе си. Зъбите му леко гризнаха извивката на шията ѝ, когато главата ѝ се отпусна назад. Със свободната си ръка продължи да обхожда тялото ѝ, да гали гладката ѝ кожа, извивките ѝ, докато с другата разкопчаваше своята риза.

Когато голата му кожа се озова до нейната, тя обви с ръка врата му, а тялото ѝ започна да се движи плавно до неговото. Той си напомни, че не бива да бърза. Искаше да се наслади на всеки миг, на всяко докосване, на всяка глътка въздух. В ръцете си държеше Макензи. Сърцето ѝ биеше гръмко под дланта му и дори само това му се струваше като чудо. Тя беше с него, усещаше го, желаше го. И тази нощ, най-накрая, мечтите на момчето, копнежите на мъжа щяха да бъдат засенчени от реалността на жената.

Измъкна се от обувките си, докато се наслаждаваше на вкуса и нежната кожа на врата ѝ. Улови със зъби презрамката на сутиена ѝ и я издърпа настрани, за да освободи красивата извивка на раменете ѝ. Тя изви гръб към него, потрепери.

Удоволствие, помисли си той, имаше толкова много — и за вземане, и за даване. Искаше да ѝ достави удоволствие, да насити тялото ѝ с емоция и да я гледа как се издига и полита. Докато собствените му потребности крещяха вътре в него, той разкопча

сутиена ѝ, а ръката му много нежно погали тънката материя на бикините ѝ. Прокара пръсти по вътрешната страна на бедрото ѝ, подразни я, съвсем лекичко вмъкна пръст под дантелата.

— Картър — ръката ѝ притисна неговата, подтикваше го да продължи. Но той се отдръпна и отново я обърна с лице към себе си.

— Съжалявам. Не съм свършил.

Вълшебните ѝ очи сега бяха пълни с копнеж, порцелановата ѝ кожа бе порозовяла от страст. *Заради мен*, помисли си той. Още едно чудо. Тя се протегна към него и устните ѝ го потърсиха в страстна целувка.

Изчакай, помисли си той, докато кръвта му пулсираше. *Изчакай, има и още.*

Положи я върху леглото и се отпусна върху нея.

— Ботушите — обади се тя.

— Харесват ми — и сведе глава, за да поеме гърдата ѝ.

Тялото ѝ потрепери и грейна, изгаряше и се разтапяше. В ума ѝ не остана нищо друго, освен той и онова, което ѝ даваше.

Бавните му ръце, умелите му устни заливаха тялото ѝ с усещания, покриваха я с нежни воали, които накрая станаха толкова плътни, че не можеше да си поеме въздух през тях.

— Не мога... Не мога...

— Всичко е наред — той плъзна пръст надолу, погали я, проникна в нея.

Воалите се разкъсаха от мощно изригване на удоволствие.

Докато тялото ѝ се разтърсваше в конвулсии, той слезе с устни надолу и използва устата си. Това я довърши. Тя се издигна и пропадна — толкова бързо, толкова устремно, толкова силно, докато усещанията връхлитаха едно след друго и накрая всичко се сля в сянка и светлина и диво движение. Истински океан от чувства я заля и разразилата се буря я хвърли в отчаяние, че няма да може да преодолее следващата огромна вълна.

Когато най-сетне той проникна в нея, двамата простенаха заедно. Тя изви тялото си като дъга и почти успя да скъса изтънялата нишка на самоконтрола му. Той се вгледа в очите ѝ, помътнели и вече невиждащи, докато подлудяваше и нея, и себе си с дълги и бавни движения. Усети, че тя приближава края, видя как стигна до него и потъна в нея.

— Макензи — само прошепна той. — Макензи... — и се изгуби в очите ѝ, в тялото ѝ, удави се в нея.

Тя се чувстваше пияна и упоена. Дори и пръстите на краката ѝ сякаш се бяха размекнали, помисли си Мак. Въздухът влизаше и излизаше от дробовете ѝ и това бе добре. Беше почти сигурна, че престана да диша на няколко пъти, докато Картър... Беше я взривил, реши тя.

Дори и сега, когато лежеше проснат върху нея като човек, пострадал от тежка катастрофа, а сърцата им биеха ускорено като две полудели топки за тенис, той нежно докосваше с устни шията ѝ.

— Добре ли си? — попита той.

Добре? Да не беше полудял? Човек казваше, че е добре, когато се подхлъзне на леда и се хване здраво, преди да падне и да си счупи глезена. Добре беше и когато се отпуснеше в приятна гореща вана след тежък ден.

Не може да си само добре, когато сякаш си бил разглобен на парчета и после отново си бил събран в едно цяло.

— Да — какво друго би могла да отвърне? — А ти?

— Ммм. Макензи е гола в леглото ми. Много добре съм.

— Още съм с ботушите.

— Да. Още по-добре. Извинявай, сигурно ги тежа — той се претърколи и я притегли към себе си.

— Картър, ти си слаб почти колкото мен. Не ми тежиш.

— Знам — това, че съм слаб, имам предвид. Изглежда, нищо не може да промени този факт. Кор... Някога ме убеждавах да поработя с личен треньор. Но кой има време за подобни неща? Здравите мускули не са от нещата, които съм наследил генетично.

— Имаш изключително привлекателно стройно тяло. Не оставяй никой да те убеди в обратното. Освен това го използваш като парен чук.

— Събирал съм сили — той се ухили и се загледа в лицето ѝ. — Толкова си красива.

— Не съм. Знам го, защото съм професионалист. Имам интересно лице и мога да подчертавам добрите му черти. Аз също имам слабо тяло, което е в сравнително добра физическа форма от...

всъщност повече от мисли за тренировки, отколкото от реални такива. Приличам на закачалка. Дрехите изглеждат добре върху мен. Иначе съм костелива.

— Красива си. Не оставяй никой да те убеди в противното... Извинявай, не мога да се сдържа. Казва се „в обратното“.

Тя се засмя и се сгуши в него.

— Да, професоре. Виж само колко сме щедри в комплиментите след секс.

— Ти винаги си красива. Имаш червена коса и очи на морска сирена. И трапчинки — помисли си, че ако има на разположение поне петнайсетина минути, би могъл да я оближе като сметана и да види как отново се възбужда.

Тя вдигна глава и му се усмихна. Очите му бяха затворени, а лицето му бе толкова спокойно и отпуснато. Така би изглеждал, когато спи, помисли си тя. Ако се събудеше преди него, щеше да го види точно такъв.

Лениво погали с пръст брадичката му.

— А какъв е този любопитен малък белег тук?

— Улична схватка.

— Биеш се с бандити — като капитан Джак Спароу?

— Де да беше така. Обзалагам се, че си падаш по Джони Деп.

— Жива съм. Жена съм. Следващият въпрос, моля.

— Той е извън времето. Това е интересно. Зрелите жени го намират за привлекателен сексуално, както и тийнейджърките, на които преподавам.

— Аз го видях първа. Но всъщност, точно в момента, намирам друг мъж за привлекателен сексуално. Улична схватка — подкани го тя, а той се ухили.

— А, това ли? Опитвах се да избягам от няколко хлапета, които бяха решили да се позабавляват, като ме поступат. Трябваше да се покатеря върху една ограда и понеже обичайната ми пъргавост и грациозност за съжаление нямат нищо общо с тази на пиратите или актьорите, които ги играят, успях да се подхлъзна. Разпрах лицето си на телта от оградата.

— Ох. Кога се случи това?

— Миналата седмица.

Тя се засмя и се търкулна встрани.

— Жестоки малки дяволчета.

— Наистина. Бях на десет, а те бяха жестоки малки дяволи.

— Успя ли да им избягаш?

— Онзи път, да.

Той подръпна късата ѝ коса, за да я притегли за целувка. Тя въздъхна и се сгуши удобно в извивката на рамото му.

Беше толкова хубаво, каза си тя, да стои така сгушена, с кожата си да усеща кожата му, докато ритъмът на сърцата им постепенно се нормализира, и да чувства всеки сантиметър от тялото си невероятно задоволен от този мъж, когото намираще за изключително привлекателен във всяко отношение.

Можеше да остане така, без да помръдне, с часове, е дни наред. Приласкана и унесена, сплела тялото си с това на прелестния Картър Магуайър. А на сутринта двамата можеше да... Очите ѝ мигновено се отвориха широко. Какво си мислеше? Какво правеше! На сутринта? Часове и дни наред? Внезапният пристъп на паника я накара да седне рязко в леглото.

— Какво има?

— Какво? О, нищо. Нищо. Какво може да има?

Той също седна до нея, такъв един секси и разрошен, а сърцето и хормоните ѝ направо полудяха.

Трябваше да се измъкне. Да се махне още сега. Да се пренесе в реалността. Да си върне здравия разум, преди да извърши някоя глупост, като да се влюби например.

— Аз просто... Господи, виж колко е часът! Трябва да тръгвам.

— Да тръгваш? Но...

— Беше страхотно. Всичко... наистина страхотно — Господи, господи, нямаше нищо върху себе си, освен ботушите. — Наистина изгубих представа за времето. Късно е.

Очевидно в недоумение, той погледна часовника.

— Не е много късно. Недей...

— Учебен ден — каза тя, като отчаяно се мъчеше да поддържа шеговит тон, докато издирваше бельото си, а паниката препускаше във вените ѝ като див мустанг. Къде беше сутиенът ѝ, къде се беше дянал? По дяволите сутиенът.

— Имам да свърша хиляди неща. Трябва да стана наистина много рано утре сутринта.

— Ще наглася будилника. И бездруго ставам в шест. Остани, Макензи.

— Наистина ми се иска да можех. Наистина — колко ли пъти можеше да каже „наистина“ за пет минути? Май беше на път да счупи досегашния рекорд. — Но... дългът ме зове. Не, недей да ставаш.

Моля те, моля те, не ставай, мислеше си тя, докато се измъкваше от леглото.

— Остани — каза той и докосна бузата ѝ, докато тя навличаше ризата си. — Искам да спя с теб.

— Това вече го отметнахме в списъка, и то с гръм и трясък — тя му отправи широка и сияйна усмивка.

— Да спим.

— О, това е наистина много мило, Картър. С удоволствие — някой друг път. Три тържества, презентация. Работа, работа — тя го целуна набързо. — Трябва да бягам. Благодаря за всичко. Ще ти звънна.

И избяга.

О, тя беше ужасен човек. Направо луда, мислеше си Мак, докато шофираше към къщи. Вероятно щеше да иде в ада. Заслужаваше го. Но беше постъпила правилно, беше избрала единствения правилен изход. За себе си и за Картър. За Картър със сигурност, каза си тя. В ада ли? Глупости. Трябваше да ѝ дадат медал — трябваше да ѝ издигнат статуя, за бога, задето бе постъпила правилно. Беше постъпила правилно и само това беше важно. Сега всичко щеше да е наред. Всичко щеше да се оправи. Направо идеално.

Забеляза, че в голямата къща свети, и мислено благодари на бога. Паркър и Лоръл щяха да се съгласят с нея. Щяха да я подкрепят в случилото се. Точно от това имаше нужда, реши тя и натисна рязко спирачки пред входа. Просто малко разбиране от страна на приятелките ѝ, за да може да облекчи напрежението в стомаха си.

Втурна се в къщата, хукна нагоре по стълбите и извика името на Паркър.

— Всички сме тук горе — Паркър излезе в коридора. — Господи, какво има? Нещастен случай ли?

— Не, всичко беше съвсем умишлено. Или пък не. Имаше списък.

— Добре. Очевидно не си ранена. Ние сме в моя салон и тъкмо преглеждахме някои последни детайли, тъй като всички сме будни.

— И Ема ли?

— Да.

— Добре, добре, така е още по-добре.

Тя подмина бързо Паркър и влезе в салона, където седяха Лоръл и Ема с курабийки, чай и куп папки.

— Здравей. Мислехме, че ще си посипваш главата с пепел утре сутрин — Лоръл хвърли молива си. — Канехме се да сложим видеокамера.

— Как беше вечерята? — попита я Ема.

— Тръгнах си. Просто си тръгнах — с леко налудничав блясък в очите, Мак свали палтото си. — И вие щяхте да направите същото.

— Толкова ли беше хубаво? — Лоръл вдигна чинийката. — Е, вземи си курабийка.

— Не, не. Той е правил репетиция във вторник. Можете ли да си представите? А тази вечер имаше прекрасна храна и свещи, и винен сос.

— Винен сос — Паркър въздъхна тихичко и седна. — Слава богу, че си се отървала жива. Трябва да се обадим в полицията.

— Добре, чакайте, не схващате ситуацията в пълнота — Мак се опита да се успокои и няколко пъти пое дълбоко въздух. Май не й помогна особено. — Беше положил толкова усилия и всичко беше, как да кажа, прелестно. И забавно. Боб беше направил списък.

— Кой, по дяволите, е Боб? — обади се Лоръл.

— Няма значение, но Картър толкова се притесни. Беше много сладко. Върховете на ушите му се изчервиха.

— Ооо — проточи Ема.

— Точно така. Какво можеш да направя? Толкова се развълнувах. Трябваше да спя с него.

— Разбирам те, когато нечи уши порозовеят, направо започвам да разкъсвам дрехите си — тъй като Мак явно не искаше курабийка, Лоръл си взе още една. — Значи правихте секс.

— Не правихме секс. Правихме най-страхотния взривяващ ума и тялото, изпепеляващ мозъчните клетки секс в историята на

човечеството.

— Сега вече стана интересно — Паркър кръстоса крака и се настани удобно. — А дали беше от онзи нежен, карашц костите ти да омекват секс, при който чуваш ангелски песни, или по-скоро див и по животински необуздан секс?

Беше... Никой досега не ме е карал да се чувствам така, нито пък е изпитвал подобно нещо към мен — седна на ръба на креслото на Паркър и се загледа в огъня, докато се мъчеше да намери думи. — Сякаш знаеш, че ти си центърът на всичко, единственото, което вижда той. Няма нищо, освен теб. И е много нежно и страстно, плашещо и великолепно. Този човек не вижда никого друго, освен теб. Когато те докосва, няма друг, освен него.

Последваха три замечтани въздишки и миг на благоговейно мълчание.

— Защо не си сгушена в леглото до него? — попита Ема.

— О, господи! — Мак рязко извърна глава, за да се вторачи в нея. — Не ме ли слушахте досега?

— Слушахме, представяхме си, завиждахме.

— Трябваше да си тръгна. Искях да остана, затова трябваше да си тръгна — Мак размаха диво ръце и скочи на крака. — Искях да остана там, сгушена до него. Искях да живея в онова проклето легло, затова трябваше да бягам.

— Изплашила си се — подсказа Паркър.

— Естествено, че се уплаших. Кой не би го направил? Той беше толкова мил и сладък, сънен и доволен, а и онзи негов белег от улична схватка.

— Картър участва в улични схватки? — възкликна Ема.

— Не, няма значение. Извън темата е. Казвам ви, все едно бях хипнотизирана или упоена. Трябваше да се махна оттам. И... о, боже, постъпих като мъж — картината се появи ясно в съзнанието й и Мак скри лицето си с ръце. — Като мъж, който се търкулва настрани веднага след секс, става и заявява: „Беше страхотно, скъпа. Утре трябва да ставам рано. Ще ти звънна“.

— О, Мак, не си го направила.

Мак размаха пръст към Ема.

— Бях длъжна. Акт на самозащита. А също и защита на Картър. Очакваше се след секса желанието ми да заглъхне. А не да се размекна

напълно. Всичко ми идва прекалено, това е. Той е прекалено добър за мен. Мил е, забавен, умен и наистина, с добро сърце. Секси е и носи очила. Ушите му се изчервяват. Обича да преподава. Видях го как работи с децата, а и... Сякаш нещо засяда точно тук — тя потърка с ръка мястото между гърдите си. — Всички тези чувства и желания се натрупват — грабна най-близката чаша чай и я пресуши. — Той ми обръща внимание. Изслушва ме и мисли за казаното от мен. Кара ме да се замислям.

— Ясно е, че трябва да бъде спрян — Лоръл поклати глава. — Мак, скъпа, влюбена си в него.

— Това просто е недопустимо. Защо мислиш, че си тръгнах по този начин? Все едно да затъваш в плаващи пясъци. Само че много меки и топли, хубави плаващи пясъци. Аз не съм устроена така. Не вярвам в подобни неща. Не са трайни. Важен е мигът или поредицата от мигове, докато нещата се объркат или всичко избледнее и се разпадне. Господи, колко празненства сме организирали за повторни бракове? По дяволите, правила сме и такива, които поне за една от участващите страни са били трети опит. На кого е нужно това? Знам какво е всичко да се разпадне. Не си струва.

— Нека опростим малко нещата — предложи Лоръл. — Страхуваш се да се влюбиш в мъжа, който току-що описа като мъжкия вариант на Мери Попинс. Направо идеален във всяко отношение — поясни тя, след като всички я погледнаха неразбиращо. — Изплашила си се и си побягнала, след като си правила секс, който може да се сравнява само с божествено откровение, с мъжа, когото уважаваш, на когото се възхищаваш и който те привлича сексуално, защото майка ти е една голяма уличница.

— Лоръл!

— Не — Мак поклати глава и се обърна към Ема. — Това е вярно. Майка ми е уличница. Но тя не се вижда като такава, което подкрепя донякъде моята теза. Тя се смята за жена, която вечно търси любовта. По-скоро търси пари, положение в обществото и сигурност, но тя би се заклела, че всичко е заради любовта. Баща ми си тръгна от нея, за което не мога да го виня, както и от мен, за което определено мога да го обвинявам, защото просто не си струваше усилията.

— Те не са ти, Мак — тихо се обади Паркър.

— Не са. Знам го. И може да е цинично да смятам, че те не са изключение, а по-скоро правилото, но именно така виждам нещата. И ми харесва как се подрежда животът ми, доволна съм от посоката, в която се движи.

Вече малко по-спокойна, тя отново седна.

— Картър е сериозен мъж. Дълбоко в себе си той е сериозен човек с традиционни виждания за живота. Изпитва страхотно увлечение по мен и това е всичко. Това увлечение е тлеело вътре в него години наред. Ако оставя нещата да продължат, той ще започне да си мисли как да наеме фирмата ни за голямото събитие. Накрая ще тръгне да пита Паркър откъде да купи пръстена. Не мога да му причиня това. Правилно постъпих, като си тръгнах. По-добре да прекратя всичко сега, отколкото да...

— Да рискуваш да си щастлива с мъж, който е луд по теб? — предположи Ема.

— Добре де, като представяш така нещата, да. От моята гледна точка звучи горе-долу така.

— Мога ли аз да го взема?

Мак изгледа гневно Лоръл.

— Не е смешно.

— Не, наистина не е.

— Знаеш ли защо ти изглежда така от мястото, на което стоиш в момента? — Ема впери големите си тъмни очи право в Мак. — Защото никой досега не е бил луд по теб, не е държал толкова много на теб, не и задълго и истински. И ти никога не си изпитвала подобно нещо към друг. Знаем това, защото и аз съм в същото положение — бих казала, че всички сме. Разликата е, че аз винаги се надявам това да се случи.

— Затова и непрекъснато ходиш по срещи.

— Престани, Лоръл — укори я Паркър.

— Права си. Извинявам се. Правя се на многознайка, защото завиждам. С цялото си същество. Никой досега не е виждал единствено и само мен.

— Но той ме гледа през филтъра на младежкото си увлечение.

— Не го познавам толкова добре като теб, в библейския смисъл и не само, но ми се струва, че е по-умен.

— Любовта и умът не вървят ръка за ръка.

— Да, така е — Лоръл вдигна ръце към Мак. — Ето го и живото доказателство за това. Ти си полудяла от любов по този мъж.

— Не ми помагаш. Паркър?

— Страхуваш се, че ще го нараниш. Защото той, дълбоко в себе си, е добър човек, а ти ще го прегaziш и ще разбиеш сърцето му, като го оставиш да събира разпилените парчета.

— Това е доста драматично представяне, но да. В основни линии.

— И си категорично уверена, че не си способна да поддържаш една зряла и отговорна връзка. Твърдо вярваш, че не заслужаваш любов, а и се съмняваш, че имаш куража и силите да се бориш за нея.

— Доста рязко звучи, но...

— Мисля, че подценяваш и него, и себе си — тя стана и отиде до полицата над камината, за да вземе една снимка в сребърна рамка. — Помниш ли?

Мак взе снимката на родителите на Паркър, уловени прегърнати и засмени, с очи, пълни с удоволствие, жизненост и взаимност.

— Разбира се.

— Направи я само няколко месеца, преди да загинат. От всички техни снимки тази ми е любимата. Знаеш ли защо?

Очите на Мак започваха да парят, докато я гледаше. Винаги ставаше така.

— Вижда се колко се обичаха един друг — продължи Паркър. — Колко бяха щастливи заедно. Спореха помежду си и се караха и предполагам, че е имало моменти, в които не са можели да се понасят един друг. Но въпреки това се обичаха. През половината си живот са били заедно, успяха да бъдат заедно. Ти си уловила това в снимката. Защото си го видяла. Разпознала си го.

— Те бяха изключителни хора.

— И ти си такава. Аз не си губя времето с приятелки, които не са изключителни хора — взе снимката и я върна на полицата. — Поеми си въздух, Мак. Любовта е стряскаща и понякога преходна. Но си струва риска и нервите. Струва си дори болката.

Не беше сигурна. Как някой би могъл да е сигурен? Но Мак знаеше, че единственото, което можеше и трябваше да направи, бе да остави всичко настрана и да се хване на работа. Нейните партньори,

бизнесът, клиентите разчитаха на това, че тя ще свърши своя дял. Така че трябваше да се успокои и да подреди нещата по важност.

Реши да се наспи добре и да започне рано на другата сутрин. И напълно да се съсредоточи, като истински професионалист, върху нуждите на клиентите си.

Прекара неспокойна нощ в спорове със самата себе си, после с горчивина се замисли над факта, че не бе губила съня си заради някой мъж от времето, когато бе на шестнайсет.

Направи си кафето толкова силно, че лъжичката можеше да стои права в чашата. Но пък така кофеиновата възбуда потисна умората ѝ. Тъй като пъстрата кутия с кексчета подсказваше, че има апетита и емоционалното равновесие на шестгодишно хлапе, тя реши да си приготви закуска, която считаше достойна за възрастен човек — кисело мляко, пресни плодове и кифличка, която бе отмъкнала от запасите на Лоръл.

След като прилежно изми съдовете, седна да прегледа бележките си за предстоящото събитие и да провери оборудването си. Тържеството бе в сравнително тесен кръг, размишлявате тя, докато избираше онова, което ѝ трябваше. Щеше да има само една шаферка, която щеше да изпълнява задълженията и на кума. Клиентите искаха топлота и простота. Знаеше, че булката е избрала да облече синя рокля с дължина малко под коляното, комбинирана с много елегантна шапка вместо с воал и цветя в косата. Щеше да носи само три бели гардении, чиито стъбълца бяха увити в сатенена панделка. Отличен избор като цяло според Мак, тъй като това бе втора сватба и за двамата.

Ето, видяхте ли?

— Не започвай с това — измърмори на себе си тя.

БНБ щеше да придружи булката по пътеката, но щяха да пропуснат церемонията с „даването на ръката“. Защото — отново — това вече го бяха правили.

След като оборудването ѝ, подробният трафик и бележките ѝ бяха напълно готови, тя погледна часовника. Имаше доста време, за да прегледа и електронната си поща. Отвори пощенската си кутия, хвърли бърз поглед и мигновено закова очи върху неотворено писмо от „Магуайър К101“. Стана от работното си място пред компютъра и започна да крачи из студиото. Отиде обратно в кухнята за още една чаша от отвратително силното кафе.

Нямаше нужда да отваря съобщението сега. Всъщност не биваше да го прави. Трябваше да се съсредоточи върху работата си, нали така? Така би постъпил един отговорен човек. Един зрял човек, който закусва с кисело мляко и пресни плодове. Едва ли беше спешно. Той би се обадил, ако имаше да ѝ казва нещо важно. Или ако искаше да обсъдят нещо. Като например да попита защо, по дяволите, го е отсвирила така, след като я е задоволил напълно.

Не че той някога би се изразил толкова грубо. Правилната постъпка бе да се качи горе, да се изкъпе и облече, после да иде в голямата къща за съвещанието и за подготовката. Нямаше време за никакви лични...

— О, моля те, кого заблуждаваш?

Върна се на компютъра и отвори писмото от Картър.

„Макензи,

Видях този адрес на служебната ти визитка. Надявам се, че е удачно да се свържа с теб по този начин. Знам колко си заета днес и затова не исках да звъня и да те притеснявам.

Исках да ти кажа най-напред колко много ми хареса снощи. Всяка минута с теб. Къщата ми изглежда по-светла и по-жива днес, защото ти си била тук.“

— О, господи. Картър.

„А също заради Боб, съпругата му и нероденото им дете искам да изразя облекчението си, че няма да се налага да го убия. Длъжник ти е.

И накрая, в случай че си я търсила, намерих една от ръкавиците ти на пода в гардероба. Сигурно е паднала, когато си вземала палтото си. Отначало възнамерявах да те помоля да ми позволиш да я задържа като спомен, както са правели дамите в Средновековието със своите верни рицари. Обаче, след като поразмислих, това ми се стори малко стряскащо даже и за мен самия.

Ще ти я върна.

Междувременно, надявам се събитието днес да мине добре. Най-добри пожелания за щастливата двойка.

Картър.“

— О, Боже мой.

С мисълта, че Картър Магуайър е като наркотик във вените ѝ, тя отново прочете цялото писмо. После, макар да се чувстваше глупаво, разпечата текста. Качи се горе и го прибра в едно чекмедже.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

В събота сутринта Мак усещаше, че отново е намерила равновесието в живота си. Тържеството в петък не само бе минало гладко, но „Обети“ си осигури и нов клиент. Родителите на младоженеца си резервираха пълен пакет за годишнината си през идния ноември.

Освен това си бе имала работа с една жизнерадостна и спокойна булка, която би била удоволствие за всеки фотограф. Въодушевлението бе накарало Мак да продължи работата си върху снимките доста след полунощ.

И бе прочела писмото от Картър само още два пъти, преди да потъне в безпамятен сън.

Всичко се дължеше на самонаблюдението, напомни си тя. На това да познаваш себе си, силните и слабите си страни, както и целите си. Трябваше само леко да охлади страстите в отношенията си с Картър, да си изясни къде точно стоят и двамата и какви са границите, отвъд които не бива да се минава. Тогава можеха да се наслаждават един на друг и никой нямаше да пострада. Беше реагирала прекалено остро, сега го разбираше. Малко лично пространство, лека дистанция, малко време и всичко се уравниряваше. Лудешкият график за уикенда, както и днешната, заредена с капани и минни полета, сватба бяха идеалната противоотрова. След няколко дни, може би седмица, двамата щяха да поговорят. Той щеше да разбере, че нямаше смисъл това нещо помежду им да излиза от контрол.

Той вече бе наранен в предишната си връзка, бе сигурна в това, от тайнствената Корин. Едва ли би искал да повтори преживяването. Реши, че всъщност той вероятно се чувства точно като нея в момента и щеше да ѝ бъде благодарен, че изважда всичко това наяве. Приятелски, разумни и открити отношения — това бе разковничето. А в професионален план тя и партньорите ѝ щяха да бъдат постоянно нащрек, за да преминат безопасно през минното поле. Без жертви.

Избра перленосив костюм с лека лъскавина в плата и обувки на нисък ток — достатъчно официални, за да подхождат за случая, и много удобни — в знак на уважение към краката, на които щеше да стои почти през целия ден.

Докато събираше оборудването си за деня, тя мислено си повтаряше направените бележки и коментари. Спомни си, че роклята бе истинско произведение на изкуството, с бляскаво бюстие без презрамки и километрично дълга пола. Освен това си припомни, че булката е фитнес маниячка и е с много стегнато тяло. А като цяло двойката — гаджета още от гимназията, бе с традиционни възгледи.

Въоръжена и готова, тя пристигна в голямата къща.

— В бойна готовност сме!

Мак зяпна към Ема, докато приятелката ѝ тичаше надолу по стълбите.

— Вече?

— Не отговори нито на стационарния, нито на мобилния си телефон.

— Току-що излизам от студиото. Още не съм си включила мобилния. Какво?

— Кумата на булката е подразбрала, че ИМК възнамерява да доведе РБП на тържеството. Това е представата му за компромис, което не си е направил труда да обсъди нито с младоженеца, нито с булката. Които, след като чули за намеренията му, заплашват с физическа саморазправа ИМК, която той напълно си е заслужил, ако споменатият вече слух е истина. Паркър се опитва да потуши огъня.

— По дяволите. Да го вземат мътните. — Мак изобщо не се затрудни с разшифроването на съкращенията. ИМК — изневеряващ мръсник кум, РБП — развратна бизнес партньорка. И ако огънят изобщо можеше да бъде угасен, то Паркър щеше да го угаси.

Но това не вещаеше нищо хубаво.

— Каква е нашата задача?

— Всички от обслужващия персонал трябва да бъдат предупредени да стоят нащрек. Паркър е намерила снимка на РБП от някаква статия във вестника. Сега прави копия. Всеки трябва да получи по едно. Ако РБП бъде забелязана, трябва да бъде спряна, изолирана, задържана на място — сякаш за да докаже сериозността на

думите си, Ема удари с юмрук дланта си. — Каквото и да е, стига да е ефикасно, докато Паркър може да се занимае с нея.

— Надявам се да стигнем до ръкопашен бой. Ще стане страхотна снимка за рекламните ни материали.

— Лоръл трябва да се свърже с Джак и да го помоли да дойде по-рано, за да очарова кумата и да я разсее от плановете, които може да крои за отмъщение. Аз трябва да събера хората си, да ги осведомя накратко и да започнем да носим цветята. Лоръл има още работа по завършването на тортата. Днес представя „Коприна и дантела“.

— Знам. В бележките ми е.

— Тя тежи цял тон и се украсява с мъниста и коронка на самия прием. Ще ѝ трябват няколко души, за да ѝ помогнат с пренасянето, което означава, че по-малко хора ще наблюдават за РБП.

— Работното съвещание преди тържеството е отменено — добави Ема, след като успя да си поеме въздух, — затова всичко ще се върши на момента. Трябва да помогнеш за последните щрихи в Голямата зала. Някой ще те извести, когато забележим пристигането на булката.

— Добре, залавям се. Нека първо да подготвя каквото мога в Булчинския апартамент. Давай смело.

— Готова съм да се развихря.

Мак се качи горе, нагласи принадлежностите си в Булчинския апартамент, а после праметна през рамо чантата с фотоапарата и с няколко различни обектива. Щеше да вземе и втори апарат, след като булката пристигне. Преди да слезе долу, тя се качи да види докъде е стигнала Паркър.

Завари приятелката си да отваря нова опаковка таблетки против стомашни киселини.

— Зле ли е?

— Не, не, в момента е под контрол. Но съм бясна. Тъкмо приключих разговор по телефона с ИМК по молба на булката. Той започна с това да ме информира, че никой, включително и неговият брат, не може да му казва с кого да се среща. Себичен, инфантилен идиот.

— Ти повиши глас. Наистина си бясна.

— И после се нахвърли върху мен задето съм се бъркала в личния му живот. Налагаше се да го понеса, защото по-добре да съм

аз, отколкото булката или младоженецът, но ми се искаше да го скастрия здравата. Успях да го успокоя донякъде, да апелирам към миниатюрното късче почтеност и здравомислие у него. Ще изпълни дълга си, но възнамерява да си тръгне незабавно след тоста си за новата двойка, който несъмнено ще бъде от все сърце.

— Вярваш ли му?

Паркър присви очи.

— Нито за миг. Готов е да направи сцена. Ще трябва непрекъснато да бъде държан под око, защото, ако не го спрем, ще се покаже с онази жена пред всички. За което обаче няма да казваме нищо на когото и да било от обкръжението на младоженците.

Паркър изду бузи, изпусна шумно въздуха и подаде на Мак купчина листове със снимка на привлекателна блондинка. Под снимката имаше надпис „Роксан Пулсен. Вход забранен“.

— Раздай ги на служителите. Аз ще дам няколко на Лоръл за хората на доставчика на храна.

— Заемам се веднага. Знаеш ли, Паркс, понякога обичам тази работа до безумие. Странно, но това е един от тези моменти.

— Напълно съм съгласна с теб — Паркър схруска таблетката против киселини. — Вероятно и двете имаме нужда от психотерапия.

Мак занесе снимките, които тя мислено наричаше „снимка на заподозрения“, на Ема и нейния екип, после раздаде останалите на забързаните служители, които работеха в Голямата зала. Помогна в застилането на масите — лавандулови покривки върху синя основа — и в слагането на приборите, докато Ема добавяше основната украса. В стъклени купи с широко гърло плуваха бели лилиуми върху легло от лъскави камъчета.

— Хубави са — одобри ги Мак.

Ема сложи на масите и малки вази, в които имаше само едри цветове на рози, и бели свещи край централната купа, разпиля наоколо розови листенца и мънички чер вени сърчица и сини звезди.

— Така е още по-хубаво. Остават само още деветнайсет. Да сложим и малките подаръчета — извика тя. — Първо да довършим... О, здравей, Картър.

— Какво? — Мак се завъртя на място.

В тъмносив костюм Картър стоеше сред хаоса на подготовката за събитието. Мак реши, че изглежда като островче на озадачено спокойствие наред с движението и цветовете.

— Ами, един човек на име Луис каза, че просто трябва да вляза. Доста труд кипи тук. Вероятно се пречкам.

— Не, не пречиш — увери го Ема. — Но внимавай, всеки, който е способен да се движи, да вдига или мъкне разни неща, може да бъде използван по всяко време.

— С удоволствие ще помогна, ако мога.

— Вълшебните думички. Трябва да подредим сто деветдесет и осем малки подаръчета, шишенца с балончета и бонбонки в тюл. Мак, защо не покажеш работата на най-новия ни роб? Аз трябва да проверя как върви в салона.

— Разбира се — как бе могла да забрави, че го е поканила да дойде? И какво трябваше да направи с особеното пърхане в стомаха, което не спираше, докато го гледаше? — Хубав костюм.

— Не е от туид. Ти изглеждаш едновременно красива и делова.

— Служителите трябва да се сливат с обстановката. Съжалявам, разсеяна съм. В състояние на тревога сме. ИМК може да се опита тайно да вкара на тържеството РБП.

— Чакай за миг. — Той набърчи чело. — Мисля, че го разбрах. Говориш за кума и бизнес партньорката му. Онази, с която е имал връзка. Ще я доведе ли? Това е грубо.

— Най-меко казано. Може да последва саморазправа. Затова... — тя грабна чантата с фотоапарата си и извади от там снимката на заподозряната. — Това е обектът. Видиш ли я, докладваш. Ясно?

— Ясно — той огледа снимката, усмихна се леко, после я сгъна и я прибра във вътрешния си джоб. — Имали и друго? Струва ми се... Изглеждаш ми разстроена.

— Разстроена? Не, не, само съм разсеяна. Това вече го казах, нали? Булката е разстроена, а това може да се отрази на портретните снимки, затова...

В този момент си заповяда да се изправи лице в лице с него. Просто трябваше да обясни как стоят нещата.

— Всъщност, Картър... — тя го хвана за ръка и го поведе в едно относително тихо ъгълче на стаята, която жужеше като кошер. — Искан да ти кажа, че си мисля, че е добре да обсъдим... По дяволите

— тя потупа радиостанцията, закачена за джоба ѝ. — Това е сигнал за мен. Булката е в имението. Трябва да тръгвам. Май е най-добре да дойдеш с мен.

— Трябва ли да нося нещо от оборудването ти? — попита той, докато влизаше в крак със забързаното ѝ темпо.

— Не, имам каквото ми е нужно засега. Всичко останало е горе в Булчинския апартамент. Тя ще се качи там. Но ми трябва снимки от пристигането ѝ. Само гледай да не влезеш в кадър.

— Здравей, Картър — поздрави го Паркър, която се присъедини към бързия им ход. Отправи мигновен въпросителен поглед към Мак, после превключи на делова вълна. — Булката е твърдо девет и половина от десет възможни по емоционалната скала. Постоянна подкрепа, увереност.

— Ясно.

— Трябва да я качим горе, да ангажираме вниманието и, и да я накараме да се съсредоточи върху себе си възможно най-бързо. Вече изпратих шампанско там, но трябва да ѝ попречим да ни спретне нова „Карън“.

— Никакъв проблем.

— Кумата и две шаферки са с нея, както и МНБ. МНБ е непоклатима като скала. Ако аз не съм на разположение, а булката или кумата изтърват нервите си, повикайте на помощ МНБ.

— Джак идва ли?

— Очаква се да пристигне след около петнайсет минути. Ще го пратя веднага горе.

— Коя е Карън? — попита Картър.

— Предишна булка, пристигна полупияна и се довърши, преди да успеем да се намесим. Повърна през терасата точно преди церемонията.

— О!

Отвън жените пристъпиха встрани от верандата, която вече бе украсена с малки лампички и тюл.

— Къде са ви палтата? — попита Картър. — Ще ви ги донеса.

— Няма нужда — Мак извади фотоапарата си. — Адреналинът ни топли.

Докато бялата лимузина бавно приближаваше по алеята, Ема и Лоръл също се появиха.

— Исках да сме тук и четирите — обясни Паркър. — Присъствието ни трябва да говори, че сме тук, за да превърнем този ден в идеалното тържество. Широки усмивки, всички.

Лимузината спря. Мак улови на фокус булката, която тъкмо се бе извърнала да слезе през отворената врата на колата с усмивка на лицето, която можеше да се нарече едновременно и храбра, и несигурна.

Мак изруга мислено.

— Това е вашият ден — каза Паркър откъм стълбите. — Гарантираме го.

Усмивката леко се разведри. Мак улови мига, преди лицето на булката отново да помръкне. Тя изскочи от колата, протегна ръце и извика:

— О, Паркър!

— Хей! — гласът на Мак я хвана в крачка. — Нима ще оставиш онази кучка да ти докара зачервени и подпухнали очи на сватбените снимки? Хайде, покажи ми красивото си лице. Да направим снимка, която ще я накара да заплаче като бебе, когато я види.

Може да беше от ярост, но лицето на булката светна.

— Омъжвам се! Точно така.

— Една и с двете ни — булката грабна ръката на кумата и се усмихна дръзко на приятелката си. — Заедно. Неразделни.

— Това се казва дух.

Тя засне движението, енергията, струяща наоколо, докато разтоварваха чантите с тоалетите, а жените се качваха заедно нагоре. И без съмнение улови и напрежението в тях, помисли си Мак.

— Паркър, какво ще правя, ако...

— Съвсем нищо — успокои булката Паркър. — Всичко е напълно под контрол. Ти трябва само да бъдеш красива, да си щастлива, а ние ще се погрижим за останалото. Да вървим горе. Чака ни бутилка шампанско.

Мак направи сигнал на Картър да я последва и заобиколи Паркър и близките на булката.

— Трябва да накараме булката и кумата да изпият по чаша шампанско. Тост за приятелството им — заговори Мак, докато тичаше

нагоре по стълбите. — Заснемаме хронологията на важно събитие, а в този случай тази връзка е част от цялото. Ще заложим на това и вместо да поддържаме известна дистанция помежду им в началото, както първоначално възнамерявах, ще запечатаме единството им. Подготовката на булката, освен като брачен ритуал и като израз на силна приятелска връзка.

— Добре — той влезе в стаята след Мак. — Много красиво е тук. — Огледа дантелата, цветята, свещите, копринените драперии. — Много женствено.

— Ами, да — Мак извади втория фотоапарат и го окачи на врата си.

— Трябва ли да съм тук? Струва ми се... неуместно.

— Може да имам нужда от теб. Но засега заемаш позиция на вратата. Никой не бива да влиза без парола.

— Каква е паролата?

— Измисли я.

Той зае поста си тъкмо когато Паркър мина с булката покрай него. Една брюнетка поспря и го огледа от глава до пети по начин, който го накара да потръпне.

— Джак?

— Не, казвам се Картър.

— Много жалко — тя му отправи бляскава и многозначителна усмивка. — Стой наблизко, Картър. Може да се окажеш полезен.

Вратата рязко се затвори. През нея можеше да чуе женски гласове, а после и веселото пукване на тапа, която изскача от бутилка. Смехът, който последва, сигурно бе добър знак.

След няколко минути малък отряд от мъже и жени, помъкнали големи торби и куфари, се приближи към него.

— Извинете — подхвана той, а вратата зад него се отвори широко.

— Всичко е наред, Картър. Това са специалистите за коса и лице. — Паркър ги покани да влязат с жест. — Пусни и Джак да мине, когато дойде.

Вратата отново се затвори и шумът от другата страна се увеличи.

Запита се дали това бе обичайно, дали Мак и останалите повтарят тази церемония по няколко пъти в седмицата. Вълнението, напрежението, тревогите, странният код на общуване, слушалките в ухото, радиостанциите. Беше като непрестанна битка. Или като неспирно шоу на Бродуей. Във всеки случай, реши той, на тяхно място в края на всеки ден щеше да бъде изтощен.

Мак отвори вратата и пъкна чаша шампанско в ръката му.

— Заповядай — и отново затвори.

Той погледна чашата и се замисли дали му е разрешено да пие на пост. Развеселен, сви рамене и отпи глътка. Погледна бегло мъжа, който се появи в горния край на стълбите и тръгна към нето.

— Здравей, Картър, как е?

Джак бе с тъмен костюм с дискретни тъмносиви райета. Тъмнорусата му коса се виеше на къдри около лицето му. Очите му, опушено сиви и дружелюбни, блестяха под въпросително вдигнатите вежди.

— Гост на сватбата ли си?

— Не, помагам.

— И аз — пъкна ръце в джобовете си и се отпусна. Джак Кук винаги му изглеждаше спокоен. — Е, моята дама за случая е вътре. Успя ли да я зърнеш? Мегън. Мег за приятелите си.

— О, кумата. Да, вътре е.

— Е? — Джак изчака секунда. — Дай ми мнение. Паркър ми я описа като красавица естествено, но тя преследваше собствените си цели. И без друго съм поел ангажимента, но мога поне да получа обективно мнение.

— Много привлекателна. Брюнетка.

— В какво настроение е?

— Малко е стряскаща всъщност. Сега вътре правят нещо с косите си.

— Супер — Джак издиша шумно. — Какво ли не прави човек за приятелството и каса добро вино. Е, да се захващаме — той почука. — Чужди хромозоми — извика.

Паркър отвори.

— Тъкмо навреме — каза тя и го дръпна навътре.

Картър се облегна на стената, отпи от шампанското си и се замисли над човешките ритуали.

При следващото отваряне на вратата Мак го издърпа навътре. Жените седяха, покрити с предпазни наметала, докато фризьорите вършеха работата си с инструменти, които винаги караха Картър да се чувства леко неловко. Ако косата бе права, имаше странен инструмент за къдрене. Ако косата бе къдрава, имаше друг инструмент за изправяне.

Защо, бе големият въпрос. Но той го запази за себе си и послушно се зае да хваща светломера, когато му казваха, да застава с воал от бяла дантела до прозореца или да подава нов обектив. Нямаше нищо против. Дори когато Джак напусна бойното поле и той остана единственият мъж сред армията от жени.

Никога преди не бе виждал как работи Мак и точно затова за него бе едновременно и поучително, и истинска наслада. Стори му се уверена, целенасочена, с плавни и точни движения. Тя сменяше ъгъла, фотоапаратите, обективите, обикаляше и се промушваше край жените, много рядко говореше на тези, които снимаше.

Оставяше ги да бъдат себе си, осъзна той. Такива, каквито са и както се чувстват в момента.

Тя докосна слушалката в ухото си.

— Младоженецът пристига. Тръгваме.

Тук солидарността не бе водеща сила, забеляза Картър, тъй като кумът не пристигна заедно с брат си. Мак вършеше работата си в студа и дъхът ѝ излизаше под формата на пухкави облачета.

— Младоженецът се качва — каза тя в микрофона си. — ИМК липсва. Ясно. — Обърна се към Картър. — Всички са нащрек за появата на негодника. Аз ще ида да се приготвя за портретните снимки с официалните тоалети. Защо не потърсиш Джак и Дел и не се отпуснеш за малко?

— Добре — той се огледа в салона с редиците столове с бели драперии, изобилието от цветя и подредените наоколо свещи. — Истинско преобразяване. Като вълшебство.

— Да, но вълшебството изисква много пот. Аз ще те намеря.

Не се съмняваше в това, но не бе сигурен къде трябва да бъде намерен. Той прекоси салона сред цветя и бял тюл, сред малки искрящи лампички, на път за Голямата зала. Там, с известно облекчение, откри Джак и Дел, седнали до бара.

— Искаш ли бира? — викна Дел.

— Не, благодаря. Само гледам да стоя настрана.

— Това е най-доброто място за всички ни — съгласи се Джак. — Улучих десетката с Мегън — Джак вдигна бутилката си бира. — Има далеч по-лоши начини да прекараш съботата от това да утешаваш красива брюнетка. Нещо за хапване?

Картър огледа малката табла с хапки.

— Може би.

— Дел използва чара си, за да измъкне малко храна от доставчиците.

— Има и по-лоши начини човек да прекара съботата — съгласи се Дел. — Е, Картър, сега, като сме се събрали всички, какво става с теб и моето момиче?

— Твоето... какво?

— Хвърлил си око на моята Макадамия. Нещо друго да си й пуснал?

— Дел си пази територията. Вземи си скарида.

Картър осъзна, че и той иска да си пази територията.

— И кога е станала твоя — според теб?

— Откакто беше на около две години. Успокой топката, Картър. Питам като брат.

— Тогава по-добре питай нея.

— Дискретен е — Дел кимна. — Това е хубаво качество. Ако я нараниш, ще се разправяш с мен.

— Защищаваш я. Това също е хубаво — отвърна му Картър.

— Значи се разбрахме. Освен това ни хванаха в крачка — заяви той, когато видя Ема.

— Не ви ли казах, че тази част от къщата е забранена за вас? — облечена в син костюм, с прибрана в стегнат кок гъста коса, тя обиколи бързо масите. — Откъде взехте тази храна?

— Дел го направи — Джак хвърли приятеля си в огъня без капка колебание.

— Няма да позволя тук да се мотаят бирени бутилки и трохи. Махайте се и вземете това с вас. Излезте навън или се качете в семейното крило. Очаквам подобно нещо от тези двамата — добави Ема — но съм изненадана от теб, Картър.

— Аз само... Не съм пил бира. Нито нещо друго.

Тя го изгледа ледено и посочи вратата.

— Щяхме да си почистим всичко — Джак се измъкна гузно с останалите, а после се обърна да види Ема, която проверяваше украсата на масите.

Картър се блъсна в него на вратата.

— Извинявай.

— Няма нищо — Джак извърна поглед, когато радиостанцията на Дел изпука.

— И мен ме вързаха — обясни Дел. — Негодникът тъкмо е пристигнал. Сам. Предполагам, че това означава, че не се налага да излизаме да го сплашим, а може би и да го ступаме леко. Много жалко.

Всичко изглеждаше чудесно, реши Картър. Ако не бе видял толкова голяма част от ставащото зад кулисите, можеше, да повярва, че нещата просто се нареждат сами. Цветята, музиката, сияещата булка, озарена от светлината на свещите. Той стоеше в дъното с Дел и Джак и наблюдаваше как двама души се вричат в любов.

Но не можеше да свали очи от Мак. Тя се движеше толкова плавно и тихо. Не точно като сянка, помисли си той. Беше прекалено ярка за сянка. Но все пак му се струваше, че едва раздвижва въздуха, толкова силно бе приковано вниманието ѝ върху двойката, застанала пред пламтящия огън.

— Здравата си хлътнал, а? — измърмори Дел.

— Да, така е.

Когато младото семейство се обърна, за да поеме към залата, Мак се втурна назад и избута Картър вляво. Минаха във фойето и тя за миг свали фотоапарата си.

— Мога да те използвам за груповите снимки. Просто стой зад мен.

Гостите бяха поканени да минат през друга врата. Мак можеше да се възползва от стълбището, фойето и вече изпразнения салон. Работеше бързо, забеляза Картър. Не изглеждаше притеснена от времето, но действаше методично, като аранжираше хората в групи или по двойки и ловко избягваше всяка поза, която би поставила в близост враждуващите кум и кума.

В мига, в който приключи, Паркър пое щафетата.

— Паркър ще ги подреди за поздравите. Ние ще минем оттам.

— Нека да нося чантата ти.

— Не, свикнала съм — тя го поведе по обиколния маршрут — през коридори и стаи, през кухнята, в която кипеше оживление, и отново в Голямата зала. Ще направя няколко снимки, когато влизат. Младоженците седат на централната маса тук. Вечерята е с предварително определено меню и с номерирани маси. След като присъстващите се настанят, всичко се свежда само до улавянето на подходящия миг за снимка. Как се чувстваш?

— Чудесно. Ти вършиш цялата работа.

— Още сме в състояние на тревога. Трябва да наблюдаваме внимателно ИМК. Ако напусне залата, някой от нас трябва да го проследи, за да се увери, че отива само до тоалетната или да изпуши една цигара. Когато привършим тук и се преместим в Балната зала за танците, именно тогава всичко се обръща с главата надолу. Няма строг ред и ще бъде по-трудно да го държим под око.

Беше права. Той стоеше близо до нея, когато имаше възможност, след като тържеството започна да става шумно. Гостите се наслаждаваха на музиката на живо и танцуваха или се събираха на групички да си приказват. Някои влизаха навътре, други се разхождаха навън. Тъй като знаеше какво да търси, той забеляза различни служители от персонала да стоят до изходите. Беше странно вълнуващо.

— Мисля, че може и да ни се размине — Лоръл дойде при тях. — След този танц ще донесем тортата, а той още не е направил нищо. Няма и следа от заподозряната. Младоженците изобщо не изглеждат разтревожени.

— Изглеждат напълно щастливи — съгласи се Мак. — Още около час и половина и сме готови.

— Отивам да проверя масата с десертите.

— Почакай само да я опиташ — обърна се Мак към Картър. — Тортата. Великолепна е.

— Картър? Картър! — красива блондинка в червена рокля се втурна към него, хвана го за ръце и му отправи бляскава усмивка. — Стори ми се, че си ти. Как си?

— Добре съм. А...

— Стеф. Стефани Гордън. Приятелката на Корин. Колко бързо забравят мъжете — тя се засмя и се надигна на токчетата си, за да го целуне по бузата. — Не знаех, че си приятел на Наоми и Брент.

— Всъщност аз...

— Брент ми е братовчед. Много красива сватба. Това място е просто разкошно. Наистина, представи си да имаш истинска бална зала в дома си. Естествено, предполагам, че семейство Браун я дават под наем за различни събития, за да могат да поддържат имението. Трябва да потърся Грег — помниш съпруга ми Грег, нали? Как ще се изненада да те види тук. Колко време мина? Поне година. Не сме се виждали, откакто вие е Корин...

Тя замълча и го погледна съчувствено.

— Съжалявам, че нещата не се получиха. Мислехме, че сте идеални един за друг.

— Ами, не. Това е Макензи Елиът. Сватбеният фотограф.

— Здравейте, как сте? Сигурно сте изтощена! Видях ви да тичате наоколо, непрекъснато щракате с фотоапарата. Наоми сигурно много ви улеснява. Тя е прелестна булка.

— Просто... щракам.

— И аз направих някои много хубави снимки. Тези дигитални фотоапарати сами вършат всичко, нали?

— Почти нямат нужда от мен. Извинете ме. Трябва да ида и да се престоря, че работя.

Когато Картър я настигна, Мак бе заета да прави импровизирани снимки на танцуващите.

— Съжалявам. Не мисля, че имаше намерение да те обиди, но просто е глупачка и не може да го преодолее.

— Няма проблем — тя смени фотоапаратите и му подаде единия. — Нова карта памет. Помниш ли как става?

— Да.

— Сега украсяват лимузината. Искам да направя няколко снимки навън, преди да донесат тортата — тя пое към двора с Картър по петите си. — Значи преди година — раздялата ви?

— Ами... да. Горедолу. Бяхме двойка почти толкова и живяхме заедно около осем месеца. Или пък девет. После тя реши, че иска да живее с друг. И го направи.

Мак замълча за миг.

— Наранила те е.

— Не толкова, колкото би се очаквало, като се имат предвид обстоятелствата. Което означава, че не сме били идеални един за друг. Никак даже.

— Щом си живял с нея, значи си бил влюбен.

— Не. Искях да съм влюбен в нея. Не е същото. Макензи... — започна той, когато излязоха отвън.

— Мамка му, по дяволите, гадост!

— Моля?

— РБП. Тревога първа степен! — каза тя в микрофона си. — РБП, забелязана южно от главния вход. ИМК е с нея. Хайде, Картър, трябва да ги задържим, докато пристигнат подкрепления.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Не беше сигурен какво трябва да направи, а още по-малко — какво тя възнамерява да направи. Но когато Мак тръгна право през снежната морава, Картър инстинктивно я вдигна на ръце.

— Какво? Какво?

— Ти си само с обувки.

— Ти също! Пусни ме долу! Не мога да се правя на строга и заплашителна, като ме носиш на ръце. Пусни ме, бързо или ще се измъкнат.

В мига, в който я пусна, тя хукна. Като газела, помнени си Картър. Дългокрака и пъргава газела, която скача през снега. Знаеше, че той изобщо не е грациозен. Но беше бърз, когато се налагаше.

Изпревари я. Помисли си, че неволното му подхлъзване на пътеката благодарение на вече съсипаните му и покрити със сняг обувки накърни донякъде внушението за непреодолима преграда, но все пак блокира придвижването на разгневения мъж и настоящата му любима.

— Съжалявам. Господин и госпожа Лестър изрично забраниха присъствието на госпожица Полсен на тържеството.

— Тя е с мен и двамата ще влезем.

Не само е бесен, отбеляза Картър, но и леко пиян.

— Отново искам да изразя съжалението си, но трябва да уважим желанията на младоженците.

Съвсем леко задъхана, Мак се присъедини към тях.

— Бяхте уведомен, съвсем конкретно и многократно, че вашата приятелка не е желана.

Роксан подръпна Дони за ръкава.

— Дони каза, че всичко е наред.

Комбинацията от гняв и неудобство зачерви лицето на мъжа.

— Всичко е наред, защото аз казвам, че е така. Това е сватбата на брат ми и мога да си доведа когото си поискам. Мег е предубедена и това е много жалко. Но тя не определя живота ми. Махайте се от пътя

ми — той размахна пръст под носа на Мак и Картър. — Вие сте само наемни служители от персонала.

— Тя няма да влезе — заяви Мак. Прекалено често се е отбивал до бара, прецени тя, така че сега егото, гордостта и негодуванието му плуваха в алкохолна мъгла.

Къде, по дяволите, бяха подкрепленията?

— Сам го казахте, това е сватбата на брат ви. Ако дамата е по-важна за вас от неговото щастие днес, тогава можете да се обърнете и да си тръгнете с нея. Това е частна собственост и тя не е желана тук в момента.

— Дони — Роксан отново го задърпа за ръкава. — Няма смисъл...

— Казах, че ти си с мен — той отново се извърна към Мак. — За коя се мислиш, по дяволите? Няма да ми говориш за брат ми. А сега се разкарайте! — гневът пламтеше в очите му и той сложи длан върху рамото на Мак и я бутна.

Бърз като светкавица, Картър застана между тях.

— Не я докосвай. Ясно ми е, че си пиян, и очевидно си глупак, така че ще го взема предвид. Трябва да охладиш страстите и да се успокоиш, защото всъщност не искаш да става така.

— Прав си. Искам да направя ето това.

И заби юмрук в лицето на Картър. Главата му се отметна назад, но той не отстъпи и крачка. Роксан изпищя. Мак изруга. Преди да успее да изскочи отпред, Картър я изтика зад гърба си.

— Тя няма да влезе. И ти няма да се върнеш. Единственото, което доказва с действията си, е, че си прекалено себичен, за да мислиш за друг, освен за себе си. Засрами госпожица Полсен и това е жалко. Но няма да получиш възможността да изложиш брат си и съпругата му точно днес. А сега можеш да си тръгнеш сам или аз ще ти помогна.

— Защо всички не му помогнем? — обади се Дел, когато двамата с Джак застанаха от двете страни на Картър.

— Не мисля, че има нужда от това — Паркър се появи бързо по пътеката, после си проправи път през мъжете. Изправи се като истинска ледена кралица в костюм на „Армани“ и изгледа студено кума. — Нали така, Дони?

— Имаме си по-приятни занимания. Хайде, Рокси. Това място бездруго е истинска дупка.

— Аз ще се уверя, че си тръгват — Дел поклати глава отвратено.
— Връщайте се обратно. Как е лицето ти, Картър?

— Не ми е за първи път да получа юмрук — той размърда внимателно челюстта си. — Но винаги боли.

— Леден компрес — Паркър наблюдаваше напускането на ИМК и РБП с ледено спокойствие. — Ема.

— Ела с мен, Картър.

— Всичко е наред, наистина.

— Леден компрес — тонът на Паркър не допускаше възражение.
— Ще дам сигнал, че всичко е уредено, и се връщаме вътре. Никой не бива да чува за случката.

— Видя ли го какво направи? — прошепна Мак.

— Кой? — попита Дел.

— Картър. Той само... Всеки път, когато реша, че съм разбрала що за човек е, ме изненадва. Объркващо е.

Явно още някой е хлътнал здраво, отбеляза Дел, когато Мак забърза надолу по пътеката, за да довърши работата си.

Минаха близо два часа, преди Мак да приключи и да открие Картър в кухнята на Лоръл. Той седеше сам в ъгъла за закуска и четеше. Когато тя влезе, вдигна поглед и свати очилата си.

— Всички ли си тръгнаха?

— Почти. Съжалявам, че се забавихме толкова. Картър, трябваше да се прибереш. Минава полунощ. Трябваше да пратя някой да ти каже. О, горкото ти лице — тя потръпна при вида на челюстта му.

— Не е толкова зле. Но решихме, че с добре да остана тук. Ако бях се появил сред хората, сигурно щеше да се наложи да обяснявам как съм се сдобил с това — той предпазливо докосна с пръсти синината. — Никак не ме бива в лъжите, затова така беше по-просто. Освен това, както ми бе обещано, имаше торта.

Тя седна насреща му.

— Какво четеш?

— О, Паркър намери сред книгите си роман на Джон Ървинг, който не съм чел. Погрижиха се за мен, забавляваха ме и ме нахраниха.

Твоите партньорки се постараха. А и Джак и Дел също се отбиха за малко. Прекарах си добре.

— Дори не помръдна.

— Моля?

— Когато онзи глупак те фрасна. Ти почти не реагира.

— Той беше полупиян, така че в удара му нямаше много сила. Не биваше да те докосва.

— Дори не повиши глас. Просто го усмири — прочетох го по лицето му още преди да дойдат подкрепленията. Без изобщо да го докоснеш или да повишиш глас.

— Заради учителския стаж, предполагам. Както и заради дългия ми и разнообразен опит с грубияни. Младоженците добре ли се забавляваха?

— Да. Не знаят за случилото се. Ще разберат, предполагам, но те получиха своя ден — а именно това бе целта. Ти допринесе много в случая.

— Е, и за мен бе преживяване. Струваше ми само насинена челюст и чифт обувки.

— И още си тук.

— Чаках теб.

Тя го изгледа продължително, а после се поддаде на копнежа в сърцето си.

— Май е най-добре да дойдеш с мен у дома, Картър.

Той се усмихна.

— Сигурно така е най-добре.

Ставаха и грешки, нали така? Мак си го напомни, докато отваряше вратата на студиото. Ако това бе грешка, щеше да я поправи. По-късно. Когато можеше да мисли по-ясно. Но в момента минаваше полунощ, а с нея бе Картър в официалния си костюм от три части и съсипаните си обувки.

— Не съм подредена като теб.

— „Подреден“ е много досадна дума, не мислиш ли? — усмихна й се лениво. — Кара те да си мислиш за пралеля си Маргарет и нейните кърпи за чай.

— Нямам пралеля на име Маргарет.

— Ако имаше, вероятно щеше да е много подредена жена с избродирана кърпа за чайника. Предпочитам думата „организиран“.

Мак метна палтото си върху облегалката на дивана. За разлика от Картър тя нямаше гардероб за палтата.

— Значи съм организирана, когато става дума за моята работа, за бизнеса.

— Забелязах го днес. Изглеждаше, сякаш знаеш точно какво да направиш, къде да застанеш, какво да потърсиш още преди да се е появило — остави палтото си върху нейното. — Това е творчески инстинкт, съчетан с организираност.

— И аз използвам и двете в работата си. Извън нея съм доста разпиляна.

— Всеки е разпилян посвоему, Макензи. Някои хора просто натикват безпорядъка в шкаф или чекмедже — поне когато очакват гости, — но той си съществува.

— А някои хора имат повече шкафове и чекмеджета от други. Но тъй като денят беше дълъг, нека се дръпнем от ръба на философската пропаст и нека ти кажа, че подхванах темата, тъй като спалнята ми не е в най-добрия си вид.

— Оценка ли очакваш?

— Стига да гледаш с благосклонен поглед. Качвай се, доктор Магуайър.

— Това по-рано бе къщата край басейна — отбеляза той, докато я следваше.

— Семейство Браун често посрещаша гости, затова я ремонтираха и я превърнаха в допълнителна къща за гости. После, когато започнахме бизнеса, отново направихме ремонт, заради студиото. Но тук, горе, е изцяло лично пространство.

Просторен апартамент заемаше цялото пространство на втория етаж, проектиран, както забеляза Картър, така, че да се оформи и всекидневен кът, където можеше да се чете, да се подремне или да се гледа телевизия.

Цветът доминираше, като потъмнялото и опушено злато на стените служеше за фон, на който изпъкваша по-силните цветове като синьо, зелено и червено. Помисли си, че жилището изглежда като кутийка за бижута, в която царуваше безпорядък от наблъскани, оплетени помежду си и блещукащи неща. Върху облегалките на

креслата бяха праметнати дрехи. Ярки пуловери, пастелни ризи. Завивки и възглавници бяха разпилени по леглото и дивана — също като масивни камъни наред река.

Пищно резбовано огледало бе окачено над боядисана ракла, която служеше и за тоалетка. Отгоре ѝ безредно бяха натрупани очарователни късчета от самата Мак, Обеци, списания, шишенца и кутийки. Различни фотографии служеха за украса, портрети на близки за нея хора. Официални и импровизирани снимки, изразяващи сериозност или радост. Бяха окачени по всички стени и по този начин тя никога не бе сама тук.

— Тук има толкова много от самата теб.

— Старая се да разтребвам по малко всяка седмица.

— Не, искам да кажа, че отразява същността ти. Долният етаж отразява професионалиста в теб, а тук се вижда личността ти.

— Което ни връща към темата за това, че съм разпиляна — тя отвори едно чекмедже и напъха вътре захвърлен пуловер. — С много чекмеджета.

— Толкова цветове и енергия има тук — точно такава я виждаше. Като цвят и енергия. — Как спиш?

— На тъмно.

Пристъпи към него и нежно докосна наранената му челюст.

— Още ли боли?

— Всъщност... да — сега, когато бяха насаме в нейната, приличаща на кутия за бижута, стая, той направи онова, за което мечтаеше цял ден. Целуна я. — Ето къде си била — промълви той, когато устните ѝ се сгорещиха под неговите. — Точно тук.

Тя се облегна върху него, отпусна се с въздишка и сложи глава върху рамото му. Да, щеше да мисли по-късно, когато той не я държеше в прегръдките си, когато мислите ѝ не бяха толкова замъглени от умора и копнеж.

— Хайде в леглото. — Той целуна косата ѝ. — Къде ти е пижамата?

Отне ѝ около минута да осмисли въпроса, а после се отдръпна назад и го зяпна.

— *Пижамата ми?*

— Толкова си уморена — погали с пръст бузата ѝ. — Виж колко си бледа.

— Да, а иначе имам толкова румено лице Картър, объркана съм. Мислех, че ще останеш.

— Оставам. Цял ден си на крака, а за известно време водеше и битки. Уморена си.

Разкопча самото на костюма ѝ с делови движения, които ѝ напомниха начина, по който веднъж бе закопчал палтото ѝ.

— С какво спиш? Или не спиш? — очите му отново се вторачиха в нейните. — Дали обличаш нещо, имам предвид.

— Аз... — тя тръсна глава, но мислите вътре не се подредиха правилно. — Не искаш ли да си легнеш с мен?

— Ще си легна с теб, за да спя с теб, защото се нуждаеш от сън.

— Но...

Той я целуна — нежно и без бързане.

— Мога да почакам. А сега пижама? Надявам се, че ще отговориш с „да“, защото иначе поне единият от нас няма да може да спи.

— Ти си странен и неразгадаем мъж, Картър — тя се извърна и отвори едно чекмедже, от което измъкна памучен клин и избеляла тениска. — Това наричам пижама.

— Добре.

— Нямам в гардероба си нищо, което може да ти стане.

— Аз всъщност не нося... О! Хм.

Сигурно ще си промени мнението, когато се озоват в леглото, мислеше си тя, докато се събличаха. Но получаваше червена точка за добрите намерения. Вярно, беше уморена, краката я боляха, а умът ѝ не бе много свеж, но това не означаваше, че не може да събере сили за секс.

Особено пък за страхотно добър секс.

Когато той се пъкна в леглото, тя се сгуши в него, погали с пръсти гърдите му и вдигна устни към лицето му. Щеше да го възбуди и да го съблазни, а после...

— Разказах ли ти за лекцията, която планирам да изнеса върху методологичния и теоретичен анализ на романа, със специален акцент върху дома — както в буквален, така и в метафоричен смисъл — като основен мотив?

— Ами... не.

Той се усмихна в тъмното, докато нежно и ритмично поглаждаше гърба ѝ.

— Тя е за курса за напреднали в горните класове — с тих и монотонен глас, способен да отегчи и мъртвец, той започна да обяснява подхода си. И разказваше възможно най-скучно. Прецени, че ще са му нужни пет минути, най-много, за да я приспи.

Тя заспа след две. Доволен, той долепи буза до главата ѝ, затвори очи и се унесе заедно с нея.

Тя се събуди с лъчите на зимното слънце върху лицето си. Чувстваше се загрята.

По някое време през нощта и двамата бяха се обърнали на другата страна и сега тя лежеше, сгושена в прегръдките му, докато той бе плътно прилепен до гърба ѝ. Помисли си колко е удобна позата, спокойна и отпусната. Той бе пожелал тя да спи и така бе станало. Не беше ли странно как успяваше да наложи волята си, без да принуждава и да се натрапва?

Много хитро. Е, не само той умееше да хитрува.

Ръката му обгръщаше талията ѝ. Тя я хвана и я притисна към гърдите си. *Докосни ме*. Притисна се назад към тялото му, плъзна крак между неговите. *Почувствай ме*. Усмихна се, когато ръката му се размърда под нейната и обгърна гърдата ѝ. И когато устните му докоснаха основата на врата ѝ. *Вкуси ме*. Обърна се, за да са лице в лице и да впие очи в нежното синьо на погледа му.

— Чувствам се... освежена — измърмори тя. И все така загледана в очите му, тя плъзна длан по гърдите му, надолу по корема и още по-нататък, докато го намери. — Хей, явно и ти.

— Често се случва определени части от тялото ми да се събуждат преди останалите.

— Така ли? — тя се размърда и го обърна по гръб, за да го възседне. — Мисля да се възползвам от това.

— Щом настояваш — с ленива утринна ласка той прокара длани по тялото ѝ надолу към бедрата. — Изглеждаш красива. Дори и когато се събуждаш.

— Косата ми е ужасно рошава, но онази част от теб, която се буди първа, не го забелязва — кръстоса ръце, хвана края на тениската

си, издърпа я през главата и я захвърли. — Тази част дори няма представа дали изобщо имам коса.

— Прилича на огнено слънце.

— Бива си те, Картър — тя се наведе и улови долната му устна между зъбите си. — Сега аз ще взема каквото ми се полага.

— Добре — когато тя отново се изправи, той седна в леглото. — Но имаш ли нещо против аз... — И пое с устни зърното ѝ.

— Не — стомахът ѝ се сви в отговор. — Изобщо не съм против. Господи, страхотно те бива.

— Щом си струва.

Мека, стегната, топла, гладка. Всички тези думи я описваха отлично. Можеше да пирува с нея, да сложи край на поста си с изкусителните и мамещи вкусове на тялото ѝ. Тя го притисна по-силно, подканяше го да поеме още, докато бедрата ѝ го разгорещяваха безумно.

Тя се изви като лък, дръпна се назад и се измъкна от памучния си клин. Блъсна го назад, изправи се, тялото ѝ бе слабо и бледо, окъпано от утринната светлина, която проникваше през прозорците. Пое го в себе си, обгърна го. Изви гръб, оплетена в паяжината на собственото си удоволствие, и започна да се движи в ритъма на кръвта си. Бавно и плавно, поемаше го дълбоко, коприна се плъзгаше върху коприна, кадифе върху стомана. В тишината на утрото се долавяха само въздишки, накъсано дишане, прошепнати имена.

И ритъмът се ускори, когато удоволствието премина в нетърпим копнеж. Тя наблюдаваше как той се взира в нея, гледаше как изпълва очите му, докато този копнеж нараства и се надига. Ритъмът на сърцето ѝ отекуваше в нея — напрегнат, забързан. Тя го яздеше, пришпорваше и двамата, докато копнежът не достигна връхната си точка, разкъса се и избухна.

Когато тя се отпусна безпомощно, той я придърпа към себе си и я прегърна силно, както през нощта. Помисли си, че чувството, което изпитваше в момента, е като да се носиш по река — дълга и спокойна река с топла и бистра вода. И дори да потъне, той щеше да бъде там, за да я хване.

Защо да не може да има всичко това, просто да му се наслаждава, без да си измисля пречки, без да търси проблеми и да се притеснява от

грешките или да мисли за утрешния ден? Защо да остави всевъзможните „дали“ и „ако“ да развалят нещо толкова хубаво?

— Иска ми се да остана така — тихо се обади тя — точно така, цял ден.

— Добре.

Устните ѝ потрепнаха.

— Някога отдавал ли си се на мързел? Но сериозно.

— Когато съм с теб, това не е мързелуване. Можем да го наречем експеримент. Колко дълго можем да останем в това легло без храна, вода или други занимания? Колко пъти можем да се любим в една неделя?

— Иска ми се да можех да разбера, но имам работа. Днес имаме и друго тържество.

— По кое време?

— Мммм, в три часа, което означава, че трябва да съм там в един. А трябва да кача в компютъра и снимките от вчера.

— Искаш да не ти се пречкам.

— Не, мислех да предложа душ и кафе за двама. Може дори да направя бъркани яйца вместо обичайната си закуска от кексче с пълнеж.

— Обожавам кексчета.

— Обзалагам се, че закусваш като възрастен човек.

— Разчитам изцяло на замразени банички за микровълнова.

Тя вдигна глава.

— Страхотни са. Ако мога да ти осигуря топла вода, кафе, кексче и малко яйца в добавка, би ли останал и за днешното тържество?

— Бих — ако добавиш и четка за зъби и самообръсначка. Не вярвам да ти се намират и чифт резервни обувки.

— Имам много обувки, но предполагам, че говориш за мъжки.

— Най-добре да са такива. От високите токчета ме болят пръстите.

— Много смешно. Всъщност, може би ще успеем да ти помогнем. Паркър държи запас от официални обувки за тържествата. Стандартни черни обувки за мъжете и черни обувки на висок ток за жените.

— Това е... много полезно.

— Направо маниакално, но всъщност няколко пъти сме прибягвали до тях. Кой размер?

— Четиридесет и осми.

Този път тя вдигна учудено глава.

— Четиридесет и осми ли?

— Опасявам се, че да.

— Това е като размера на самолетоносач — тя отметна чаршафите, за да погледне стъпалата му. — Имаш крака като самолетоносачи.

— Затова толкова често се спъвам в тях. Не вярвам, че Паркър е чак такава голяма маниачка, че да има и този размер в запасите си.

— Не, даже и Паркър го няма. Съжалявам. Обаче мога да осигуря четката за зъби и самобръсначката.

— Тогава сделката е сключена.

— Мисля, че трябва да започнем с душа. Хубаво е да сме разгорещени и мокри, и хлъзгави навсякъде — тя погледна надолу и се ухили. — Хей, виж кой е буден отново!

Засмя се, търколи се от леглото и хукна към банята.

Докато се увиваше в хавлиената си кърпа, Мак реши, че Картър е също толкова изобретателен във вертикално положение, колкото и в хоризонтално. Прекрасно отпусната, тя изрови резервна четка, самобръсначка за еднократна употреба и малък флакон пяна за бръснене.

— Ето, заповядай. — Обърна се, когато той си удари лакътя, докато излизаше от душ кабината. — Имам въпрос. Как така изобщо не си тронав, докато правиш секс?

— Вероятно му обръщам повече внимание — той се намръщи и потърка лакътя си. — Освен това ме разсея с тази кърпа.

— Тъй като трябва да се обръснеш, ще слеза долу да приготвя кафето. Така няма да те разсейвам и да рискуваме да нарежеш лицето си на парчета.

Потупа го леко по бузата, при което се озова рязко притисната към него и напълно разсеяна. Когато успя да се измъкне, тя му хвърли кърпата си.

— Ти я вземи, щом ти създава такива проблеми. Грабна халата си от закачалката на вратата и излезе гола от банята.

Когато тя изчезна, Картър взе самообръсначката и я изгледа критично, преди да се вторачи в ужасната синина, която красеше челюстта му.

— Добре, да видим дали можем да се справим без трайни белези по лицето.

На долния етаж Мак си тананикаше, докато отмерваше кафеените зърна. Всъщност не ѝ трябваше кафе, за да събере нужната енергия да започне деня си, каза си тя. Картър се бе погрижил за това. Беше направил така, въздъхна мислено тя, че да се почувства оценена и задоволена, развълнувана и готова да посрещне предизвикателствата.

Кога за последен път някой бе успявал да предизвика подобни усещания у нея? Да видим... Абсолютно никога. А освен всичко това се чувстваше и щастлива.

Отвори хладилника и преброи четири яйца. Трябваше да стигнат. Извади купа, телена бъркалка и тиган. Искаше да му приготви закуска, осъзна тя — точно това беше. Искаше да му сготви нещо. Да се погрижи за него, предположи тя, както той се грижеше за нея.

Това сигурно бе...

Мислите ѝ се разпиляха, когато чу вратата да се отваря.

— Ем? Ако си дошла да просиш кафе, най-добре да ми носиш чашата, която ми откъсна последния път.

Обърна се като очаквате да зърне приятелката си и видя майка си да влиза в кухнята.

— Мамо — лицето на мак замръзна. — Какво правиш тук?

— Отбих се да видя дъщеря си — разцъфнала в усмивка, Линда разтвори широко ръце и се втурна навътре, за да сграбчи Мак в здрава прегръдка. — О, толкова си слаба! Трябва ти да си модел, а не само да правиш снимките. Кафе, прекрасно. Имаш ли бита сметана?

— Не. Мамо, съжалявам, но моментът не е подходящ.

— О, защо искаш да нараниш чувствата ми? — върху лицето на Линда нацупените устни бяха в еднаква степен красиви и ефикасни като оръжие, и тя го знаеше. От бебешки сините ѝ очи струеше болка, а меките ѝ розови устни изразяваха безпомощност — и съвсем леко потрепваха.

— Не е нарочно. Просто... днес имаме събитие и...

— Вие винаги имате събитие — Линда махна с ръка. — Можеш да отделиш пет минутки на майка си. — Докато говореше, метна палтото си върху една табуретка. — Дойдох чак дотук да ти благодаря за СПА почивката. И да се извиня — в сините ѝ очи проблеснаха чувства и напирани сълзи. — Не биваше да ти се сърдя така, особено след като бе толкова мила с мен. Много съжалявам.

Мак знаеше, че говори искрено. Колкото и краткотрайно да бе съжалението ѝ.

Вместо да приеме чувствата, които отлитаха мигновено, Мак извади голяма чаша. Каза си, че е най-добре да ѝ сипе кафе и да я изпрати да си ходи.

— Страхотен тоалет. Много си наконтена за случайно посещение.

— О, това ли? — Линда се завъртя като на моден подиум, за да покаже червения си костюм, който подчертаваше извивките на тялото ѝ и открояваше буйната ѝ руса коса. — Прелестен е, нали? — тя отметна глава назад и се засмя така, че накрая и Мак трябваше да се усмихне.

— Така е. Особено върху теб.

— Как мислиш, перлите подхождат ли му? Не идват ли в повече, като за достолепна дама?

— Нищо не може да изглежда достолепна върху теб.

Мак и подаде чашата.

— О, мила, нямаш ли прилична чаша с чинийка?

— Не. Къде ще заведеш тоалета си?

— Отивам на късна закуска в града, в „Елмо“. С Ари.

— С кой?

— С Ари. Срецах го на СПА ваканцията. Казах ти. Живее в града. Има много маслинови гори и лозя, както и... е, не съм сигурна какво още, но не е важно. Сега синовете му се занимават с по-голямата част от бизнеса. Той е вдовец.

— О!

— Може би той е мъжът — забравила за кафето, Линда притисна ръка до сърцето си. — О, Мак, усетихме такова единение на умовете и душите си, такава мигновена връзка. Сигурно съдбата ме е изпратила в този СПА курорт по същото време, когато и той е там.

Моите три хиляди долара те изпратиха, помисли си Мак.

— Много е красив, по един изискан начин. Пътува навсякъде. Има вила на остров Корфу, апартамент в Лондон и лятна къща в Хемптънс. Едва бях прекрачила прага на дома си след ваканцията, когато ми се обади и ме покани на закуска днес.

— Приятно прекарване. Време е да тръгваш, до града има доста път.

— Така е, а колата ми издаваше странен шум вчера. Трябва да взема назаем твоята.

— Не мога да ти дам колата си. Нужна ми е.

— Ами, можеш да караш моята.

Със странния шум, каза си мислено Мак.

— Твоята двуместна кола с гюрук не ми върши работа. Утре имам срещи с клиенти, както и външни снимки, което означава, че ще нося оборудване. Трябва ми моята кола.

— Ще ти я върна довечера. За Бога, Макензи.

— Така каза и последния път, когато я взе назаем, а после не видях нито теб, нито нея цели три дни.

— Онова беше спонтанна почивка за уикенда. Твоят проблем е, че никога не вършиш нещо спонтанно. Всичко трябва да е включено в график и предварително нагласено. Да не искаш да закъсам насред пътя? Или да катастрофирам? Не можеш ли да помислиш за друг, освен за себе си?

— Извинете — Картър застана в долния край на стълбите. — Простете, че ви прекъсвам. Здравейте, вие сигурно сте майката на Макензи.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Двете изглеждаха съвършено различни в очите на Картър — дребната блондинка с апетитни извивки в изискан червен костюм и тънката като върба червеночоса жена в карирания халат.

И все пак и двете замръзнаха и му отправиха погледи, изразяващи смесица от ужас и притеснение. После дори и тази връзка помежду им се разпадна, когато в очите на Мак се появи страдание, а в тези на Линда — лукава пресметливост.

— Виж ти, виж ти. Макензи не спомена, че има компания. И при това толкова симпатичен мъж. Макензи, къде са ти обноските? Човек би помислил, че е израснала и гората. Аз съм Линда Барингтън, майката на Макензи — тя остана на мястото си, но протегна ръка. — И за мен с удоволствие да се запознаем.

— Картър Магуайър — приближи се до нея и пое ръката ѝ. Тъкмо да я стисне, и тя хвана неговата между дланите си.

— Добро утро, Картър. Къде те намери Макензи?

— Харесва ми да си мисля, че аз съм я намерил.

— Не е ли истински чаровник? — тя се засмя звънливо и отметна коса. — От Гринуич ли си, Картър?

— Да, семейството ми живее тук.

— Магуайър, Магуайър. Чудя се дали ги познавам. Макензи, за бога, сипи на човека кафе. Седни, Картър — тя потупа една табуретка, за да го покани. — И ми разкажи всичко.

— Ще ми се да имахме време, но двамата с Макензи трябва да се приготвяме за едно събитие.

— О? И ти ли си фотограф?

— Не, само помагам.

Тя го огледа от глава до пети с бърз и закачлив поглед.

— Определено изглеждаш полезен човек. Поне ми прави компания, докато изпия кафето си, а Мак изтича горе да се облече. Мак, иди да се приведеш в приличен вид. Изглеждаш като повлекана.

— Тъкмо си мислех колко добре изглеждаш — обади се Картър.
— Напълно подходящо за неделя сутрин.

Линда се засмя в отговор.

— Вече отбелязах, че си чаровник. Винаги мога да позная човека. Внимавай, Макензи. Някоя може да ти го отмъкне. Така, Картър, седни тук и ми разкажи всичко за себе си. Настоявам.

— Вземи колата — Мак грабна ключовете от панерчето на плота.
— Вземи колата и тръгвай.

— Наистина, Макензи, няма нужда да бъдеш груба — но Линда взе ключовете.

— Искаш колата, получи ключовете. Офертата е валидна точно трийсет секунди.

Линда вирна брадичка и взе палтото си.

— Извинявам се за държанието на дъщеря си, Картър.

— Няма нужда. Изобщо няма нужда.

— Надявай се той да се окаже търпелив човек, иначе ще се окажеш сама. Отново — с последен бърз поглед към Мак Линда се изнесе от стаята.

— Е, това бе дръзко. Ще ми се да не й беше давала ключовете — подхвана той и тръгна към нея.

Мак вдигна ръка, за да го спре.

— Недей. Моля те, недей. Съжалявам, че трябваше да станеш свидетел на това, но недей.

— Недей какво?

— Каквото и да е — вдигна ръка малко по-високо и отстъпи крачка назад. — Не знам какво съм си мислела. Господ знае какво съм си въобразявала. Казах си, че това е грешка. Знаех, че трябва да го прекратя, просто да прекъсна всичко, преди да е станало твърде сложно. Но се увлякох. Вината е моя.

— Предполагам, че вече не говориш за майка си.

— Съжалявам. Извинявай, Картър. Но това... Това между нас двамата... Няма да стигне доникъде. Няма да свърши там, където искаш да стигне. Не е заради теб, аз...

— Недей — прекъсна я. — Не го превръщай в клише, струваш много повече. И двамата струваме повече.

— Наистина е заради мен — тъй като гласът й се канеше да пресекне, тя вложи острота в тона си. — Аз не съм способна на това.

Не съм момиче за цял живот. Аз съм тази, която се паникьосва и хуква на бегот от дома ти, защото всичко е станало прекалено удобно.

— Е, това обяснява нещата.

— Това съм аз. Разбираш ли? Не съм онова, което търсиш.

— Можеш да ми кажеш какво искаш ти, Макензи, но не и какво искам аз.

— Разбира се, че мога. Ти си... толкова заслепен от увлечението си, че си представяш общо бъдеще. Искаш го. Ти си дълбоко традиционен в очакванията си, Картър, и няма да мине много и ще поискаш солидна връзка, брак, семейство, къща и три крак котарак. Така си устроен и ти казвам, че в тази картинка аз не се вписвам — метна телената бъркалка, която още не бе използвала, в мивката. — Дори не ме познаваш. Всичко бе един флирт, сексуално привличане, спомен за нещо отминало. Младежко увлечение, което пробуди любопитството ти и поласка мен, но и двамата оставихме нещата да стигнат прекалено далеч прекалено бързо. Препускаме презглава за никъде, понеже пътят беше гладък. Но има дупки и препятствия. Господи, та ние дори не сме се карали досега, как бихме могли да си помислим...

— Всичко е наред — прекъсна я той. — На път сме да се скараме. Не съм сигурен за кого имаш по-ниско мнение в момента, за себе си или за мен. Дали искам сериозна връзка, брак, семейство, къща и проклетия котарак, когото вече си имам, много благодаря. Искам ги в крайна сметка. Това не ме прави глупак.

— Не съм казала...

— Дупки и препятствия? Добре дошла в реалността. Има ги навсякъде. Там са, за да бъдат избягвани, заобикаляни или преодолявани, за да минем от другата страна. Твоят проблем е, че непрекъснато засядаш в дупката, която представлява майка ти, и позволяваш това да съсипе цялото пътешествие. Тя не е виновна за лошото ти шофиране. Ти си виновна.

— Много добре знам... Чакай малко. Лошо шофиране ли? — първите прояви на надигация се гняв зачервиха страните ѝ. — Знам накъде съм тръгнала и как да стигна дотам. Само леко се отклоних от пътя. Престани да говориш с метафори.

Той повдигна едната си вежда.

— Мисля, че ти подхвана тази и прекали с нея. Отклонение, друг път. Има нещо между нас. Може да не е онова, което сме очаквали, но е истинско.

— Имам чувства към теб, Картър. Естествено, че имам. Това е очевидно. И затова ти казвам, че трябва да направим крачка назад. Трябва да си дадем ясна сметка.

— Защо ѝ позволяваш да ръководи живота ти?

— Какво? Не е вярно.

— Тя е себична, самовлюбена жена, която те ограбва емоционално, защото ѝ го позволяваш. Ти се предаваш, даваш ѝ каквото поиска, вместо да ѝ се противопоставиш.

Това е нелепо и несправедливо! — гневът в тона ѝ контрастираше с неговото спокойствие и я караше да се чувства глупаво. — Дадох ѝ проклетата си кола, за да я изпъдя оттук. И това няма нищо общо с останалото.

— Тогава бих казал, че имаш нужда да направиш равносметка на тази очевидно нездравословна връзка между вас.

— Това си е моя работа.

— Да, така е — тя си пое въздух, после още веднъж. — Не искам да се карам с теб. Не мога да се карам с теб точно сега, дори и да исках. Трябва да работя и да се подготвя за събитието, а... Господи.

— Ясно. Ще те оставя на мира.

— Картър, не искам да сме ядосани един на друг — тя прокара длан в косата си, докато той вземаше палтото си. — Не искам да те наранявам. Не искам да си мислиш, че ти... че всичко това не означава нищо за мен.

— Толкова много неща не искаш, Макензи — докато изучаваше лицето ѝ, той си облече палтото. — Може би е време да обърнеш страницата и да видиш какво искаш всъщност — тръгна към вратата. — И една малка поправка. Не става дума за мимолетно увлечение. Влюбен съм и теб. Това е нещо, с което и двамата ще трябва да свикваме.

Излезе и тихо затвори вратата.

Успя да се справи. Каквото и да ставаше в сърцето ѝ, в най-дълбоките кътчета на душата ѝ, то не можеше да излезе на

повърхността по време на събитие. Наложил си да го заличи, защото в този ден не бе важна тя, както и глупавият брат на младоженеца не бе важен предния ден.

— Ще ми кажеш ли какво не е наред? — попита я Ема, докато кръжаха около дансинга.

— Не. Не му е тук мястото.

— Видях колата на майка ти пред студиото. Не видях твоята.

— Не сега, Ем.

— Нещата тук полека приключват. Ще си поговорим после.

— Не искам да говоря. Нямам никакво време за курабийки и душевни терзания. Работа.

Как ли пък не, каза си Ема и издири Паркър.

— Нещо става с Мак.

— Да, забелязах. — Паркър стоеше до дългата маса при входа и наглеждаше пренасянето на подаръците в лимузината отвън. — Ще се заемем с това по-късно.

— Тя ще се опита да се измъкне — също като приятелката си и Ема се усмихваше ведро. — Тревожа се, понеже не е ядосана. Обикновено разправиите с майка ѝ я карат да беснее. Може и да е сломена, но има и яд в нея.

— Няма какво да се направи, докато не я подхванем. Предстои последният танц — пресметна Паркър след мигновена справка с часовника си. — Ще трябва да направи последните снимки от изпращането навън. Ако е изпаднала в наистина мрачно настроение, ще иска да се прибере направо у дома. Затова ще я отклоним и ще опипаме почвата.

Ако изобщо бе в състояние да разсъждава трезво, Мак щеше да забележи, че ѝ готвят капан. Но самото облекчение от приключването на събитието и съзнанието, че бе изпълнила задачата си, и то добре, блокира всичко останало.

Свали фотоапарата, когато лимузината потегли плавно по алеята.

— Бързо съвещание, след като се освободим — обяви Паркър.

— Слушай, изостанала съм с работата в студиото. Ще си препиша вашите бележки.

— Няма да отнеме много. Трябва да сме сигурни, че всичко е идеално за утрешната презентация. Приятна вечер. Шофирайте внимателно — Паркър се усмихна на групичка гости, които си

тръгваха. — Мисля, че тези бяха последните. Да огледаме терена. Поеми втория етаж, моля те.

Леко ядосана, Мак хукна нагоре. Искаше да се прибере у дома, по дяволите. Искаше да остане сама, да поработи. И да работи, докато очите ѝ се замъглят. После щеше да си легне, да заспи и да забрави мъката си.

Но не, най-напред всичко трябваше да бъде на мястото си. Такъв бе законът на Паркър.

Служителите от персонала вече бяха почистили и подредили апартаментите на булката и младоженеца, но тя провери в баните, просто за всеки случай. Веднъж бяха намерили един от гостите на сватбата, свит на кълбо и заспал в старинната вана в булчинския апартамент, на сутринта след тържеството.

Докато приключваше с проверката на етажа, тя се замисли дали да не се измъкне през някоя от страничните прати и да избегне съвещанието. Но това само щеше да вбеси останалите и щяха да тръгнат подире ѝ.

Не искаше нов сблъсък с тях, нито поредната емоционална сцена. Каза си, че вече бездруго е изчерпала лимита си. Затова щеше да бъде добро момиче, да присъства на сбирката след събитието и да преговори всичко за презентацията на следващия ден.

Така щеше да е по-добре, реши тя. По-малко време за мислене. Мисленето бе почти на дъното на списъка от дейности, с които смяташе да се заеме.

Не се изненада, като видя Лоръл да приготвя табла с чай и малки сандвичи. Съвещанията на „Обети“ по традиция включваха някаква храна и напитки.

— Хубаво тържество — небрежно подхвърли Лоръл. — Никой не удари никого в лицето. Никой не е повръщал в храстите, доколкото ни е известно, никой не е използвал някое от помещенията за непристойен секс.

— Неделните тържества обикновено са по-кротки — Ема изхлузи обувките си и се протегна.

— Забравяш сватбата на Грийнбърг-Фогелман.

— О, да. Тогаваше имаше всичко споменато, че и отгоре.

Мак не можеше да седне на едно място и да се успокои, затова отиде до прозореца.

— Започва да вали сняг. Поне изчака, докато изпратим всички.

— Приключихме — обяви Паркър с влизането си. — Екипът по почистването започва с Балната зала. Госпожа Сиймън може да поиска утре отново да разгледа наоколо, затова всичко трябва да блести. Лоръл, менюто?

— Асортти от петифури, кафе, чай, пресен портокалов сок. Последвани по време на презентацията ми — която е последна — от дегустиране на торти. Освен това ще предлага различни шоколадови бонбони с имената на булката и младоженеца или само инициалите им в златно. Използвала съм различни стилове. Имам както снимки, така и скици на торти — сватбени и за ергенското парти, а също и няколко готови предложения, в случай че пожелаят да вземат торти за гостите си. Същото съм приготвила и за масата с десертите. Опаковала съм специални кутии с шоколадовите бонбони, които ще подарим на булката и майка ѝ, както и няколко допълнителни, в случай че дойде още някой. Подготвена съм.

— Добре. Ема?

— Булката харесва лалета и изяви желание те да са нейните цветя за вечерта. Предлагам градинска сватба, тъй като събитието е през април. Ще донеса много лалета — в прозрачни стъклени вази с различни размери и форми. И рози, разбира се. Ще направя букети — с пролетни цветове и ухания. Както и бутониери. Бяло лале с малко стръкче лавандула, което да го подчертае. Направила съм три булчински букета от копринени цветя, аранжирани специално за нея. И ще представя един, който набляга на лалетата. Защото смятам, че ще избере него. Ако пожелаете, разбира се.

Поспря за миг, за да разтърка уморените си стъпала и продължи със списъка.

— Приготвила съм и няколко варианта за шаферките — отново в пролетни цветове, тъй като още не е определила своя цвят. В добавка имам и снимки на моделите, които съм направила. Тя вече видя ателието ми и много от мострите и моделите, които имам във витрината, но съм променила някои и съм ги пригодила за нея. Лоръл ми помогна да скицирам няколко предложения за зоната на цветната колонада. Хрумна ми да използваме кучи дрян. Млади храсти кучи дрян в бели съдове като фон. Можем да ги окичим с лампички. За майките искам да предлага викториански букетчета вместо

традиционните цветя за закичване. Направила съм няколко, за да ѝ покажа. Ще опаковам различни варианти в една кутия, която могат да вземат със себе си.

— Имаме достатъчно снимки на всички зали, декорирани за пролетна сватба. — Паркър погледна към Мак.

— Подбрала съм снимки, които смятам за най-подходящи за тези клиенти. Както и кадри на отделни детайли. Както вече обсъдихме, времето през април е променливо и ще им трябват шатри.

— От коприна.

Мак кимна при забележката на Паркър.

— Четох офертата ти. И видях скиците на Лоръл. Нямаме снимки на точно такова разположение, но имаме подобни. Съставила съм много внушително портфолио от портрети — сватбени и годишни, както и още едно със снимки, които са публикувани в списания. Прегледали са набързо албумите при предишната си визита и ти ми каза, че очите на майката са блеснали при споменаването на артистичен албум. Ще донеса един такъв за модел. Ще направя портрет на майката и дъщерята тук по време на презентацията. Ще го разпечатам, ще го сложа в рамка, после ще го опаковам като подарък и ще го дам на майката.

— Страхотно — Паркър се ухили. — Отлично. От своя страна, аз съм приготвила три сценария в различен стил, които обхващат всичко — от репетицията, та чак до изпращането на младоженците. Доста размишлявах, но накрая реших да започна с онзи, който смятам за най-подходящ.

— Сценарият в стил „приказна принцеса от двадесет и първи век“ — обади се Ема. — Любимият ми.

— Общо, всички ние, вече сме отработили близо сто часа — изтъкна Лоръл. — Всеки детайл е обмислен.

Ема кимна решително.

— Имам добро предчувствие за това събитие.

— Ти имаш добро предчувствие за какво ли не. Ако това е всичко, чака ме цял куп работа.

— Почти — обади се Паркър, когато Мак понечи да стане. — Какво те тормози. Мак?

— Най-вече краката ми.

— Най-добре си излей душата — Лоръл си взе сандвич. — Тук сме трима на един.

— Нищо. И не виждам защо трябва да си разгалваме душите всеки път — щом някоя от нас изпадне в особено настроение.

— Ние сме момичета — напомни ѝ Ема. — Майка ти е взела колата ти.

— Да, майка ми взе колата ми. Нападна ме от засада тази сутрин. Подразних се. Ще се подразня и когато реши да я върне, със сигурност без бензин, вероятно и с ударена броня. Това е всичко.

— Знам кога си подразнена — Паркър подви крака. — Днес не е така.

— Точно така е в момента.

— Защото това е най-малкото. Картър беше там, когато тя те изненада сутринта, нали?

— Тя му се нахвърли, както прави с всеки представител на мъжкия пол. Можете ли да си представите колко, неловко беше?

— Той притесни ли се? — попита Ема.

— От нея ли? — Мак стана и отиде до прозореца. — Не знам, не съм сигурна. Бях прекалено заета със собственото си унижение, за да забележа. Затова ѝ дадох ключовете, за да я изгоня.

— Няма да питам защо ѝ е била колата ти — Лоръл си сипа чаша чай. — Какво значение има? Само се чудя защо си ядосана на Картър.

— Не съм. Ядосвам се на себе си. Задето оставих нещата да се случат, да стигнат толкова далеч и задето не ми и мина през ума дори да остана поне малко по-близо до реалността?

— Вече не говориш за Страшната Линда — заключи Лоръл.

— О, Мак — съчувствието помрачи погледа на Ема. — Скарала си се с Картър.

— Не. Да. Не — объркана, Мак рязко се извърна. — Човек не може да се скара с такъв като него. Хората, които се карат, викат или беснеят, казват неща, за които после съжаляват. Той може единствено да бъде разумен.

— Да се продъни в ада дано — обади се Лоръл и си заслужи ядосан поглед.

— Опитай ти. Опитай се да накараш някого като Картър да разбере, че сте поели в погрешна посока, и гледай как всичко, което

казваш, се връща обратно, след като рикошира в стена от спокойни и логични аргументи.

— Скъсала си е него — съдейки по тона ѝ, съчувствието на Ема рязко мина на страната на Картър.

— Не знам какво направих. Освен това как можеш да скъсаш с някого, след като не сте си казали, че сте заедно? Официално. Аз съм виновна, изцяло, а той дори не иска и да чуе. Знам, че оставих нещата да стигнат прекадено далеч. Увлякох се, не бях на себе си. И аз не знам какво точно. И когато майка ми влезе вкъщи тази сутрин, това ми подейства като рязко завръщане в реалността.

— Ще се оставиш да ти влияе и в това отношение? — настоятелно попита Паркър.

— Не. Не става дума за това — Мак говореше разпалено, защото частица от нея се тревожеше, че всъщност е така. Точно така. — Не искам да го нараня. За това става въпрос. Той смята, че е влюбен в мен.

— Само смята? — повтори Лоръл. — Не може ли да е истина?

— Създал си е идеалистичен образ — за мен, за всичко.

— Говориш за същия човек, който може да бъде единствено разумен, спокоен и логичен — Паркър стисна устни и склони глава. — Но по отношение на теб е заслепен от фантазиите си?

— Може да бъде различен в различни ситуации — възрази Мак, почувствала се внезапно уморена и победена.

— Мисля, че въпросът, на който трябва да си отговориш, не би трябвало да е какво изпитва или не изпитва Картър към теб, а какво ти изпитваш към него. Влюбена ли си, Мак?

Мак се вторачи в приятелката си.

— Изпитвам силни чувства към него. Това е основното.

— Аз наричам това увъртане — отсече Лоръл. — Въпросът може да получи отговор „да“ или „не“.

— Не знам! Не знам какво да правя с всички тези чувства, които напират вътре в мен. Появява се изневиделица в живота ми, блъска си главата в стената, а накрая се оказва, че аз съм замаяна. Ти каза, че не е мой тип, в самото начало го каза. И беше права.

— Всъщност мисля, че това е един от редките случаи, в които съм сбъркала. Но ти трябва сама да решиш това. Онова, което би ме вбесило, Мак, и би ме разочаровало страшно, е да използваш Линда

като мерило, когато става дума за любовта. Защото тя изобщо не може да бъде за пример.

— Имам нужда от малко време, това е. Нужно ми е време да намеря своя ритъм и равновесие. Явно не мога да се справя с това, когато той е наблизо.

— Тогава си дай време — посъветва я Паркър. — Трябва да бъдеш сигурна сама за себе си.

— Ще го направя. Трябва.

— Само още нещо. Ако той те обича, тогава съм на негова страна.

Катрин Сиймън пристигна заедно с дъщеря си Джесика точно в десет часа в понеделник. Подобна точност беше едно от нещата, които можеха да разтопят педантичното сърце на Паркър, каза си Мак, но самата тя я намираше за малко стряскаща.

Преумора, нервност и емоционална нестабилност бушуваха в доста неприятна бъркотия вътре в нея, когато седна с партньорите си и потенциалните клиенти в салона. Морето от лалета на Ема бе донесло пролетта в стаята, въпреки че продължаваха да разчитат на пукация в камината огън да ги стопли. Паркър бе извадила разкошните чаени и кафени сервизи от майсенски порцелан на баба си, чаши от уотърфордски кристал и табли от сребро от епохата на крал Джордж, които идеално подходяха на изтънчените сладкиши на Лоръл. Ако ѝ трябваше по някакъв начин да бъде представена идеята за разкош, изисканост и женственост, то щеше да бъде именно така.

След задължителните любезности за времето Паркър ловко подхвана темата.

— Много сме развълнувани, че обмисляте възможността „Обети“ да се ангажира с този специален за вас ден. Разбираме колко е важно да се чувствате спокойни и уверени за всеки детайл от сътворяването на една сватба, която показва кои сте вие и какво двамата с Джош означавате един за друг. Искаме да се насладите на този ден, както и на всички останали, които водят до него, със съзнанието, че всичко, което можем и знаем, е специално за вас. Ние искаме онова, което вие искате — един прекрасен и щастлив ден, изпълнен със спомени за цял живот. За тази цел сме подготвили

няколко идеи. Преди да ви покажа първата оферта, имате ли някакви въпроси?

— Да — Кейт Сиймън отвори бележника в скута си. Дъщеря ѝ само се засмя и вдигна очи към тавана, а тя започна да обстрелва Паркър с въпроси.

Отговорът на всички неизменно бе „да“. Осигуряваха това, можеха да се справят с онова, имаха свой доставчик яли мостра от другото. Когато въпросите се насочиха към цветния декор и аранжировката, Ема пое щафетата.

— В допълнение към сватбената украса ще използваме сезонни цветя и сандъчета, разположени в цветните лехи и градините, които ще бъдат специално подбрани, така че да подхождат на букетите, които Джесика сама ще избере. Знам, че е доста рано за сезона, но мога да ви обещавам истинска пролет на сватбения ви ден.

— Ако бяха изчакали до май...

— Мамо — Джесика потупа майка си по ръката. — Запознахме се през април и сме решили да бъдем сантиментални. Изглежда ми толкова далеч и мисля, че има достатъчно време за подготовка, но вече се сблъскваме с хиляди подробности.

— Именно затова сме ние — увери я Паркър.

— Сега се занимаваме с годишното парти в клуба и поканите за сватбата.

— Можем да го организираме и да се погрижим за поканите.

Джесика замълча и сви устни.

— Наистина ли?

— Разбира се. Всичко, от което се нуждаем, е списък с гостите. Имаме няколко различни варианта за поканите. Един от оригиналните начини е да се направи картичка от годишния ви портрет или от наша обща снимка, която много харесвате.

— Чудесна идея. Какво мислиш, мамо?

Мак реши, че е неин ред.

— Самият годишен портрет може да ви помогне да решите дали искате да бъде в този стил, или предпочитате по-традиционно решение. Определянето на датата, мястото и намирането на идеалната рокля, както и годишният портрет, са все ранни детайли, които, след като бъдат отменати, освобождават мислите ви и времето ви за останалото. А и освен това донякъде определят стила на цялата сватба.

— Сигурно имате някои снимки, които бихте могли да ни покажете.

— Да — Мак стана, взе портфолиото с годишни портрети и го подаде на Кейт. — Смятам, че годишният портрет е толкова важен, колкото и сватбеният. Той ни показва даденото обещание, намеренията, радостта от очакването. Какво е свързало тези хора заедно. Защо са разменили тези първи обещания. Моята задача е създаването на този портрет, който показва пред приятелите, семейството и всички останали, че Джесика и Джош са се намерили един друг.

— В студиото ли? — попита Кейт.

— Да, или на всяко друго място, което двойката предпочита.

— В клуба — реши Кейт. — На годишното парти. Джеси има зашеметяваща рокля. Двамата с Джош изглеждат фантастично заедно в официални тоалети. А Джеси ще носи и рубините на майка ми.

Очите на майката се замъглиха и тя протегна ръка да хване дъщеря си.

— Чудесна идея и с удоволствие ще се погрижа. Но имах и друга представа за този портрет. Двамата с Джош не се запознали по време на езда и това е страст, която и двамата споделяте. Бих искала да ви снимам на кон.

— На кон ли? — намръщи се Кейт. — Това не е моментална снимка. Не искам Джесика да бъде с костюм и шапка за езда на годишния си портрет. Искам да е ослепителна.

— Мислех си по-скоро за по-дискретен блясък. Романтичен и някак вълшебен. Имаш червеникавокафяв жребец, Трупър.

— Откъде знаете?

— Работата ни е да знаем всичко за клиентите си. Но не в лошия смисъл — добави Мак и накара Джесика да се засмее.

— Представям си теб и Джош върху гърба на Трупър заедно. Джош е в смокинг, папийонката е разхлабена и горните няколко копчета са разкопчани, а ти си зад него в прекрасна рокля с пищна пола — и рубините на баба ги — добави тя. — Ръцете ти го обгръщат през кръста, косата ти е пусната свободно и развяна от вятъра. Фонът е просто размазани цветове и форми.

— О, Боже мой. — Джесика едва прошепна думите, като дихание. — Харесва ми. Много ми харесва. Мамо?

— Звучи ми... красиво. Вълшебно.

— И мисля, че ще разберете, че много добре се впишем в темата, която сме подбрали за основен мотив на сватбата. Паркър.

Паркър се изправи и пристъпи към статива, който бе приготвен в залата.

— Ще видите снимки на цялостни аранжировки и отделни детайли от събития, които сме организирали преди, за да покажем какво можем да правим, но тъй като вашата сватба ще бъде уникално събитие, използваме скици, за да представим визията си за вашия ден.

Тя отгърна листа и показа първата скица.

— Страната на приказките — каза тя и Мак си представи как всяка от партньорките усеща същото онова потрепване в стомаха като нея, когато булката въздъхна дълбоко.

— Мисля, че успяхме. Не мислите ли, че успяхме? Господи, изтощена съм — Ема се просна на дивана. — И ми е малко лошо. Изядох прекалено много сладкиши, за да успокоя нервите си. Мислите ли, че успяхме?

— Ако не сме, предлагам да съберем средства и да поръчаме покушение срещу Катрин Сиймън — Лоръл вдигна крака върху купчината албуми на малката масичка. — Тази жена е истински звяр.

— Обича дъщеря си — отбеляза Паркър.

— Да, стана ми ясно, но божичко, та ние сътворихме самото съвършенство пред очите ѝ, а не можахме да я накараме да подпише договора.

— Ще го подпише. Ако ли не, няма да се наложи да събираме пари. Аз лично ще я застрелям — Паркър крачеше напред-назад и разтриваше врата си. — Трябва да го обмисли, да го обсъди със съпруга си, така както и Джесика трябва да поговори с Джош и да разбере мнението му. Това е съвсем разумно. Нормално е.

— Кейт държи кормилото — изтъкна Мак. — Мисля, че просто иска да ни измъчи. Беше абсолютно възхитена от тортата във форма на кралски замък.

Лоръл загриза устни.

— Мислиш ли?

— Наблюдавах я, започнах да я следя като котка, която дебне мишка — или може би аз бях мишката, а тя котката. Но я наблюдавах.

Очите ѝ блеснаха при представянето на тортата. Направо можех да прочета мислите ѝ: „Никой друг няма да получи тортата дворец, освен моето малко момиченце“. Улучихме десетката във всяко отношение. И двете се размечтаха за храстите от цъфнал кучи дрян с вълшебни светлинки, предложени от Ема. Ами разкошният букет от лалета? Джеси го иска за себе си. А после майката случайно спомена, че съпругът ѝ е с два леви крака, и Паркър бръкна във вълшебната си кутия с визитни картички и измъкна телефона на личен инструктор по танци.

— Това беше добро попадение — съгласи се Ема. — Както и да е, майката иска каквото иска дъщеря ѝ, а дъщерята иска нас. Усещам го — тя въздъхна дълбоко и се надигна от дивана. — Трябва да ида да преместя в саксии петдесет и пет нарциса за моминско парти. Всички си вземете лалета.

— Ще ида да видя дали колата ми е върната. Имам външни снимки, както и куп доставки — Мак погледна Паркър. — Ако не е дошла, мога ли да взема твоята кола?

Някои хора биха казали, че се меси в чужди работи, помисли си Паркър, биха казали, че това не я засяга. Тези хора, каза си тя, изобщо не я познаваха. Нейната работа беше да решава проблеми. И ако поне не се опиташе да оправи ситуацията, в която бе попаднала най-старата ѝ приятелка, какъв смисъл имаше изобщо да се занимава с подобни неща?

Влезе в „На кафе“ с твърдото намерение да направи най-доброто, на което е способна, в полза на всички замесени. Посетителите в неделната вечер си говореха тихичко помежду си. Чуваше звука от машината за капучино и бръмченето на кафемелачката, докато се ориентираше в обстановката. Забеляза Картър до една висока маса за двама, усмихна се и отиде при него.

— Здравей, Картър, благодаря, че прие да се видим.

— Разбира се. Днес имахте тържество.

— Следобед. Мина много добре — *няма смисъл да се губи време*, каза си тя. — Мак беше нещастна и разстроена, но успя да прикрие това от клиентите.

— Съжалявам, че съм я разстроил.

— Както и тя. Но... — Паркър продължи, преди той да успее да отвори уста. — Майка ѝ е в основата на проблема. Сигурна съм, че и тримата го знаем, макар всеки от нас да реагира различно.

— Тя се притесни.

— Макензи. Нямаше нужда. Не и заради мен.

— Тя винаги ще се притеснява от майка си — Паркър вдигна очи към сервитьорката, която спря до масата им. — Чай от жасмин, благодаря.

— Веднага. Доктор Магуайър?

— Чудесно. Нека бъдат два.

— Картър, искам да ти споделя малко вътрешна информация, за да разбереш причините за всичко това. Какво ще направите двамата с Мак, си е ваша лична работа.

Докато говореше, Паркър свали ръкавиците си и разкопча палтото си.

— Не знам колко от миналото си ти е разкрила и съм сигурна, че ще бъде страшно ядосана, че добавям детайли към малкото казано от нея, но това е положението. Родителите ѝ се развеدهа, когато беше на четири. Баща ѝ — когото тя обожаваше — изостави нея също толкова лесно, колкото и Линда. Той е безгрижен и лекомислен. Не е пресметлив като Линда, просто е нехаен. Израснал е в богато семейство и е наследил солиден попечителски фонд. Може да ти се стори лицемерно от моя страна, но...

— Не ми звучи лицемерно. Ти и Дел, както и родителите ти, винаги сте се грижили за околните. Това е точната дума.

— Благодаря ти. Джефри Елиът просто ходи, където си пожелае, прави каквото си поиска и предпочита да избягва всякакви тревоги. Линда се домогва, изнудва и постига целта си с ласкателство и измама. Получи много прилична издръжка от бащата на Мак, но пропиля по-голямата част — тя се усмихна.

— Децата научават разни неща дори когато възрастните си мислят, че те не разбират за какво става дума.

— Сигурно е имало издръжка и за детето.

— Да. Мак имаше покрив над главата си, беше облечена и нахранена прилично. Както и майка ѝ, разбира се. И двамата ѝ родители се ожениха наново, преди Мак да навърши седем. Линда се разведе след още две години.

Тя замълча за миг, докато сервират чая им.

— След това имаше много мъже, любовни истории, както и доста драматични обрати. Линда не може да живее без драма. Джефри се разведе и после пак се ожени. Има син от третата си жена и прекарват повечето време в Европа. Линда има дъщеря от втория си съпруг.

— Да, Мак ми каза, че има полубрат и полусестра.

— Рядко се виждат. Елоиза прекарваше и все още прекарва доста време с баща си, който явно много я обича.

— Това сигурно с било тежко за Мак. Да гледа как сестра ѝ получава онова, което тя не е имала.

— Да. И понеже през повечето време единствено Мак си беше у дома, Линда разчиташе на нея, изискваше от нея и я използваше. По своя си начин. После се омъжи отново. Всеки път, когато се омъжеше, се местеха в нова къща, в нов квартал. Това означаваше ново училище за Мак. Линда я отписа от нашата гимназия, когато се разведе с третия си съпруг. После отново я записа тук, за малко, няколко години по-късно, защото се оказа увлечена по някакъв мъж — женен при това — от борда на директорите.

— Липса на стабилност през целия ѝ живот. Нищо, на което да може да разчита — измърмори Картър.

Паркър въздъхна.

— През целия си живот Мак е утешавала майка си, която хленчеше на рамото ѝ заради някаква обида, разбито сърце или наранени чувства. Линда е била възпитана да вярва, че е центърът на Вселената, затова тя възпита Мак така, че и тя да го повярва. Нашата Мак е силна жена. Умна, независима, гениална в работата си. Но това уязвимо късче в душата ѝ е като болезнена рана. Линда постоянно я дразни там и не му дава да зарасне. Мак е израснала с тази уязвимост и се бои да не бъде наранена.

— Не ни се доверява, защото нищо в миналото ѝ не ѝ е давало основание да се довери на някого.

— Наистина умееш да слушаш. Това бе едно от първите неща, които тя ми каза за теб. Давам ти леко предимство, Картър, и това е още едно нещо, за което тя няма да ми е благодарна. Давам ти го, защото я обичам.

— Ще ми бъде от полза.

Паркър се протегна и сложи длан върху ръката му на масата.

— Никога не съм я виждала да изпитва такива чувства към друг, както към теб. Никога не е държала толкова на някого. Именно затова онова, което става между вас, което сега открива заедно с теб, я плаши много.

— Досетих се за по-голямата част, поне за страха ѝ. Като човек, който я обича, какво би ме посъветвала да направя?

— Надявах се да попиташ — с лека усмивка каза тя. — Дай ѝ малко лично пространство, малко време — но не прекалено. И не се отказвай от нея. Единственото постоянно нещо в живота ѝ сме били аз и семейството ми, Ема и Лоръл. Тя има нужда от теб.

— Не мога да се откажа от нея — простичко заяви Картър. — Чакал съм я през целия си живот.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Нито колата, нито майка ѝ се появиха в понеделник. Във вторник, когато търпението ѝ се изчерпи, Мак звънна в дома на майка си, както и на мобилния ѝ телефон, но обажданията ѝ бяха прехвърлени на гласова поща. В сряда вече сериозно се замисляше да обяви колата си за открадната. Но тогава пък щеше да се наложи да плати гаранцията на майка си, за да я освободят от ареста. Затова отиде в голямата къща, за да си изпроси закуска.

— Паркър е на извънредно домашно посещение. Булката ни за събота се събудила с пъпка на челото или нещо подобно. Ема очаква ранна доставка, затова сме само двете.

— Това означава ли, че няма да има палачинки?

— Нямам време за палачинки. О, Боже, ще ми се госпожа Г. вече да изтръска от обувките си пясъка от тропическия остров и да се прибере. Трябва да правя захарни листа и цветя. Вземи си кифличка.

— Паркър имаше ли представа кога ще се прибере?

Лоръл вдигна очи и спря да разстила захарното тесто.

— Колата ти още ли я няма?

— И колата, и Линда са безследно изчезнали. Оставила съм поне десет съобщения. Ушите ѝ направо ще пуснат кръв и ще окапят, щом ги чуе. Заплаших я, че ще се обадя в полицията за открадната кола.

— Направи го. Ето ти телефона.

— Вероятно ще ме арестуват, задето съм проявила невероятната глупост да ѝ дам ключовете. Ще мина край къщата ѝ. Имам фотосесия и трябва да взема специалната хартия, която съм поръчала и която не бе готова в понеделник. А мисля, че искам и нови обувки.

— Картър не се ли е обадил?

— Защо питаш?

— Защото се каниш да си купуваш обувки, което за теб е равносилно на ядене за утеха. Ти обади ли му се?

— И какво да му кажа? Че съжалявам? Вече го казах. Че съм сбъркала? Така беше, знам го, но това не променя начина, по който се

чувствам.

— И как се чувстваш?

— Объркана, уплашена, глупава. Можеш да удвоиш всичко това, защото много ми липсва — призна тя. — Липсват ми разговорите с него. Затова смятам, че е най-добре да не го виждам и да не говоря с него.

— Логиката ти изобщо не съвпада с обичайната човешка логика.

— Той вероятно изобщо не иска да ме вижда и да ме чува.

— Страхливка.

— Може би. Аз съм страхливка без кола — тя изчака мълчаливо, докато Лоръл разстилаше тестото си. — Би могла да ми заемеш своята.

— Бих могла. Но това ще означава да ти угаждам, както ти продължаваш да правиш с Линда. Прекалено много те обичам, за да го направя.

— Не е угаждане. Това е бизнес. Бих могла да натъпча оборудването си в смехотворната ѝ малка кола, но — колко смешно — тя ми остави колата си, обаче не и ключовете. Клиентите не са виновни, че аз се огънах или че тя е такава егоистка, че още не ми я е върнала.

— Не, не са — безкрайно внимателно Лоръл започна да изрязва първите цветя с шаблона.

— Направо съм бясна. Признавам си го, защото това ми помага да балансирам мъката от ситуацията с Картър, но на този етап предпочитам да съм нещастна заради отношенията си с него и да имам кола на разположение. Защо продължава да ми причинява това? И не ми казвай, че е, защото ѝ го позволявам. Кълна се, мога да се закълна, в каквото пожелаеш, че нямах никакво намерение да ѝ давам проклетата кола. Никога не бих се озовала отново в това положение, ако не бяха точно тези конкретни обстоятелства.

— Ще ми се да го повярвам, но ето отново, Мак, както винаги, ти плащаш сметката. Докато тя, както винаги, не плаща нищо. Никакви последствия за Линда. Ще ти върне колата, когато ѝ е удобно и угодно. Ти ще ѝ се развикаш, ще се караш, ще се оплакваш. Тя ще ти излезе с обичайните си номера. А после ще забрави всичко, защото ще е получила каквото е искала и в добавка отново е доказала, че е центърът на твоя свят, докато ти беснееш и се оплакваш.

— Какво мога да направя? Да я пребия до смърт с триножника си?

— Ще ти помогна да се отървеш от тялото.

— Знам — Мак въздъхна. — Ти си истински приятел. Все пак не съм такава страхливка и наивница в повечето отношения.

— Не, не си. Никак даже. Предполагам, че точно затова се дразня до мозъка на костите си, когато го правиш. Когато тя те кара да бъдеш такава. Накарай я да си плати поне веднъж, Макензи. Обзалагам се, че щом веднъж го направиш, следващия път ще ти е по-лесно.

— Как? Вярвай ми, искам, но не мога да се обадя в полицията. Сама ѝ дадох проклетите ключове. И знам, че вероятно — сигурна съм — поправи се тя — това, че не ми остави нейните, е израз на нейното пасивно агресивно отношение, но...

— Харесва ми изразът на лицето ти. Това не е лицето на наивна страхливка. Какво?

— Тя остави колата си.

— Да, ще потрошим играчката ѝ. Отивам да си взема палтото и старата бейзболна бухалка на Дел.

— Не. Господи, жестока си.

— Обичам да троша. Действа ми терапевтично.

— Няма да повреждаме колата. Тя е само невинен свидетел в случая. Но ще ги накарам да я откарат.

— Не е зле, но като я закарат до дома ѝ, тя просто няма да има нужда да идва дотук, за да си я вземе.

— Не до дома ѝ — Мак присви очи, докато обмисляше подробностите. — Помниш ли как преди няколко месеца един тип удари отзад новата кола на Дел. Наложил се да я откарат. Онзи човек, механикът, който се погрижи за това, има камион за транспортиране, гараж — всичко необходимо. По дяволите, как му беше името? Къде е Паркър с вълшебните ѝ визитки?

— Обади се на Дел. Той ще си спомни. И нека само ти кажа, че именно затова сме приятелки. Когато захапеш стръвта, Мак, нямаш равна.

— Тогава ми дай колата си.

— Обади се и е твоя.

Чувстваше, че правото е на нейна страна. Чувстваше се силна. След като приключи с фотосесията, изпълни поръчките и се отби да вземе още тънка тел за Лоръл, тя реши, че заслужава нови обувки. Може би, предвид психическите травми и вълненията от последните няколко седмици, заслужаваше и нови обеци. Обеците са заради Линда, реши тя. Обувките — заради Картър. За да отбележи поводите и да се утеши.

Може би щеше да се отбие през дома му на път за вкъщи. Докато все още се чувства права и силна. Двамата бяха зрели и разумни хора, които изпитват чувства един към друг. Сигурно биха могли да намерят някакъв компромис, средно положение, решение на проблема. Каза си, че не иска да го загуби. Не искаше Картър да липсва от живота ѝ.

Разхождаше се безцелно из мола, докато не стигна до Светия граал. Магазинът за обувки на „Нордстром“. Може би се нуждаеше и от нови ботуши. Човек не можеше да има прекалено много ботуши. Нови обувки и нови ботуши щяха да ѝ дадат онова категорично усещане за самоувереност, което ѝ бе нужно, за да отиде при Картър. Можеше да вземе и бутилка вино — като мирен дар. Ще поговорят, а после той ще я погледне по онзи свой начин. И... това също щеше да е номер от репертоара на Линда, реши тя, както и вземането на колата на Лоръл.

Но все пак можеше да се отбие и да занесе виното. Можеше да го покани на вечеря. Щеше да е като шега, начин да разчупят ледовете. „Хей, донесох ти вино. Защо и е наминеш по-късно на вечеря у нас и не го вземеш със себе си?“ Разбира се, след това трябваше да се отбие и да напазарува, за да приготви нещо. Или пък можеше да отмъкне нещо от запасите на госпожа Г.

Не, не, каза си тя, докато оглеждаше чифт електриковосини боти до глезена, които сякаш бяха правени за нея. Трябваше да сготви. Да му покаже, че е достатъчно важен, за да положи усилия за него. Той беше важен. Всичко бе важно. Именно затова бе толкова объркана като цяло.

— Хей... Мередит, нали така?

Мак се обърна и видя бегло позната блондинка.

— Не, съжالياвам.

— Но нали ти си сватбеният фотограф?

— Да. Казвам се Макензи.

— Разбира се! Извинявай. Аз съм Стефани Гордън. Запознахме се на сватбата на братовчед ми миналата събота.

— О, да. Как си?

— Заобиколена от обувки. Страхотно. Какви прелестни боти! Двете с Корин се измъкнахме от работа днес следобед. Корин! Ела да се запознаеш с Макензи.

О, Господи!, възкликна мислено Мак. Как е възможно съдбата да ѝ поднася едновременно прелестни боти и ритник отзад?

— Корин, това е Макензи. Тя е сватбен фотограф и много добра приятелка на Картър.

— О!

А Корин бе просто идеална, каза си Мак. Така че това си бе ритник отзад и шамар в лицето. Жената се приближи с плавна стъпка. Беше обува с разкошни червени обувки на висок ток, с отворени пръсти, а тъмната ѝ коса се стелеше по раменете ѝ на романтични къдри. Очите ѝ, дълбоки и знойни, огледаха Мак, докато меките ѝ, красиво оформени устни се извиха в студена усмивка.

— Здравей.

— Здравей. Хубави обувки.

— Да. Мисля да ги купя.

Дори и гласът ѝ бе идеален, горчиво си помисли Мак. Плътен и съвсем леко гърлен.

— Значи познаваш Картър Магуайър.

— Да. Били сме заедно в училище. За малко.

— Така ли? — Корин разсеяно взе чифт сандали на нисък ток. — Никога не е споменавал за теб. Двамата бяхме заедно доста време.

— Корин и Картър — весело пропя Стефани. — Беше като една дума. Колко странно да се срещнем така. Тъкмо казвах на Корин, че съм чула да разправят, че Картър има ново гадже, и че съм ви видяла заедно на сватбата на Брент.

— Странно.

— И как е Картър? — попита Корин, след като остави обратно сандалите. — Още ли е заровен в книгите си?

— Понякога се откъсва от тях, да поеме въздух.

— Явно не си го виждала от много време, нали?

— От точно толкова, колкото трябва, благодаря.

— Двете трябва да си побъбрите и да обмените опит — Стефани побутна приятелски Корин. — Корин може да ти даде полезни съвети по отношение на Картър, Макензи.

— Сигурно ще е забавно, нали? Но аз обичам сама да изследвам новите неща. Картър е забележителен и вълнуващ мъж и определено е много повече от бележките, които някой може да си води за него. Извинете ме. Там видях чифт сандали, на които сякаш е написано моето име.

Когато Мак се отдалечи към другия край на магазина, Стефани повдигна вежди.

— Вълнуващ? Картър? Сигурно се е променил към по-добро, след като го заряза, Кор. Трябва да отбележа, че наистина изглеждаше доста секси, когато го видях в събота. Може би трябваше да се задържиш с него още известно време.

— Кой казва, че не мога да си го върна, ако поискам? — тя сведе поглед към обувките на висок ток. — Всъщност може да поразходя новите си обувки.

Стефани се засмя.

— Лошо момиче.

— По-скоро съм отегчена — намръщи се към Мак. Реши, че *тя* трябва да купи онези боти. Определено биха изглеждали по-добре на нея, отколкото на кльощавата червенокоска с малко стегнато дупе. — Освен това защо тя да получи Картър? Аз го видях първа.

— Мислех, че Картър те отегчава.

— Това беше преди — Корин въздъхна продължително и огледа купчината обувки, които обмисляше да купи. — Проблемът при теб, Стеф, е, че си омъжена. Забравила си вълнението от преследването, от конкуренцията. От завоеванието — събу червените обувки и си сложи чифт сандали в розово с металически блясък с много тънък и висок ток. — Мъжете са като обувките. Трябва да ги пробваш, да ги носиш известно време, докато изглеждат добре върху теб, и после ги захвърляш в шкафа и си купуваш нови — тя стана и се завъртя, за да огледа резултата в огледалото. — А понякога изваждаш нещо от шкафа, пробваш го отново и преценяваш как изглежда — погледна встрани и се намръщи, когато забеляза Мак да пробва сините боти. — Единственото, което не бива да позволяваш, е, да оставиш друг да рови в шкафа ти.

Рутината си има своите предимства, мислеше си Картър. Така успяваш да си свършиш работата, чувстваш се в свои води и мислите ти са заети с нещо. Окачи палтото си и отиде в кабинета, за да подреди на бюрото домашните, които трябваше да провери вечерта. Изслуша съобщенията на телефонния секретар. Изпита болка, че не чу гласа на Мак, но това също е едно от ежедневните му неща. Паркър го бе посъветвала да ѝ даде малко време и пространство. Щеше да даде на Мак още време — ден или два. Можеше да чака. Биваше го в това. А и повече от всичко, осъзна той, искаше тя да дойде при него.

Слезе на долния етаж, за да нахрани котарака и да си направи чай. Застана до плота и изпи топлата течност, докато преглеждаше пощата.

И се запита дали животът му може да бъде по-обикновен и по-благоразумен от това. Дали щеше да се окаже в същото положение — тоест в същия коловоз — и след година? Господи, ами след десет години? Чувстваше се достатъчно добре, преди Макензи да се появи отново в живота му.

— Не че възнамерявам да остана сам завинаги — заяви той на котарака. — Имам достатъчно време, нали така? Време да се порадвам на установения ред, на дома си, на работата и на свободата на необвързания човек. Едва на трийсет съм, за бога. И си говоря с котарака, което е далеч от представата ми за това, как искам да прекарам остатъка от живота си. Не се обиждай. Но никой не иска просто да се примири. Да бъде с някого само защото самотата е единственият друг вариант. Любовта не е някаква измислена категория, сътворена в книгите и поезията, която не може да бъде достигната. Тя е нещо реално и жизненоважно и е *необходимост*. По дяволите. Тя променя нещата. Всичко променя. Не мога да бъда, какъвто бях, преди да я обичам. Направо е нелепо някой да очаква това.

След като приключи с вечерята си, котаракът седна, изглежда продължително Картър и започна да се мие.

Е, тя не е толкова разумна като теб. И ще ти кажа и още нещо, докато сме на тази тема. Аз съм подходящ за нея. Аз съм точно онова, от което се нуждае. Разбирам я. Е, добре де, не я разбирам. Вземам си

думите назад. Но я познавам, което е съвсем различно нещо. И знам, че мога да я направя щастлива, стига да преглътне упоритостта си и да го признае.

В този миг реши, че ѝ дава още двадесет и четири часа на разположение. Ако тя не дойде при него в рамките на това определено време, той ще трябва да поеме контрол над ситуацията. Нужен му бе някакъв план, приблизителна представа какво да каже и да направи. Стана да вземе лист и химикалка.

— О, за бога. По дяволите плановете и списъците. Просто ще видя какво ще стане.

Ядосано тръшна чекмеджето и си затисна пръста. Типично, каза си той, докато смучеше удареното място. Реши да се успокои, като хапне сандвич със сирене на скара.

Ако се бе вразумила, сега можеха да са заедно, можеха дори да си приготвят истинска вечеря. Щяха да си приказват. Искаше да разбере дали са получили онази голяма поръчка. Искаше да отпразнува случая с нея. Да го споделят заедно. Искаше да ѝ разкаже за смешния разказ, който един от учениците му бе написал, както и за оправданията, които друг бе съчинил, задето не бе изпълнил поставената му задача. Трябваше да признае, че театърът с частичната амнезия бе доста добре измислен. Искаше да сподели всичко това с нея. Големите събития, дребните неща, както и всички останали късчета, от които бе съставен животът им. Трябваше просто да ѝ покаже, че и тя го иска. Не, не само, че го иска, напомни си той. Трябваше да ѝ покаже, че може да го има.

Сложи сандвича на скарата и отвори шкафа за чиния. Когато на входната врата се почука, едва не удари главата си в отворената вратичка. Помисли си, че е Макензи и бързо излезе от кухнята.

Образът ѝ вече бе в главата му, когато отвори вратата, затова му трябваша няколко неловки мига, докато види Корин.

— Картър — тя влезе засмяна и се завъртя грациозно, така че се озова с ръце около врата му. Отметна леко глава назад, тъмните ѝ очи блестяха и притисна устни в неговите.

— Изненада — измърка тя.

— Хм, да. Определено е изненада, Корин — той се освободи от прегръдката ѝ — изглеждаш добре.

— О, направо съм съсипана. Сигурно съм направила поне три обиколки на квартала, докато събера кураж да спра. Не разбивай сърцето ми, Картър, не казвай, че не се радваш да ме видиш.

— Не. Искам да кажа... със сигурност не очаквах да те видя.

— Няма ли да ме поканиш да вляза?

— Вече си влязла.

— Винаги си толкова буквален. Няма ли да затвориш вратата, или ще ме караш да ти се моля в студа?

— Извинявай — затвори вратата. — Свари ме неподготвен. Какво искаш, Корин?

— Повече, отколкото заслужавам — тя свали палтото си и му го подаде, като го изгледа умолително. — Изслушай ме, моля те?

Попаднал в капана на добрите си маниери и изненадата, той окачи палтото й.

— Мислех, че вече съм те изслушал.

— Бях глупава и много несправедлива с теб. Имаш пълното право да ме изриташ навън — тя се запъти към всекидневната. — Когато се замисля как постъпих, какво казах... Картър, толкова ме е срам. Ти беше толкова добър с мен, толкова подходящ за мен. Караше ме да бъда по-добра, отколкото съм. Мислех си за теб. Много.

— Какво стана с... — наложи се да порови в ума си за името — Джеймс?

Тя изви омайния си поглед към тавана.

— Грешката беше моя. Това е наказанието ми, задето те нараних. Много скоро осъзнах, че това е само едно безразсъдно приключение. Той бе истинско момче в сравнение с теб, Картър. Моля те, кажи, че ми прощаваш.

— Това е минало, Корин.

— Искам да ти се реванширам, ако ми позволиш. Дай ми шанс да ти покажа — тя се приближи отново до него и го погали с пръст по бузата. — Помниш ли какво имаше между нас, колко добре ни беше заедно. Можем пак да го имаме, Картър — обви ръце около него. — Можеш да ме имаш пак. Трябва само да ме вземеш.

— Мисля, че трябва...

— Нека оставим разума за после — тя се притисна още по-силно, докато той се мъчеше да я отблъсне. — Желая те. Толкова силно те желая. Не мога да мисля за нищо друго.

— Чакай. Спри. Това няма да стане...

— Добре. Ти командваш — отново се усмихна бляскаво и отметна коса. — Първо ще поговорим, колкото искаш. Защо не ми налееш чаша вино и двамата ще... Да не би нещо да гори?

— Аз не... О, по дяволите.

Хукна към кухнята и усмивката на Корин замръзна. Щеше да отнеме известно време и малко усилия от нейна страна, осъзна тя. Но нямаше нищо против предизвикателството. Всъщност, каза си тя, фактът, че Картър не бе паднал на колене, както бе очаквала, само го правеше по-желан. И превръщаше съблазняването му в игра, която обещаваше още по-голямо удовлетворение. В крайна сметка единственото място, където никога не бе отегчена от него, бе леглото. Придаде топлота на усмивката си, когато го чу да се връща.

— Извинявай, готвех нещо. Корин, оценявам извинението ти и... предложението, но... Извинявай — повтори той, когато на вратата се почука.

— Няма нищо. Ще изчакам.

Картър тръсна глава и отиде да отвори вратата. Мозъкът му, който и бездруго работеше на пълни обороти, направо щеше да експлодира, когато видя Мак.

— Здравей. Мирен дар — тя му подаде бутилка вино. — Реагирах много лошо на ситуацията и се надявам да ми дадеш шанс да се поправа. Ако си съгласен, би могъл да дойдеш у нас на вечеря по-късно. Може би ще донесеш и бутилка вино. Хей, тази, която държиш, е чудесна реколта.

— Ти... аз... Макензи.

— Кой е, Картър?

Това не е добре, бе единственото, което му мина през ума. *Няма да свърши добре*, повтори си той, когато Корин се появи от всекидневната. Видя как лицето на Мак изразява истински шок.

— Това не е...

— О, вино, колко мило — Корин взе бутилката от скованата му ръка. — Картър тъкмо се канеше да ми налее чаша.

— Всъщност аз... Макензи Елиът, това е Корин Мелтън.

— Да, знам. Е, дано виното ви хареса.

— Не. Недей — той направо изскочи навън, за да улови ръката ѝ.
— Чакай. Само почакай. Влез.

Тя издърпа ръката си.

— Шегуваш ли се? Само ме хвани пак — предупреди го тя — и челюстта ти няма да бъде само насинена.

Хукна бързо към колата, която, помисли си той, не беше нейната, докато Корин се провикваше от прага.

— Картър! Скъпи, върни се, преди да настинеш!

Рутина ли, възкликна мислено той. Нима наистина се бе тревожил, че ще попадне в коловоза на рутината?

Мак се втурна ядосана в къщата.

— Къде, по дяволите, са всички? — викна тя.

— В кухнята сме! Опитвахме се да се свържем с теб на мобилния — извика Ема. — Ела тук.

— Няма да повярвате какъв ден преживях. Първо се натъкнах на бившата секси приятелка на Картър в магазина за обувки на „Нордстром“, което почти развали удоволствието ми от това, че накарах да приберат в гараж колата на майка ми. Защо никой не си направи труда да ми каже, че е страшно красива? — оплака се Мак и метна палтото си на една табуретка. — И сякаш сексапилният ѝ и зноен вид в онези прелестни червени обувки с отворени пръсти и секси гласът ѝ — като на Жената котка с камшик, не бяха достатъчно неприятни, та похарчих цели шейсет долара за бутилка вино — като мирен дар за Картър, и още осемдесет в супермаркета, за да купя всички тези неща и да му стотвя вечеря. И какво намирам, когато отидох у тях? Какво намирам ли? Ще ви кажа какво. *Нея*. Заварвам нея — с черен кашмирен пуловер с деколте до пъпа и достатъчно розова дантела под него, която направо крещи: „Гмурни се тук, скъпи!“. А той стои там, запознава ни, напълно объркан и смутен. А сега тя пие от моето вино, по дяволите.

Паркър вдигна ръце.

— Чакай малко. Картър е бил с Корин — с бившата си?

— Не казах ли точно това? Нали това ви разправям? А тя мърка: „О, скъпи, влез вътре, преди да настинеш“. Само че с нейния секси глас. А той готвеше нещо. Усетих миризмата. Миришеше на прегорял сандвич, но все пак. Само малко се спречкахме и той вече ѝ прави изгорял сандвич и ѝ дава от моето вино!

— Не мога да си представя Картър да се върне пак при нея — Ема поклати глава. — Няма начин.

— Тя беше там, нали така, с деколтето си и розовата дантела отдолу, нали?

— Ако е така, трябвало е да му сриташ задника, после и нейния, а след това да си вземеш виното — Лоръл отиде при нея и я потупа по гърба. — Но и аз съм склонна да подкрепя Ема. Нека първо се върнем на магазина за обувки на „Нордстром“. Като начало, купи ли си нещо?

— Магазин за обувки. „Нордстром“. Ти как мислиш?

— Можеш да ни ги покажеш по-късно. Как разбра, че това е бившата на Картър? Или тя те позна?

— Тя беше с онази, как ѝ беше името... Братовчедка на младоженеца от събота. Тя ме позна. И двете ме огледаха от глава до пети, което ме подразни. Адски ме подразни, а онази жена се смееше и повтаряше, че трябвало да си обменим опит. Тъпа крава.

— А не ти ли звучи като странно съвпадение — обади се Паркър, — че вечерта на същия ден случайно си я заварила у Картър? Никой друг ли не подушва тук нещо гнило?

Лоръл и Ема вдигнаха ръце.

— О, мили Боже! — отвратена, Мак се отпусна на табуретката. — Тя ме е изиграла. Бях прекалено втрещена и бясна, и да, ревнувах, за да го видя. Но пък тя не е знаела, че ще отида там. Така че...

— Мисля, че това е било само бонус. Познавам я малко, забрави ли? — напомни Ема на Мак. — Тя винаги е била от онези, които искат каквото искат всички, но още повече желаят чуждото. Вероятно просто е отишла да види дали не може да ти го отнеме, а после...

— Аз ѝ дадох бутилка вино — Мак скри лице в ръцете си. — Каква идиотка съм.

— Не, не си. Просто не си нагла и пресметлива като нея. Нито пък Картър — отбеляза Паркър. — Той не е бил с нея, Мак. Тя просто е била там.

— Права си. Напълно си права. А аз избягах, напуснах терена. Но той ни запозна.

— Постъпил е неуместно, съгласна съм — кимна Паркър. — Какво искаш да направиш?

— Не знам. Дойде ми в повече. Изтощена съм емоционално. Сигурно ще се натъпча със сладолед и ще се отдам на лошото си

настроение.

— Можеш да хапнеш хайвер и да празнуваш.

Мак се намръщи на приятелката си.

— Какво да празнувам? Каква идиотщина са връзките ли?

— Не, успеха на „Обети“ с подписването на договор за сватбата на Сиймън. Одобрива офертата ни.

— Ура. Не, извинете ме трябва ми минутка да се пренастроя — тя потърка лицето си с длани и се опита да потисне гнева и болката си, за да може да ликува. — Наистина ли успяхме?

— Истина е и имаме „Кристал“ и хайвер от белуга за доказателство. Чакахме само теб, за да гръмнем шампанското.

— Какъв странен ден — Мак притисна очите си с пръсти. — Ама че невероятен ден. И знаете ли какво? Това е страхотен начин да го завършим. Отваряй тази бутилка, Паркър.

— След като тапата хвъркне, това официално се превръща в място без намръщени физиономии.

— Вече е забравено — Мак скочи от мястото си. — Усецам как краката ми сами започват да танцуват. Отваряй бутилката!

Последва весело пукване и Мак извика тържествуващо:

— За нас — Паркър вдигна чашата си. — Най-добрите приятелки на света и страхотно умни жени.

Чукнаха се и отпиха. И Мак си каза, че може да премине през всичко, да преодолее какво ли не, стига само да има тях.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Боб зяпна Картър, който седеше насреща му в кафенето, а очите му се изцъклиха и челюстта му увисна.

— Майчице мила.

— Не си вдига телефона. След като най-накрая изгоних Корин от къщи, ѝ се обадох. В дома ѝ — и на двата номера, — както и на мобилния. Не ми вдигна. Мислех си направо да ида там, но щом не си вдига телефона... Тя си помисли, че аз... Не би трябвало да си го мисли, но като се има предвид ситуацията, не бих могъл да я виня. Почти — загледа се мрачно в зеления си чай. — Трябва да ѝ обясня. Очевидно ѝ дължа обяснение. Но се чувствам не в свои води. Не знам откъде да започна.

— Две жени тичат подире ти. Две. Господи, Картър, ти си истински жребец. Голяма работа си.

— За бога, Боб, напълно пренебрегваш важното в случая.

— Съвсем не, приятелю — изумлението му с увисналата челюст се бе преобrazilило в широко ухилване от чисто възхищение. — Важното е, че две готини мадами са хлътнали по теб. Освен това чух, че си имал нещо с Паркър Браун. Тройка готини мацки.

— Аз... Какво? Кой... Не. Откъде ти хрумна пък това?

— Били сте се усамотили тук преди няколко дни. В „На кафе“, хората приказват.

— Господи, откога всичко се с превърнало в сапунен сериал? Видяхме се на кафе и си поговорихме за Макензи. Ние сме приятели. Нищо повече. Дори и такива е трудно да се наречем.

— Това е хубаво — Боб кимна мъдро. — Защото тъкмо се канех да ти кажа, човече, никога не излизай с две жени едновременно. Не само е проява на лош вкус, но е и смъртоносно. Двете ще те разкъсат на парчета, а после ще идат да пазаруват заедно.

— Хубаво е да го знам, Боб — Картър видя как сарказмът му безпрепятствено мина покрай ушите на Боб. — Но аз не излизам с Паркър. И откога един мъж и една жена не могат да пият кафе или чай,

заедно на публично място, без... Няма значение — тъй като вече усещаше първите признаци на главоболието, Картър се отказа. — Просто няма смисъл.

— Добре. Да се върнем на темата. Две готини мадами се опитват да се докопат до Картмен. Обзалагам се, че ако червенокосата беше влязла вътре, щеше да стане женски бой. Мацките се избиват за теб, Картър — очите на Боб отново се изцъклиха и той се унесе във фантазиите си. — Голяма работа си ти.

— Не искам да е така — имаше си важна причина да не споменава за случката през целия работен ден. Що за лудост го бе обхванала, да повярва, че би могъл да получи разумен съвет от Боб за каквото и да било. — Опитай се да не се отклоняваш, Боб.

— Старая се, но все ми се привиждат сцени от женския бой. Нали се сецаш, как се търкалят по пода и разкъсват дрехите си — Боб вдигна чашата си с кафе с мляко и канела. — Много ярко си ги представям.

— Нямаше бой.

— Можело е да има. Добре, значи не искаш да пробваш да излизаш и с двете едновременно. Лично аз смятам, че имаш нужните качества, но усещам, че искаш да ти помогна да решиш коя да избереш.

— Не. Не. Не — Картър отпусна глава и я покри с ръце. — Не говорим за вратовръзки, Боб. Не става дума за сравнителен анализ. Влюбен съм в Макензи.

— Сериозно ли? Е, виж сега, никога не си споменавал, че става дума за любов. Мислех, че просто си се увлякъл — Боб потърка брадичката си и се облегна назад. — Уравнението се променя. Колко ядосана си тръгна?

— Опитай се да познаеш и после удвои резултата.

Боб отново кимна мъдро.

— Няма да мине само с цветя и извинение. Най-напред трябва да паднеш на колене, това е задължително. Подобно нещо, когато си само невинна страна в случая. Нали си невинен?

— Боб.

— Добре. Ще трябва да я оставиш здравата да те насоли най-напред, това е съветът ми — замисли се и продължи да отпива от кафето си. — После трябва да й кажеш, че си невинен. А след това се

налага да ѝ се молиш. Ще бъде необходимо да подкрепиш думите си и с нещо лъскаво в сложен случай като този.

— Бижу ли? Подкуп?

— Не го смятай за подкуп. Това е *извинение*. Няма значение, че не си направил нищо лошо, Картър. Никога няма значение. Ако искаш това да отmine, да се върне старото положение, да я спечелиш отново и да правиш секс с нея през това десетилетие, тогава трябва да се бръкнеш за нещо лъскаво. И без това приближава Денят на свети Валентин.

— Това е повърхностен и манипулативен подход.

— Точно така.

Картър се засмя.

— Ще запазя лъскавото бижу като резервен план. Но мисля, че си прав за останалото. Особено за това, че трябва първо да я оставя да ме насоли здраво. Нещата изглеждаха зле. Много зле.

— Сборичка ли се в леглото е брюнетката?

— Не! Господи!

— Значи си праведен мъж. Запомни това. Ти си невинен, Картър. Но освен това си и голяма работа, истински жребец. Горд съм, че те познавам.

Мак привършваше работата по пробните снимки в студиото си. Опакова ги за клиентите заедно с ценова листа, визитката си и списък с различни възможни варианти.

Погледна телефона и се поздрави сама, задето беше достатъчно твърда да не отговори на обажданията на Картър. Може би Корин си играеше игрички. Най-вероятно случаят бе точно такъв. Но пък и той беше на терена. Нямахше начин да му се размине само с няколко пълни с извинения обаждания. Освен това, ако не беше направил нищо лошо, за какво изобщо се извиняваше? Сега си напомни, че това не е важно. Щеше да се възнагради за продуктивния ден с ароматна вана, чаша вино и вечер с пуканки пред телевизора. Реши, че филмът ще е екшън, в който взривяваха куп неща и нямаше и следа от романтика.

Сложи приготвения пакет в рекламна торбичка на „Обети“, за да е готов за доставка, и рязко се извърна при звука на отварянето на вратата.

Вътре нахлу Линда, страшно разгневена и беснееща.

— Как смееш? Как смееш да наредиш да закарат колата ми в някакъв второкласен гараж? Знаеш ли, че искаха от мен да им платя двеста долара, за да я освободят? Веднага ми напиши чек за сумата.

Добре, каза си Мак, това беше началото на рунда. И поне този път и тя беше готова.

— Няма да стане. Дай ми моите ключове.

— Ще ти дам твоите ключове, когато ми върнеш моите двеста долара.

Мак направи крачка напред, грабна чантичката на майка си и изтърси съдържанието ѝ на пода. Смайването, което парализира Линда, ѝ даде време да се наведе, да порови в нещата и да си прибере ключовете.

— Как...

— Смея? — хладно довърши Мак. — Смея, защото ти взе колата ми в неделя и не я върна, нито отговори на обажданията ми цели пет дни. Смея, защото ми омръзна да бъда използвана и унижавана. Повярвай ми, край с това. Приключих. Всичко свършва дотук.

— Валеше сняг. Едва ли очакваш да рискувам и да шофирам от Ню Йорк дотук в снежна виелица. Можеше да катастрофирам. Можеше да ми се случи...

— Можеше да ми се обадиш — прекъсна я Мак. — Но да оставим това, нямаше никаква виелица, земята едва побеля. Натрупа по-малко от сантиметър. И това беше в неделя.

— Ари не искаше и да чуе да се прибирам. Покани ме да остана у тях, затова и останах — тя сви рамене. — Прекарахме няколко дни заедно. Ходихме по магазините, на театър. Нямам ли право на личен живот?

— Имаш пълното право. Живей го някъде другаде.

— О, не бъди такава бебе, Макензи. Оставих ти моята кола.

— Остави ми кола, която не бих могла да използвам дори и ако си бе направила труда да ми оставиш и проклетите ключове.

— Неволен пропуск. Толкова бързаше да ме избуташ през вратата онзи ден, нищо чудно, че съм забравила. Не ми дръж тон — тя избухна в сълзи, прелестни капчици бликнаха изобилно от измъчените ѝ сини очи. — Как можеш да се отнасяш така с мен? Как можеш да ми завиждаш за шанса за малко щастие в живота?

Няма да стане, каза си решително Мак, макар стомахът ѝ да се свиваше. *Не и този път.*

— Знаеш ли, по-рано си задавах същите въпроси, като разменях единствено личните местоимения. Така и не успях да намеря отговор.

— Съжалявам. Съжалявам. Влюбена съм. Ти не знаеш какво е да изпитваш подобни чувства към някого. Как те поглъщат всичко друго и оставате само двамата. Та това е само някаква си кола, Макензи.

— Моята кола.

— Виж само какво си направила с моята! — макар и върху бузите ѝ още да проблясваха сълзи, възмущението ѝ взе връх. — Накарала си да я замъкнат в онази... мизерна дупка. И сега онзи ужасен човек я държи като заложник.

— Плати си откупа — предложи Мак.

— Не знам как можеш да си толкова лоша с мен. Сигурно защото никога не си позволяваш да изпиташ някакви чувства. Само снимаш чуждите чувства, а ти самата нямаш такива. Сега ме наказваш, защото аз имам.

— Добре — Мак отново приклепна, събра разпилените по пода вещи, наблъска ги обратно в чантичката на майка си. — Нямам чувства. Ужасна дъщеря съм. И в този ред на мисли искам да си тръгнеш. Искам да се махнеш оттук.

— Трябват ми пари за колата.

— Няма да ги получиш от мен.

— Но... ти си длъжна...

— Не — тикна чантичката в ръцете на Линда. — Точно там е разковничето, мамо. Не съм длъжна. И няма да го направя. Проблемът е твой, решавай го сама.

Устните на Линда потрепнаха, брадичката ѝ потрепери. Не беше чиста манипулация, каза си Мак, не и изцяло. Все пак тя наистина изпитваше тези чувства. И си вярваше, че е жертва.

— Как ще се прибера у дома?

Мак вдигна телефона.

— Ще ти извикам такси.

— Ти не си ми дъщеря.

— Знаеш ли, тъжната истина е, че съм.

— Ще чакам навън. На студа. Няма да стоя в една и съща стая с теб и минута повече.

— Таксито ще те вземе от главния вход на голямата къща — Мак се извърна и затвори очи, когато чу затръшването на вратата. — Ало, трябва ми такси за имението „Браун“. Възможно най-бързо.

Стомахът ѝ сякаш се бе свил на стегнат възел, когато отиде и заключи вратата. Помисли си, че ще трябва да включи и аспирин в плана си за разтоварване след работния ден тази вечер. Една голяма кутийка май щеше да ѝ стигне. Може би щеше да изгълта аспирина и да легне в тъмното, за да се опита да заспи и да се събуди без чувствата, които явно нямаше. Най-напред взе аспирин, преглътна го с пълна чаша ледена вода, за да успокои паренето в гърлото си. После просто седна на пода в кухнята.

Не можа да стигне по-далеч. Щеше да поседи тук, докато коленете ѝ престанеха да треперят и докато главата ѝ спреше да пулсира. Докато желанието ѝ да избухне в неконтролируем плач преминеше.

Телефонът звънна и тя се пресегна да го вземе от плота. Погледа и позна номера на Паркър.

— Добре съм.

— Тук съм.

— Знам. Благодаря. Но съм добре. Извиках ѝ такси. Ще дойде след няколко минути. Не я пускай вътре.

— Добре. Тук съм — повтори тя. — Ще направя каквото е нужно.

— Паркър? Тя никога няма да се промени, затова трябва аз да го направя. Не знаех, че толкова ще боли. Мислех, че ще се почувствам добре, че ще съм доволна и щастлива. Може би дори леко тържествуваща. Но не е така. Чувството е ужасно.

— Нямаше да си ти, ако не те болеше. Постъпила си правилно, ако това може да те утеши. Това е правилното решение за теб. А Линда ще си стъпи на краката. Знаеш, че е така.

— Искам да съм ядосана — изтощена и на ръба на сълзите, Мак притисна лице към свитите си колене. — Толкова по-лесно с, когато съм ѝ ядосана. Защо това къса сърцето ми?

— Тя е твоя майка. Нищо не може да го промени. Ти се чувстваш ужасно и когато се оставяш да те използва.

— Сега е по-зле. Но имаш известно право.

— Таксито дойде. Тя си тръгва.

— Добре — Мак отново затвори очи. — Аз съм добре. Ще говорим утре.

— Обади ми се, ако имаш нужда от нещо преди това.

— Непременно. Благодаря.

Не можа да събере сили и ентузиазъм да си приготви вана с ароматни соли и пяна, със свещи и вино, но се потопи в горещата вода. Обу най-старите си памучни панталони за вкъщи, меки и удобни. Вече не ѝ се спеше и реши, че тежък физически труд може да помогне повече. Ще почисти спалнята си, ще подреди гардероба, тоалетката и в добавка ще изтърка банята.

Времето за домакински задължения отдавна бе отминало, а и всичко това щеше да ѝ отнеме часове. Може би дори дни. Най-хубавото от всичко бе, реши тя, че това бе пречистване, символичен акт, който бе напълно в духа на твърдата ѝ позиция по отношение на Линда. Край със старото, добре дошло на новото. И всичко щеше да бъде свежо и подредено, когато приключи със задачата. Това щеше да е новият ред в живота ѝ.

Отвори гардероба си, изду бузи и изпусна въздуха. Реши, че единственият начин да подходи към задачата е, както правеха в онези предавания за преобразяване по телевизията. Измъкваш всичко навън, сортираш и изхвърляш. Може би щеше да е добре да изгори всичко и да започне на чисто. И без друго изгарянето на мостове явно бе водещата тема в живота ѝ напоследък. Изпъна рамене, грабна една купчина и я метна на леглото. При третия наръч дрехи се запита за какво са ѝ толкова много. Това беше болестно състояние. Никой не се нуждаеше от петнайсет бели ризи.

Петдесет процента, реши тя. Това ще бъде целта ѝ. Да се отърве от петдесет процента от гардероба си. И да си купи от онези хубави закачалки с меки рамена. В различни цветове. Както и прозрачни кутии за обувки, които могат да се подреждат една върху друга. Като на Паркър.

Когато съдържанието на гардероба ѝ бе струпано върху леглото и върху дивана, тя застана и се огледа леко стреснато. Не трябваше ли първо да купи закачалките и кутиите? И един от онези комплекти за

разпределение в гардероба. С който да въведе някакъв ред. Сега разполагаше само с ужасно голяма бъркотия и никакво място за спане.

— Защо, за бога, мога да ръководя, бизнес, да имам бизнес, а не съм способна да се оправя със собствения си живот? Това е твоят живот, Макензи Елиът. Големи купчини от неща, с които не знаеш какво да правиш.

Щеше да се погрижи за всичко. Да промени нещата. Да се справи с това. Господи, та тя бе изритала майка си от дома си, със сигурност щеше да се справи с някакви си дрехи, обувки и чанти. Ще ограничи бъркотията в живота си, в главата си. Ще я постави в някакви граници, реши тя.

Трябваше да се обърне към дзен^[1]. Домът ѝ, животът ѝ, проклетият ѝ гардероб ще се превърнат в място на мира и спокойствието. В прозрачни пластмасови кутии за обувки. Започваше още сега. Днес бе време за ново начало и за една нова, по-силна, по-умна и по-уверена Макензи Елиът. Тръгна надолу за кутията с найлонови торби с блясък в очите.

Почукването на вратата я изпълни с толкова силно облекчение, че чак потрепери. *Паркър*, каза си тя. Слава на бога. Сега се нуждаеше тъкмо от суперсилите на Организираното момиче.

С лудешки блясък в очите и коса, щръкнала във всички посоки, тя рязко отвори вратата.

— Паркър... Ооо. Естествено. Просто идеално.

— Не си вдигаш телефона. Знам, че си разстроена — продължи Картър. — Само ме пусни да вляза за няколко минути, да ти обясня.

— Разбира се — тя вдигна ръце. — Защо не. Това е капакът на всичко. Да пийнем по едно.

— Не искам питие.

— Естествено. С кола си — размаха ръце и тръгна към кухнята. — Е, аз няма да шофирам. — Тръшна бутилка вино на плота, измъкна тирбушон. — Какво? Нямах ли среща тази вечер?

— Макензи.

Докато атакуваше тапата, си помисли, че той някак си успя да произнесе името ѝ като извинение и лек укор. Човекът определено имаше талант.

— Знам как може да е изглеждало отстрани. Вероятно е изглеждало. Сигурно е изглеждало — застана от другата страна на

плота. — Но не беше така. Корин... Нека аз да я отворя — предложи той, докато тя се бореше с тапата.

Тя само вдигна пръст към него.

— Тя просто се отби. Мина случайно.

— Нека ти кажа нещо — Мак стисна бутилката между коленете си и бясно задърпа тирбушона. — Само защото се спречкахме и само защото аз имах нуждата да поставя някои напълно разумни ограничения, това не означава, че можеш да се забавляваш с тайнствената си бивша приятелка пет минути по-късно.

— Не съм... Тя не е... По дяволите! — изръмжа той и посегна да грабне бутилката от ръцете ѝ точно в мига, в който тя успя да измъкне тапата. Свитият ѝ юмрук го улучи право в брадичката. Силата на удара го накара да отстъпи крачка назад. — По-добре ли се чувстваш сега?

— Не исках... Лицето ти се оказа пред юмука ми — тя остави виното на плата и притисна ръка до устните си, за да заглуши внезапно напушилия я смях, който се опасяваше, че може да премине в истерия. — О, господи, положението става все по-нелепо.

— Може ли да седнем?

Тя поклати глава и отиде до прозореца.

— Не мога да седя, докато съм ядосана. Аз не мога да водя спокойни и разумни дискусии.

— Да, второто вече го разбрах. Ти си тръгна. Просто избяга, без да ми дадеш шанс да обясня положението.

— Ето един поглед към нещата. Ти си свободен мъж. Не сме се договаряли, дори не сме обсъждали, че няма да излизаме с други хора.

— За мен това се подразбира. Ние спим заедно. Каквито и ограничения да искаш да поставяш, аз съм с теб. Само с теб. Очаквам същото в отговор. Ако това ме прави традиционалист и пуритан, така да бъде.

Тя се обърна към него.

— Пуритан. Ето ти дума, която не се използва всеки ден. И не е така, Картър. Това не те прави пуритан. А порядъчен човек. Опитвам се да ти кажа, че от една страна, аз нямах никакво право да се разстройвам. Но този поглед към ситуацията е абсурден. Другата гледна точка е, че двамата се спречкахме и когато се отбих да изгладим отношенията си, ти беше с нея.

— Не бях с нея. Тя просто беше там.

— Тя беше там. Ти ѝ сипваше вино. Даде ѝ от моето вино.

— Не съм ѝ дал от твоето вино.

— Е, и това е нещо.

— Не съм ѝ сипвал никакво вино. Нямаше вино. Казах ѝ да си върви. Разплаках я — спомняйки си за това, той разтри врата си. — Изпратих я обляна в сълзи, а ти не си вдигаше телефона. Само ако бе изчакала, ако беше влязла и ми беше дала шанс...

— Ти ни представи учтиво една на друга.

Той спря и набърчи чело.

— Аз... да.

— За малко да те пребия до смърт с проклетата бутилка заради това. „О, здрасти, Мак, това е жената, с която живях почти цяла година и за която много внимавам да не ти спомена нещо“. А тя стои там с огромното си деколте и идеалната си коса и дрезгаво моли да ѝ сипеш чаша от виното, което идиотката е донесла.

— Аз...

— Да не говорим, че вече се бяхме срещнали няколко часа преди това в магазина за обувки на „Нордстром“.

— Кой? Какво? Кога?

— Вашата обща приятелка, все забравям името ѝ, вече ни бе запознала, докато двете с бившата ти любима бяха в моя магазин за обувки по време на *моята* терапевтична обиколка за обувки — дори само при мисълта за това кръвта на Мак пламна. — И тя, с проклетите си червени обувки с висок ток и отворени пръсти, с повдигане на едната вежда ме огледа от глава до пети. И се подсмихна — тя тикна пръст под носа му. — Подсмихна се с идеално оформените си устни. Но аз не обърнах внимание, казах си: „Да върви по дяволите с нейното самочувствие“. Щях да си купя прекрасните сини боти, както и невероятните сребърни сандали, а после да взема бутилка хубаво вино и да я донеса у вас — след като се отбия през козметичния щанд на „МАК“, за да си купя нова спирала и да се наконтя малко, защото исках да изглеждам добре, когато се видя с теб. Особено пък след като видях каква е тя. А после видях страхотно сако в „Дона Карън“, а и кашмирените пуловери бяха в разпродажба. Затова сега се стремя към дзен. Е, това отчасти се дължи и на влекача за коли и на емоционалната буря, която ме връхлетя, но в основата си е това.

Сякаш ударен от гръм, Картър въздъхна дълбоко.

— Промених си решението. Мога ли да получа чаша вино?

— И не мога да си представя как си могъл да си въобразиш и за миг дори, че ще остана — продължи тя, докато се пресягаше за чаша.
— Какво? Да не би да очакваше да ѝ се нахвърля? Да спретнем един женски бой?

— Не, Боб очакваше това.

— Ако в онзи момент разполагаше с единствения мозък, който мъжете явно си разменят помежду си, щеше да ме представиш като... като жената, с която си обвързан в момента. А не като някакъв си доставчик.

— Напълно си права. Не постъпих удачно. Единственото ми извинение е, че бях напълно объркан. Всичко бе сложно и необяснимо, а и изгорих сандвича със сирене.

— Направил си ѝ сандвич!

— Не, не, правех сандвич за себе си. Или поне се канех да го направя, когато тя дойде и аз забравих, че съм включил скарата, защото тя... — хрумна му, че споменаването на случилото се между пристигането на Корин и изгорелия сандвич не е особено добра идея, затова отпи глътка вино. — Прекъсна ме. Както и да е, да не би да искаш да кажеш, че си се натъкнала на Корин и Стефани Гордън, докато си пазарувала?

— Точно това казах.

— Освен всичко останало — измърмори той. — Ясно. Това определено обяснява... — осъзна, че отново навлиза в опасни води. — Мога ли само да отбележа, че в крайна сметка аз не исках присъствието ѝ. Исках теб. Искам теб. Влюбен съм в теб.

— Недей да отваряш темата за любовта, докато съм в емоционална криза. Да не би да искаш да ме подлудиш още повече?

— Възможно ли е изобщо? Но не, наистина не искам.

— Беше се издокарала за съблазняване.

— Съжалявам! Какво?

— Не си мисли, че не знам защо е „наминала“. Само ме погледна и веднага си каза: „Пфу, като че тази може да ми стъпи на малкия пръст“, след което си е сложила съблазнителните дрешки и е пристигнала право при теб. Дошла е с намерение да ти се нахвърли, не го отричай.

Раменете му сякаш сами се свиха. Наложил се да се стегне и да ги изпъне отново.

— Просто си правех сандвич. Това нищо ли не означава? Правех си сандвич и мислех за теб. Как бих могъл да очаквам или да съм подготвен, че тя ще дойде и ще ме целуне?

— *Целунала те е?*

— О, Господи! Трябваше да ти купя някакво бижу. Тя просто... свари ме тотално неподготвен.

— И ти я посрещна с голямата пръчка, за да се предпазиш от нежеланите ѝ посегателства, нали?

— Не съм... Да не би да ревнуваш? Сериозно ли ревнуваш в този случай?

Тя скръсти ръце.

— Очевидно. И не го приемай като комплимент.

— Съжалявам, явно не мога да се сдържа — той се усмихна. — Тя не означава нищо за мен. Мислех си за теб през цялото време.

— Много смешно — взе неговата чаша вино и отпи глътка. — Красива е.

— Да, така е.

Изпепели го с поглед.

— Нищо ли не разбираш? Нужен ли ти е списъкът на Боб, за да ти подсказе, че трябва да ми отговориш с нещо от рода, че тя не струва нищо в сравнение с мен?

— Не струва. Изобщо не може да се мери с теб.

— Моля те. С пухкави устни, премрежен поглед и огромен бюст — отпи още една глътка и му върна чашата вино. — Знам, че е повърхностно от моя страна да я мразя заради външния ѝ вид, но не разполагам с нищо друго. А и видът ѝ е достатъчен. Разбирам, че те е сварила неподготвен. Но истината е, Картър, че тя улучи слабото ми място. И двата пъти. Знам само, че си имал сериозна връзка с тази жена, живели сте заедно и тя е скъсала с теб. Не ти, а тя. Обичал си я и тя те е наранила.

— Не съм я обичал. А колкото до нараняването... Предполагам, че всичко е относително, предвид обстоятелствата. Разбирам, че съм усложнил нещата и съм им придал по-голяма важност, защото избягвах да говоря за това. Не се гордея със случилото се. Срецнахме се на едно парти у семейство Гордън — общите ни приятели. Бях се върнал тук

наскоро, само няколко месеца преди това. Започнахме да се срещаме, отначало без ангажименти. А после, хм, стана по-сериозно.

— Започнали сте да спите заедно. Вече съм запозната със семантиката ти, професоре.

— Хм. Тя смяташе, че аз все някога ще се върна в „Йейл“, и не можеше да разбере защо искам да преподавам тук, да живея тук. Но отначало това бе нещо дребно, незначително. Общото съжителство стана... Всъщност просто така се случи.

— Как може нещо подобно просто да се случи?

— Тя тъкмо се местеше в ново жилище. В по-голям апартамент. Нещо се провали със сделката, не си спомням всички подробности. Но вече беше дала предизвестие на мястото, където живееше, и трябваше да се изнесе. Аз разполагах с просторно жилище, а и ставаше дума само за няколко седмици, най-много месец, докато си намери друг апартамент. И някак си...

— Така и не намери ново жилище.

— Аз допуснах това да се случи. Беше хубаво да имам с кого да вечерям или да излизам на вечеря. Често излизахме да вечеряме навън, като се замисля. Харесваше ми да имам компания, да има при кого да се прибирам. Редовният секс. И явно наистина имам нужда от Сирано.

— Всеки обича редовния секс.

— Замислих се да ѝ предложа брак. И тогава осъзнах, че мисля за това, защото така се очаква от мен. Всички предполагаха, че... После се почувствах гузен, защото не исках да ѝ предложа да се омъжи за мен. Живеех с нея, спях с нея, плащах сметките, правех...

Мак рязко вдигна ръка, сякаш беше пътен полицай.

— Плащал си сметките ѝ?

Той сви рамене.

— Отначало се опитваше да спестява за собствено жилище, а после... Свикнах да го правя. Искам да кажа, че двамата живеехме като семейна двойка, а аз не я обичах. Исках, но... Тя сигурно го е усещала и виждах, че не е напълно щастлива. Започна да излиза по-често. Защо да си стои затворена у дома, докато аз съм затрупан с книги и тетрадки? Осъзна, че няма да се превърна в мъжа, който тя иска, нито да ѝ дам онова, от което има нужда, затова си намери друг.

Картър се загледа в чашата на плота.

— Може и да не съм я обичал, но е болезнено и унижително да те отхвърлят заради друг. Да ти изневерят. Имала е връзка, за която не съм знаел. Което явно е нямало да се случи, ако ѝ бях обръщал повече внимание. Тя ме напусна заради другия и макар че за мен бе болезнено и неловко, изпитах и облекчение.

Мак помълча за миг, докато обмисли чутото.

— Нека да обобщя всичко и да го сведа до основната формула. Защото ми е много добре позната. Тя те е подмамила да ѝ осигуриш жилище, за което не е плащала нищо.

— Едва ли бих могъл да ѝ искам наем.

— Не е участвала в плащането на домакинските разходи и дори е успяла да те придума да плащаш част от личните ѝ сметки. Вероятно понякога си ѝ давал пари назаем. Никога повече няма да ги видиш. Купувал си ѝ разни неща — дрехи, бижута. Ако си се опъвал, тя е използвала сълзи или секс, за да те уговори и да получи каквото иска.

— Ами, предполагам, но...

— Остави ме да довърша. Когато ѝ е омръзнало или е видяла нещо по-лъскаво, тя е започнала да лъже, да мами и да изневерява, а после е представила всичко като твоя грешка, задето не си бил достатъчно внимателен. Това горе-долу описва ли ситуацията?

— Да, но това не отчита факта, че...

Мак отново вдигна ръка.

— Тя е Линда. Тя е... Коринда. Същата е като майка ми, само че по-млада версия. През целия си живот съм се сблъсквала с този тип, само че без секса. И знам, че е по-лесно да се забележи моделът, когато си извън него. Двамата с теб. Картър, сме двойка наивници. И още по-лошо, оставяме се да ни убедят, че сме виновни за тяхното себично и унижително поведение. Ако знаех всичко това, нямаше да... о, да, щях да го направя. Щях да реагирам абсолютно по същия начин, защото е инстинктивна реакция. Това е факторът „Линда“.

— Това в никакъв случай не може да заличи факта, че аз помогнах за създаването на ситуацията и оставих нещата да продължат, макар че не я обичах.

— Аз обичам майка си. Бог знае защо, но е така. Въпреки изгарящата ме омраза, объркването и гнева аз я обичам. И знам, че под себичното ѝ, манипулативно хленчене тя — по своя си странен начин — също ме обича. Или поне ми се иска да мисля така. Но двете никога

няма да имаме нормални отношения. Никога няма да е така, както аз искам. Вината не е моя. И Коринда, както ще я наричам отсега нататък, не е твоя грешка.

— Ще ми се да не бях позволил случилото се да те нарани. Искан ми се да бях се справил по-добре със ситуацията.

— Следващия път, когато се сблъскаме с нея, можеш да ме представиш, както се полага — като жената, с която имаш връзка.

— Така ли е? — спокойните му сини очи се взряха в нейните. — Обвързани ли сме?

— Това ще бъде ли достатъчно? Можеш ли да разбереш, че се опитвам да се преборя с факта, че килерът на емоциите ми е задръстен, разбъркан и разхвърлян? И че не знам колко време ще ми е нужно, за да подредя всичко?

— Влюбен съм в теб. Това не означава, че искам да бъдеш с мен, да останеш с мен само защото смяташ, че това се очаква от теб. Искан да бъда тук, когато подредиш емоциите си, искам да съм с теб, докато ги подреждаш. Искан да знам, че когато ми кажеш, че ме обичаш, това наистина е така.

— Ако го направя, ако съм в състояние да ти го кажа, това ще бъде първият път, когато съм го казвала на някой мъж. И ще бъде истина.

— Знам — той взе ръката ѝ, целуна я. — Мога да чакам.

— Това беше изключително странна седмица — тя вдигна сключените им ръце към бузата си. Осъзна, че всичко си е на мястото. Имаше усещането, че той трябва да бъде точно тук, до нея. — Мисля, че трябва да се качим горе и да довършим сдобряването си.

[1] Дзен е течение в будизма, което поставя на централно място осъзнаването на текущия момент и прозрението в същността на нещата чрез личния опит. — Б.р. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Целуна го на стълбите и усети как дългият ден най-сетне се нарежда правилно.

— Нищо чудно, че сме привлечени един от друг — тя се сгуши за миг до него, преди да го хване за ръка и да го поведе нагоре. — И двамата носим гена на наивността. Сигурно действа като феромон.

— Говори за себе си. Аз предпочитам да се определям като внимателен по природа и очакващ най-доброто от другите хора човек.

— Да. Наивник — засмя се, а после рязко закова на място, когато забеляза смайването по лицето му. — Какво? Какво има...? О, Господи! О, Боже мой!

Тя също остана на мястото си и се загледа, както и той, в стаята, която приличаше на опустошена от торнадо.

— Забравих. Аз... забравих да спомена, че всъщност съм международен шпионин, двоен агент. И заклетият ми враг се вмъкна тук по-рано, за да търси секретния код. Имаше страшна битка.

— Искане ми се да го повярвам.

— Това е дзен.

— Твоят заклет враг ли?

— Не, не. Крайната цел. Виж какво, просто слез долу, докато аз наблъскам всичко обратно. Няма да отнеме много време.

— Тук е като в малък магазин — в почуда пророни Картър. Като някакъв бутик.

— Да, за временно умопомрачени. — Тя вдигна купчина дрехи. — Сериозно, дай ми само десет минути. Не е толкова зле, колкото изглежда.

— Възхищавам се на оптимизма ти. Макензи, съжалявам, че случилото се те е разстроило толкова много.

— Откъде...

— Имам две сестри и майка. Лесно разпознавам признаците на гневното разчистване.

— О — тя пусна дрехите обратно на дивана. — Забравих, че знаеш в общи линии как работи женският мозък.

— Ще ти помогна да прибереш всичко обратно. Някъде. Тъй като и аз съм част от проблема.

— Не. Да. Искам да кажа, да, ти си част от проблема. Като върха на айсберга. Но под повърхността беше наистина огромната... останала част от айсберга — реши тя.

Като онзи в „Титаник“. Нали разбираш, като се почне с унизителното посещение на майка ми и се стигне до Коринда...

— Наистина ли ще продължаваш да я наричаш така?

— Да. Както и да е, знаеш за тази част, но онова, което наистина провокира всичко това, последното трепване на пръста върху спусъка, ни връща обратно към Линда.

Този път тя отиде до леглото и грабна един куп дрехи.

— Не ми върна колата. И понеже не искаше да ми я върне, тъй като за това би се наложило тя самата да се върне от Ню Йорк, където си е прекарвала страхотно, не си вдигаше телефона — обърна се, след като окачи дрехите в гардероба, и го завари зад себе си с друга купчина. — Благодаря. Освен това не си направи труда да ми остави ключовете за нейната кола, така че не можех да я използвам, дори и да исках. Вчера сутринта вече бях готова на убийство, но после Лоръл ми вля малко разум в главата, а Лоръл не остава никому длъжна. Много ѝ се възхищавам за това. След това уредих да закарат колата на майка ми в един гараж, собственост на един механик.

— Гениално. Адекватен отговор на неадекватно поведение.

— Това звучи напълно в стила на доктор Магуайър. Може и да е било адекватно, но беше и коварно, особено след като човекът е познат на Дел и се съгласи да поиска от Линда да заплати за прибирането на колата и престоя в гаража.

— Тъй като колата ти е отвън, разбирам, че тя най-сетне я е върнала. Сигурно е била бясна, че нейната е прибрана в гараж.

— И още как. Беше грозна картинка, много грозна, и ме накара да осъзная, че дори и когато отстояваш правото си и постъпваш, както е редно, пак те боли. Като удар в лицето, би могло да се каже — добави тя и му се усмихна. — И като пропуснем излишните подробности, накрая ѝ извиках такси и я заключих отвън.

— Браво. Ще си помисли добре, преди отново да ти погоди подобен номер.

— Това се казва оптимизъм. Ведър поглед към живота. Тя никога не мисли, Картър. Ще е нужно много повече, преди да приключим. Аз трябва да го направя. Да продължа в същия дух и да поемам ударите в лицето, без да отстъпвам.

— И ще го направиш.

— Длъжна съм. Както и да е, реших да се преборя с мъката си, като разчистя бъркотията. Най-напред сътворих още по-голяма каша, но с идеята да се отърва от излишното и да препоредя всичко. Кое то се превърна в символ на отърваването от стари навици и нагласи. Затова...

Тя прекъсна монолога си и се обърна с поредния куп дрехи, при което зърна отражението си в огледалото.

— О, Господи, мили Боже, приличам на избягала от затвор за безнадеждни мърлячи и безпризорни. Не можа ли да ми кажеш, че косата ми изглежда така, сякаш разярени котки са се сбили в нея?

— Харесвам косата ти.

Тя прокара пръсти в нея.

— Знаеш ли, това е изцяло нова тема, която страшно ме ядосва. Изглеждах много добре, когато дойдох онази вечер при теб. Момичетата от щанда на „МАК“ си разбират от работата. Освен това се бях охарчила за „Ла Перла“ и бях подходящо облечена. Кредитната ми карта претърпя лек инфаркт, но пък нали успяхме да получим резервация от Сиймън, така че ще се съвземе успешно. И все пак аз...

— Получили сте поръчката? — той я вдигна във въздуха и я завъртя. — Това е... супер.

— Точно на такава реакция се надявах.

— Купих бутилка шампанско, та да отпразнуваме случая, когато сключите договора. Не я нося сега.

— Купил си шампанско, за да отпразнуваш случая с мен? — направо усещате как зениците ѝ се превръщат в анимационни сърчица, докато го гледа. — Ти си невероятно мил.

— Ще празнуваме утре.

— Имаме тържество утре вечер.

— Тогава при първия удобен случай. Поздравления. Това е голямо постижение.

— Гигантски успех, ако трябва да бъдем изчерпателни. Събитието на годината, което ще подложи на изпитание уменията ни и ще ни подтикне да развием нови такива.

— Ще трябва... Какво е „Ла Перла“?

Усмивката ѝ стана по-широка.

— О, значи две сестри и майка не са те научили на всичко за жените. Има още какво да научиш, професоре. Слизай долу.

— Не искам да слизам — той сведе глава и лекичко гризна устните ѝ. — Липсваше ми... лицето ти, докосването. Виж, вече разчистихме едно ъгълче от леглото. Струва ми се горе-долу достатъчно.

— Отивай долу — опря пръст в гърдите му и го побутна. — Ще ти кажа кога да се качиш. Ще ми благодариш за това.

— Защо просто не ти благодаря още сега и...

— Слизай.

Бутна го към вратата.

Той крачеше из студиото, разглеждаше снимките ѝ, побутна няколко списания за сватби. Запита се какво ли е определението за онова, което изпълваше вените му, за тази силна радост и изострено нетърпение. Макензи бе на горния етаж и това бе прекрасно. Макензи бе горе, а той — не. Това го подлудяваше.

Отиде до външната врата, за да се увери, че е заключена, и отново се запита дали не е добре да качи виното. Той нямаше нужда, но може би тя...

— Защо не се качиш?

Той благодари на бога мислено и остави виното, където си беше.

По играта на сенките и трепкащата светлина разбра, че е запалила свещи. Във въздуха се носеше нежно и съблазнително ухание. Трябваше да вземе виното все пак, осъзна той.

А после, когато пристъпи в спалнята, дъхът му спря.

Под треперливите сенки, окъпана от златиста светлина и обгърната от нежно ухание, тя лежеше на леглото, извърната към него, подпряна на лакът. Беше направила нещо с косата си — изключително елегантно, и бе подсилила цвета на устните и очите си в екзотичен стил. А върху издълженото ѝ прекрасно тяло имаше тънки лентички и спиралки от фина черна дантела.

— Това каза тя и прокара свободната си ръка по тялото си — е „Ла Перла“.

— О, благодаря.

Тя го повика със свит показалец.

— Защо не се приближиш да погледнеш по-отблизо?

Отиде до нея.

— Остави ме без дъх — седна и обходи с ръка тялото ѝ, наслаждавайки се на извивките. — И си била с това онази вечер?

— Мммхъ.

— Ако го знаех, изобщо нямаше да стигнеш до колата си.

— Наистина ли? Покажи ми какво щеше да направиш, ако знаеше.

Той се наведе и докосна с устни нейните само за един неуловим миг. После се нахвърли жадно. Внезапното желание, диво и неконтролируемо, го тласкаше напред и го пришпорваше да бърза. Преглътна с устни приглушената ѝ въздишка и усети жажда за още.

Възбудата, копнежът и любовта бушуваха вътре в него и се преплитаха в неистова жажда да усети устните ѝ в своите, тялото ѝ под своето. Нейният вкус, още първото вкусване, бе достатъчен да запали огън в кръвта му. Докато устните му я покоряваха, ръцете му грабеха алчно. Тялото ѝ експлодира под неговото, изви се в дъга и затрепери, докато дърпаше ризата му. Тя я вдигна нагоре, а ноктите ѝ оставиха следи по кожата му, докато трескаво я измъкваше през главата му, опитвайки се да се отърве от нея. Претърколи се заедно с него, а дишането ѝ стана накъсано, докато двамата се впиваха един в друг, търсейки се ненаситно. Стремяха се към едно по-наситено и дълбоко удоволствие от онова, което караше кожата им да се поти и разтуптяваше сърцата им.

Да докосваш, да вкусваш, да притежаваш. Да бъде желана по този начин, да бъде нужна така, да желае и да се нуждае на свой ред. Струваше ѝ се невъзможно. Сякаш изгаряше жива, усещаше всеки сантиметър от тялото си, чувстваше как всяка клетка от него пламти. Докато той я изпепеляваше.

Претърколи я, за да се озове легнала по гръб, и повдигна рязко ханша ѝ. И тогава проникна в нея. Тя не можа да си поеме въздух, за да извика. Зашеметена, замаяна и безпомощна, тя се опита да се захване за нещо и отчаяно сграбчи омачканите чаршафи, сякаш бяха

спасително въже. Неговите ръце покриха нейните и ги вдигнаха над главата ѝ. Потъна дълбоко в нея... и отново, и отново. Неумолим и първичен ритъм, който отведе и двамата до ръба и отвъд.

Когато се отпусна изтощен върху нея, ръцете им останаха заключени. Докато лежаха с оплетени потни тела под трепкащата светлина на свещите, той извърна глава и я целуна с безкрайна нежност.

Тя лежеше неподвижна и застинала в някаква почуда.

— Бях груб — измърмори той. — Дали...

— Знаеш ли какво? — прекъсна го тя и се усмихна в трепкация полумрак. — Пак ще ида до „Нордстром“. И ще изкупя всичките им запаси от „Ла Перла“. Всичко, което имат в моя размер, ще бъде мое. Никога вече няма да нося нещо друго.

— Докато си на пазар, може би не е зле да купиш и някакви витамини. Много витамини. И минерали.

Тя се засмя и се търколи настрана заедно с него, така че се озоваха лице в лице.

— Имаш толкова кротки очи. Никой не би могъл и да предположи, че си истински звяр в леглото.

— Тялото ти ме кара да пощурявам. Студено ли ти е?

— Не и в момента, вероятно никога повече няма да ми е студено. Можеш ли да останеш?

— Да.

— Добре. Дължа ти яйца за закуска.

Емалин стоеше с ръце на кръста насред бедственията зона, позната като спалнята на Мак.

— Нямах представа, че двамата с Картър сте толкова необуздани в секса.

— Така е. Но трябва да си призная, че това го направих съвсем сама.

— Което предизвиква въпроса: Защо?

— Подреждам.

— В този свят „подреждам“ обикновено означава да сложиш нещата по местата им.

— Което и ще стане. Искаш ли тази чанта? Никога не я нося.

Ема заобиколи и прескочи купчините дрехи и аксесоари, за да вземе кафявата чанта плик.

— Този цвят изглежда като изсъхнало лайно. Сигурно не я носиш, защото е грозна.

— Така си е. Не знам какво съм си мислила, като съм я купувала. Хвърли я в купчината за изхвърляне. Ето там — добави тя и посочи.

Ема се приближи и пусна чантата.

— Решила си да изхвърлиш тези обувки?

Мак погледна към Ема, която стискаше едната от чифта светлозелени затворени обувки на много висок и тънък ток.

— Съсипват ми краката. Излизат ми мозоли всеки път, когато ги сложа.

— Наистина са страхотни.

— Съгласна съм, но изобщо не ги нося. Заради мозолите — Мак поклати глава, забелязала блясъка в очите на Ема. — Няма да ти станат.

— Знам. Просто не е честно Лоръл и Паркър да носят един и същи размер, а ние с теб да сме изключенията. Не е справедливо — все още с обувката в ръка, тя се завъртя в кръг. — Как изобщо правите секс с Картър тук?

— Успяваме. Напоследък предимно аз ходя у тях, но това е, защото, когато той види тази бъркотия, иска да ми помогне. Не бива да допускаш един мъж да се включва в поддръждането на гардероба и тоалетката. Той започва да брои обувките ти.

— Никога не разбират това с обувките.

— Като стана дума, остави тези обратно в купчината, която ще запазя — ето там. Прекалено прелестни са, за да ги изхвърля. Ще ги нося, когато се очаква да прекарам много време седнала.

— Отлична идея.

— Виждаш ли, ето това той никога не би разбрал. И между веждите му ще се появи онази замислена бръчка.

— Е, с изключение на замислените бръчки между веждите, как вървят нещата между вас?

— Чудесно. Почти идеално. Не знам защо толкова се бях притеснила и изтормозила отначало. Какво ще кажеш за тази риза? Много прилича на тази. Би трябвало да се отърва от едната, но от коя?

Ема огледа двете спортни ризи с къс ръкав.

— Черни са. Няма ограничение за черните ризи. Те са основен елемент в гардероба.

— Ето. Затова те помолих да наминеш.

— Имаш нужда от Паркър в тази работа, Мак. Каза, че си започнала в четвъртък. Миналият четвъртък.

— Паркър не бива да влиза тук. Ще хвърли един поглед и нервната ѝ система ще експлодира. Ще остане в кома месеци наред. Не бих ѝ причинила това. И поръчах някои неща. Кутии за обувки, закачалки, както и онова приспособление с кукички, на които се окачват чанти или колани... мисля. Потърсих и нещо за разпределяне на пространството в гардероба, но само се обърках. Освен това смятам да изхвърля двайсет и пет процента. Щяха да са петдесет, но това беше, преди да се осъзная.

— Но ти се занимаваш с това почти цяла седмица.

— Не ми остава чак толкова време заради работата и Картър, както и заради странното ми нежелание изобщо да се качвам тук. Но тази вечер ще приключа.

— Нямах ли среща с Картър?

— Има родителска среща в училището. Освен това двамата не сме заедно всяка вечер.

— Вярно. Само от понеделник до неделя, включително. Изглеждаш щастлива. Той те прави щастлива.

— Така е. Има само една дреболия.

— Ооо.

— Не, просто нещо дребно. Каза ми, че мога, ако искам, да оставя някои свои неща там. Лични вещи.

— Като дрехи за преобличане, четка за зъби, Мак.

— Знам. Знам. Логично е и е проява на внимание. Но усетих как вътрешно отново започвам да се напрягам и да полудявам. Не се случи наистина, но бях много близо. А и, все пак, погледни нещата ми. Толкова са много.

Ако започна да ги нося и при него, как ще знам къде са? Ами ако оставя нещо там, а ми потрябва тук?

— Знаеш, че гледаш предубедено на ситуацията и съзнателно търсиш недостатъците, пречките и резервния изход. Съзнаваш го, нали?

— Дори и да осъзнавам, че целенасочено ги търся, това не означава, че ги няма. Тъкмо леко бях посвикнала, че съм с него, че официално сме двойка, а той вече ми предлага място в гардероба си. Аз се мъча да се оправя със собствения си гардероб.

— И се справяш забележително добре.

Тя се загледа в купчините.

— Всичко още е в процес на изграждане.

— И с теб е така. Както и връзката ти с Картър. Хората и връзките винаги са в процес на изграждане.

— Знам, че си права. Просто... Искам всичко да си дойде на мястото — тя издиша шумно, докато оглеждаше критично купчините.

— Искам да подредя живота си и да изпитам чувството, че контролирам нещата. Да получа малко яснота. Искам да знам какво точно правя с това, така както знам какво правя в работата си.

— Обичаш ли го?

— Как хората разбират това? Непрекъснато си задавам този въпрос и отговорът винаги е „да“. Да, обичам го. Но хората непрекъснато се влюбват и после се разделят. Влюбването е страшно и вълнуващо, но разделите са ужасяващи. Всичко върви просто прекрасно в момента и бих искала да си остане така.

— Знаеш ли колко ми се иска да съм влюбена в човек, който ме обича?

— Не вярвам, че веднага ще хукнеш да си избираш сватбен букет.

— Много грешиш. Ако аз имах онова, с което ти разполагаш в момента, нямаше да стоя наред този хаос и да се мъча да подредя живота си. Щях да гледам напред към създаването на нов живот. Ако ти...

Прекъсна думите си, тъй като чуха вратата на долния етаж да се затръшва силно.

— Хей, Мак? Тук ли си?

— Какво прави тук Джак? — попита Ема.

— О, забравих. Горещ съм! — извика Мак. — Щеше да идва да говори за нещо с Паркър и затова я помолих да го изпрати после насам. След като съвсем се обърках с тези системи за поддръждане на гардероба, реших, че няма да е зле да се консултирам с архитект.

— Искаш архитект — при това мъж, при това Джак — да подреди гардероба ти?

— Не, само да ми даде идея какво да използвам, за да го подреда. Ема изгледа Мак подозрително.

— Сега вече навлезе в територията на Паркър.

— Може и така да е, но виждала ли си нейния гардероб? Прилича на снимка в списание. Сигурно е като на английската кралица. Без странните шапки. Джак! Точно ти ми трябваш!

Той стоеше на прага — висок, с джинси, ботуши и спортна риза — и изглеждаше много мъжествен.

— Не искам да влизам. Човек не бива да докосва нищо на местопрестъплението.

— Единственото престъпление тук е това — тя посочи гардероба. — Празен шкаф с един глупав прът и рафт. Трябва да ми помогнеш.

— Казах ти, че трябва да пореботим върху гардероба, когато преустройвахме това място.

— Тогава бързах. Сега — не. Сигурна съм, че имам нужда поне от два пръта, нали така — един по-нисък. И повече рафтове. Може би и чекмеджета.

Той се огледа наоколо.

— Ще ти трябва по-голямо пространство.

— Сега разчиствам. Не се заяждай с мен.

Той прекрачи вътре и пъхна палци в гайките на колана си.

— Просторно е.

— Да, и това с част от проблема. Твърде голямо пространство, което се чувствах длъжна да запълня. Ти можеш да поправиш нещата.

— Разбира се, че мога. И една система за подреждане от „Хоум депо“ може да ти помогне.

— Разгледах ги. Искам нещо по-... по-така.

— Добре би било да го облицоваме с кедрово дърво, като сме се заели с ремонт. Имаш достатъчно пространство за няколко вградени шкафа. Можем да сложим къс прът отстрани, както и няколко рафта за кутии. Не знам. Ще помисля. Познавам един човек, който може да ти ги направи.

Тя му се усмихна топло.

— Видя ли, знаех си, че ти ще имаш представа какво да направя.

— Подреждането на всички тези неща вътре си е твоя грижа.
— Съвсем естествено. Докато си тук...
— Искаш да направя проект и за килера ти?
— Не, но благодаря. Трябва ми мъжка гледна точка.
— Нося си я, мога да помогна.
— Какво означава, когато предложиш на една жена да остави част от личните си вещи в твоя апартамент?
— А как съм получил мозъчното сътресение?
— Типично — измърмори Ема.
— Хей, тя сама попита.
— Става дума за жена, с която си обвързан, и не се срещаш с други. Имате интимна връзка — обясни Мак.
— А сега тя иска да остави странните си женски кремове и лосиони в банята. После има нужда от чекмедже. Преди да се усетиш, вече купува завивки за леглото, а бирата ти трябва да отстъпи място в хладилника за нейните диетични напитки и нискомаслено кисело мляко. И тогава, бам, тръгваш да обикаляш антикварни магазини, вместо да гледаш мача в неделя.
— И това ли е всичко? — попита ядосано Ема. — О, да, тя може да се търкаля в леглото, да мачка чаршафите, но, по дяволите, не може да остави четката си за зъби в твоята баня. Или да получи малко пространство в някое чекмедже. Това е прекалено нахално, недопустимо натрапване. Защо направо не оставиш парите на тоалетката и не наречем нещата с истинските им имена?
— Олеле. Не това имах предвид...
— Защо трябва да й е удобно, защо трябва да очаква от теб да направиш място в живота си за нейните нужди? Да не дава господ да отнеме частица от скъпоценното ти време, от свещеното ти лично пространство. Жалки сте — заяви тя. — И двамата — и излезе с решителна крачка.
Джак се загледа в затворената врата.
— Какво беше това? Защо ми е толкова ядосана?
— Аз съм виновна. Аз започнах.
— Следващия път ме предупреди, за да мога да избегна рикошетите. Тя да не би... да се среща с някой, който я тормози?
— Не. Няма си никой специален. Аз имам, а тя е ядосана, защото смята, че не го оценявам достатъчно високо. Греша. Ценя го. Но има

право, че моите мисли текат в същата наклонена плоскост, която ти току-що описа. И всъщност е права. Жалко е.

— Не е задължително да е наклонена плоскост. Може пък да харесва нискомасленото ти мляко и обикалянето на антикварни магазини. Зависи.

— От какво?

— Кой си оставя вещите в чекмеджето ти. Имаш ли бира?

— Да.

— Да идем да пийнем по една. Ще ти направя някоя и друга скица. Ако ти харесат, ще накарам моя познат да дойде и да вземе мерки, за да сглоби нещо.

— Това си струва бирата.

— Значи ти и Картър Магуайър.

— Аз и Картър Магуайър — повтори тя, докато слизаха по стълбите. — Не е ли странно?

— Защо да е странно?

— Не знам. Може би защото донякъде се познавахме в гимназията, когато аз преживявах своя период на артистична освободеност, а той беше зубрач. А и даваше уроци на Дел, докато траеше задължителното ми увлечение по него.

— Била си влюбена в Дел?

— Беше задължителното пет минутно увлечение — повтори тя, докато изваждаше бирата. — Всъщност мисля, че продължи само три. Ема стигна до пет.

— Ема е била... хм.

— И той някак убягна от вниманието ми. Картър имам предвид. Беше нещо като: „О, ето го онова момче, страшен мозък“. А после превъртаме бързо лентата до наши дни и ето ти: „О, това е онзи тип!“. Смешно е.

— Отива ти.

— Чувствам се добре. През повечето време — тя му подаде бирата и я чукна леко със своята кутия. — Когато не се плаша. Никога досега не съм била влюбена. Пожелавала съм страстно, била съм сериозно увлечена, но любовта е съвсем различно, прекрасно и плашещо чувство. Тази вечер той има среща в училище, което е също странно и забавно. Аз — влюбена в учител. Човек с докторска степен. Аз съм единствената от групичката ни, която не е била в колеж.

Завършила съм курсове по фотография, бизнес курсове, но не съм живяла в общезитие, не съм била част от този живот. А сега си падам по човек, който проверява и оценява курсови работи, дава домашни, води дискусии за Шекспир. Като се замисля, ти би бил по-логичен избор.

— Аз? — Джак примигна насреща ѝ. — Така ли?

— Няма нужда да се паникьосваш. Само казвам, че би било по-логично. И двамата разсъждаваме в образи, в представи. Имаме нужда да визуализираме нещата, за да творим. И двамата имаме собствен бизнес, работим с клиенти. Родителите ни са разведени и имаме полубратя и сестри, макар че твоите родители са мили хора. Имаме много общи близки приятели и се страхуваме от обвързване. И обичаме да пием бира понякога. Освен това — осъзна тя внезапно — имената ни се римуват.

— Права си. Хайде да правим секс.

Тя се засмя.

— Изтървахме този влак.

— Май имаш право.

Развеселена от реакцията му, тя надигна бирата си.

— Ти никога не си направил и намек в това отношение.

— Ако го бях направил, Дел щеше да ме пребие с лопатата.

Никой няма право да закача момичетата му.

— Той всъщност отлично знае, че всички сме правили секс.

— Предпочита да се преструва, че не знае, но пък и никоя от вас не е спала с мен. За мое съжаление. Това е ключът от бараката.

— Мисля, че си прав в това отношение. От друга страна, макар да изглежда логично да си подхождаме, двамата ще се караме ужасно за мястото в чекмеджетата и накрая ще се намразим. Картър ми дава пространство. Той има вродената способност да се отваря към другия и да приема.

— Здравата си хлътнала — отбеляза Джак. — Е, какво стана в такъв случай? Кой снима сватбения фотограф, докато той самият върви към олтара?

— Към олтара ли? — тя се задави с бирата. — Нищо не съм споменавала за олтар. Аз не съм... ние не сме... Какво те кара да мислиш, че планираме да се женим? Откъде ти хрумна изобщо?

— О, не знам — завъртя се на табуретката си и махна към стените, покрити със сватбени снимки. — Вероятно заради обкръжението и блясъка в очите ти.

— Това е бизнес. Снимките са просто работата ми. Само защото се занимавам със сватби, не означава, че мисля да се женя.

— Добре, няма нужда да откачаш.

— Не откачам. Просто... — пое си дълбоко въздух. Отиде решително до бюрото си и се върна с голям бележник и молив. — Рисувай. Заслужи си бирата!

Прекара остатъка от вечерта, твърдо следвайки плана си. Когато купчините и разпилените вещи започнаха да придобиват определена форма, нивото на стреса ѝ спадна и в нея се зароди усещането за свършена работа. Каза си, че ще си върне жизненото пространство и то ще бъде по-хубаво от всякога, при това за нула време. Тогава щеше да чувства, че притежава някакъв контрол над нещата.

Беше хубаво да прекара вечерта сама, да се занимава със свои неща, да се радва на личното си пространство. Можеше да е доволна и въпреки това Картър да ѝ липсва. Всъщност заниманията ѝ тази вечер означаваха, че работи за връзката си. Можеше да го обича, да ѝ харесва да прекарва времето си с него, но и да бъде напълно доволна, когато трябва да остане известно време сама. За разлика от...

Когато телефонът звънна, тя провери номера на дисплея. Линда.

Мак затвори очи и си напомни, че не може вечно да избягва разговорите с майка си. Да не отговаря на обажданията ѝ, беше детинско. Каза си, че трябва да се изправи насреща ѝ и да отстоява позицията си.

— Да, мамо.

— Макензи, трябва да дойдеш! Моля те, моля те, ела веднага.

Тревогата моментално измести раздразнението ѝ и сърцето на Мак се разтуптя силно от страх.

— Какво има? Какво е станало?

— Побързай. О, трябва да дойдеш. Не знам какво да правя.

— Ранена ли си? Да не би...

— Да. Да, наранена съм. Моля те, помогни ми. Имам нужда от теб. Моля те, помогни ми.

— Обади се на Спешна помощ. Веднага тръгвам.

Тя хукна навън и пътьом грабна палтото си. В главата ѝ се меняха десетки картини, всяка една по-ужасяваща от предишната. Опит за самоубийство, катастрофа, нахлуване с взлом.

Заледени, опасни пътища, мислеше си тя, докато рискуваше здравето и живота си, превишавайки ограничението на скоростта под коварния леден дъжд. Нехаен шофьор дори и в най-добрата си форма, Линда можеше да е катастрофирала е онази нейна кола играчка, а... Не, не, беше се обадила от домашния си телефон, а не от мобилния. Беше си у дома.

Мак с мъка успя да удържи волана, стискайки го с двете си ръце, готови да се разтреперят, докато вземаше завоя по-бързо от нормалното.

Спря с рязко натискане на спирачките и завъртане на колата пред кокетната вила на майка си в стил „Кейп Код“ и хукна по хлъзгавите стъпала на верандата. Вратата бе отключена. Мисълта за нападение с взлом се промъкна заедно с нея навътре.

Дали не е била изнасилена? Пребита?

Прескочи строшената ваза и разпилените рози и влезе във всекидневната, където завари Линда свита на кълбо на пода и разплакана.

— Мамо! Мамо, тук съм. — Отпусна се на пода до Линда и трескаво се зае да търси къде е ранена. — Къде те боли? Какво направи той? Обади ли се в полицията, викна ли линейка?

— О! Искам да умра! — Линда зарови подпухналото си и мокро от сълзи лице в рамото на Мак. — Не мога да го понеса.

— Не, недей така. Вината не е твоя. Ще повикам помощ, а после...

— Не ме изоставяй!

— Няма. Няма — тя се залюля напред-назад и погали майка си по косата. — Всичко ще се оправи, обещавам.

— Как би могло? Той си отиде. Остави ме тук.

— Успя ли да го огледаш добре? Да не би да е бил твой познат?

— Мислех, че го познавам. Поверих му сърцето си. А сега го няма.

— Кой? — яростта кипна в нея и измести страха. — Кой ти причини това?

— Ари. Естествено, че Ари. Мислех, че означавам нещо за него. Казваше ми, че съм върната светлината в живота му. Казваше ми всички тези неща, а после постъпи така. Как можа да ми го причини? Как можа да бъде толкова жесток?

— Всичко е наред. Всичко ще се оправи. Той ще си плати за това.

— Каза, че било спешно. Че нямало време. Трябвало да стане тази вечер. Какво значение имат няколко дни? Откъде да знам, че паспортът ми с изтекъл?

— Какво? — Мак се дръпна рязко. — Какво каза? Какво по-точно е направил той?

— Замина за Париж. За Париж, Мак. Замина без мен. Обади ми се от самолета. Каза, че трябвало да тръгне тази нощ. Някаква бизнес сделка, която не можела да чака, а ми беше обещал, че ще чака, докато аз си оправя паспорта. Бизнес — в пороя от сълзи изведнъж блесна ярост. — Лъжа. Има друга жена, знам го. Някоя френска никаквица. Той ми обеща, а сега го няма!

Мак бавно се изправи на крака, докато Линда тихичко хлипаше в дланите си.

— Ти ми се обади по това време на нощта, накара ме да повярвам, че си наранена.

— Аз съм наранена! Погледни ме.

— Гледам те. Виждам едно разглезено и разгневено дете, което вдига врява, защото не е станало на неговото.

— Аз го обичам.

— Не знаеш значението на тази дума. Господи, за малко да се пребия, докато бързах насам.

— Имах нужда от теб. Нуждая се от някого. Ти никога няма да разбереш какво е това.

— Надявам се да не разбере. По целия под има вода и разпилени стъкла. Ще се наложи да почистиш.

— Нали не си тръгваш? Няма да ме оставиш в това състояние.

— Да, тръгвам си. И следващия път изобщо няма да дойда. За бога, Линда, порасни най-сетне!

Изрита парче от счупената ваза настрани и излезе от къщата.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мак събра оборудването си за репетицията и прегледа бележките си, докато Картър седеше пред плота и проверяваше курсови работи. От горния етаж се носеше ужасното бърмчене на бормашина.

— Не е възможно да си съсредоточен при този шум.

— Аз преподавам на тийнейджъри — Картър написа някакъв коментар в полето с червено. — Мога да се концентрирам и по време на термоядрена война, ако е необходимо.

Любопитна, тя надникна през рамото му и видя оценката, която току-що написа.

— Получава „много добър“, браво.

— За този ученик си е истински напредък. Постепенно се развива. Готова ли си да тръгваш?

— Имам още малко време. Съжалявам, задето забравих да ти кажа, че ще работя тази вечер.

— Вече го каза. Няма проблем.

— Сватба в Деня на свети Валентин, това винаги е било голямо събитие. Двете с Паркър задължително трябва да следим всяка стъпка от репетицията тази вечер. Както и утре — тя се наведе да го целуне. — Хората в моя бизнес често работят на Свети Валентин.

— Ясно.

— Ще ти изпратя сладникава и сантиментална електронна картичка. И съм ти взела нещо дребно. Това е огромна крачка за мен, тъй като е първият ми подарък за Свети Валентин.

Отиде до бюрото си и извади тънък пакет от чекмеджето.

— Ще ти го дам сега, в случай че нещата се проточат по-дълго от планираното и решиш да си тръгнеш.

— Ще чакам. Взела си ми подарък? — свали очилата си и ги остави настрана. — Това е второто нещо, което ми подаряваш. Снимката на кардиналчето — напомни ѝ той.

— Онова бе по-скоро символично. Това е подарък. Отвори го.

Той развърза панделката и разгъна опаковката.

— „Както ви се харесва“.

— Привлече вниманието ми, защото е толкова опърпана и стара на вид. Изглежда така, сякаш е четена милион пъти.

— Така е, прекрасна е — той обхвана с ръка лицето ѝ, за да я привлече към себе си. — Благодаря ти. Искаш ли своя подарък?

— Как да се изразя по-недвусмислено от: „Много ясно“.

Той бръкна в куфарчето си и извади малка кутийка, увита в бяла хартия и завързана с лъскава червена панделка. Размерът и формата ѝ накараха сърцето на Мак да слезе в петите и после отново да скочи нагоре и да спре чак в гърлото ѝ.

— Картър.

— Ти си моята любима. Отвори я.

Сърцето направо щеше да изскочи от гърдите ѝ, докато разопаковаше кутийката. Затаи дъх и повдигна капачето. И отново издиша, когато видя бляскавите обеци.

Две миниатюрни диамантени сърчица висяха нежно от ъгълчето на трето и образуваха изящно и елегантно трио.

— Мили боже, Картър, прелестни са. Те са... уха.

— Не мога да си припиша всички заслуги. Шери ми помогна да ги избира.

— Великолепни са. Ужасно ми харесват. Аз... — думите се спряха на гърлото ѝ. Неспособна да продължи, тя обви ръце около врата му. — Благодаря ти. Със сигурност съм твоя любима днес. О, трябва да ги пробвам — завъртя се и побърза да свали обикновените халки от ушите си и да ги смени с новите. Изтича до огледалото срещу работното ѝ място.

— Еха, блестят! — тя наклони глава на едната, после на другата страна, за да понаблюдава как искрят.

— Щом веднага ги сложи, значи ги харесваш.

— Трябва да съм луда, че да не ги харесам. Как изглеждат на ушите ми?

— Малко тъмнеят в сравнение с очите ти, но стават.

— Картър, направо ме остави без думи. Никога не мога да преценя... чакай — връхлетяна от внезапно вдъхновение, тя изтича за един статив. — Ще закъснея, но фантастичните ми обеци за Свети Валентин са по-важни от точността. Дори и Паркър ще погледне благосклонно на това.

— Какво правиш?

— Ще ни отнеме само две минути. Само стой точно там — каза му тя, докато измъкваше фотоапарата от чантата си.

— Искаш да ме снимаш ли? — докато я гледаше как се приготвя, той се размърда неловко на табуретката. — Чувствам се ужасно скован на снимките.

— Ще оправим това. Не забравяй, че съм професионалист — тя се усмихна над фотоапарата, след като го закрепил на статива. — Изглеждаш много сладък.

— Така само ме караш да се притеснявам още повече.

Тя подбра подходящия ъгъл и погледна във визьора.

— Мисля, че светлината е добра. Ще опитаме по този начин — стисна дистанционното и отиде до него. — И така, честит Свети Валентин! — обви с ръце врата му и докосна с устни неговите.

Остави се на мига и му позволи да я придърпа по-близо до себе си. Улови мига, а когато се отдръпна и погледна в очите му, отново запечата кадъра.

— Сега — промълви тя и се извърна така, че бузата ѝ опря в неговата — усмивка — натисна дистанционното, а после още веднъж, за всеки случай. — Готово — отново се обърна към нето и леко допря нос до неговия. — Не беше толкова страшно.

— Може би трябва пак да опитаме — той сложи длан на тила ѝ. — Мисля, че мигнах.

— Трябва да бягам — каза тя през смях. Отдръпна се и отиде да види кадрите, преди да свали фотоапарата от статива.

— Няма ли да ми дадеш да видя?

— Не и преди да приключи с тях. После можеш да считаш снимките за втората част от подаръка си.

— Надявах се да получа втората част, след като приключиш с работата.

— Така значи, доктор Магуайър — отново прибра фотоапарата. — Добре, ще кажем, че подаръкът ти е от три части.

Той стана и ѝ помогна да си облече палтото. Мак вдигна чантата с оборудването си.

— Сега ще трябва да чакаш.

— Бива ме в това — отвърна той и ѝ отвори вратата.

Явно е точно така, помисли си тя и хукна с бързи крачки към голямата къща.

— Не знам как да се измъкна, но със сигурност трябва да има начин.

— Мак — Паркър вдигна чашата за шампанско нагоре към светлината, за да провери за петна, преди да я сложи на масата в Булчинския апартамент. — Това е само вечеря.

— Не е. Знаеш, че не е само вечеря. Това е среща с родителите му. *Семейна вечеря.*

— Излизаш с Картър вече два месеца. Време е.

— Къде е написано такова нещо? — попита ядно Мак. — Искам да видя къде го пише като правило — тя тръшна салфетките на масата, така че Паркър въздъхна и ги подреди правилно. — Знаеш какво означава един мъж да те заведе да се запознаеш с майка му.

— Да, знам. Означава, че той иска две жени, които са важна част от живота му, да се познават. Искан да представи и двете в добра светлина.

— Не искам да ме представят. Да не съм някой пудел. Защо просто не оставим нещата, както са? Той и аз.

— Това се нарича връзка. Виж го в речника.

Лоръл се появи в края на разговора им, понесла чиния с плодове и сирене.

— Щом ще правиш такъв голям проблем от това, Мак, защо просто не му откажа?

— Ехо, диамантени обеци — Мак вдигна и двете си ръце и посочи към висящите сърчица. — Бях заслепена от блясъка. Освен това той постъпи хитро и ме покани съвсем небрежно, след като бях казала, че днес имаме тържество в ранните часове и можем да измислим нещо заедно след това. Хвана ме в капан.

— Мрънкало — отсече Лоръл.

— Знам. Мислиш ли, че не го осъзнавам? Това, че знам и дори отлично осъзнавам, че страхът ми е породен от неприязънта към майка ми, не го прави по-малко реален.

— Така е — съгласи се Паркър. — Можеше да кажеш същото и на него.

— За него е важно. Личеше си въпреки небрежното предложение. Той заслужава да бъде с жена, която ще иде на семейна вечеря и ще се запознае с майка му. Ще ми се да беше по-нататък или да се бе случило миналата седмица и вече да е зад гърба ми, но тогава родителите му са били в Испания, изглежда. Не че има знамение, защото, ако беше миналата седмица, щеше да ми се иска да е било предишната.

— Прекалено добре я познаваме — реши Лоръл. — Защото знам, че и двете разбрахме какво има предвид.

— Всеки път, когато си помисля, че се справям добре в тази връзка и се държа прилично, изскача нещо ново. И отлично знаете, че всички ще ме оглеждат, ще ме обсъждат.

— Лично аз смятам, че е добре да приключиш с темата веднъж завинаги — Лоръл отстъпи крачка назад и огледа масата. — Гмурни се изведнъж в големия семеен басейн. По-лесно и по-бързо е, отколкото да се потапяш сантиметър по сантиметър.

— Това всъщност е добър съвет — отбеляза Мак след минута.

— Ти умееш да общуваш с хората — изтъкна Паркър. — Караш ги да говорят за себе си, разгадаваш характерите им. Направи го!

— И това е отлична идея. Или пък, ако имам късмет, това мило сватбено тържество в най-тесен кръг ще се превърне в пиянска оргия, която ще продължи цяла нощ.

— Бащата на булката ми се стори опасен тип — отбеляза Лоръл.

Ободрена, Мак прегърна през рамо и двете си приятелки.

— Ще мисля позитивно. Май е добре да слезем и да помогнем на Ема да довърши украсата. Почти е време за шоу.

Нямаше никаква пиянска оргия и никакво измъкване. Мак се радваше, че е настояла да се срещне с Картър в дома на родителите му, за да може да шофира сама и да има малко време да се успокои. Напомни си, че е добре направо да се гмурне в басейна. Беше добър плувец. По принцип. Поглеждаше упътването, което Картър ѝ бе дал, и следвайки ориентирите по пътя, лесно стигна до красиво и тихо предградие.

Точно каквото бе очаквала, осъзна тя. Солидна къща, типична за Нова Англия, малко над стандарта на средната класа. По обширната

морава имаше топящи се преспи сняг, стари дървета с богата история, спретнат жив плет и поддържана ограда. Вид, изпълнен с достойнство, без да е натруфен. Заможна семейство без излишна показност.

Господи, какво правеше тя тук?

Преглътна с мъка и паркира от лявата страна на двойната алея за коли, точно зад волвото на Картър. *Много коли*, каза си тя. Страшно много коли имаше пред солидната двуетажна къща с примамливата ѝ широка веранда.

Посегна към огледалцето на сенника на предното стъкло, за да провери грима си. После се сепна от мисълта, че някой може да я види. Щяха да си помислят, че е суетна и вятърничава. *Господи*, нахока се тя сама, *взemi се в ръце!* Слезе от колата и заобиколи, за да вземе кошницата с цветя. Дори и този простицьк жест на внимание я бе накарат да се колебае до безкрай. Подарък за домакинята от останалите от сватбата цветя. Дали не бе проява на лош вкус? Накрая бе решила, че е проява на внимание и любезност, но... Вече бе прекалено късно.

Изкачи стъпалата на верандата, за миг си пожела все пак да беше проверила грима си, после почука. Минаха само няколко секунди — не бе готова, — но усети облекчение, когато видя познатото лице на Шери.

— Здравей! Леле, какви цветя! Мама направо ще полудее. Добре дошла в „Лудницата на Магуайър“ — тя издърпа Мак навътре. — Новата компютърна игра — продължи с обясненията тя и махна в посока към виковете. — Онази интерактивната. Взехме я на татко за Коледа. Ник и Сам — зет ми — играят с децата на бейзбол. Дай, нека подържа това, докато се съблечеш. Почти всички са в голямата всекидневна. О, ти носиш обещите! Не са ли прелестни? Ето, дай да взема палтото ти.

Шери върна кошницата в ръцете на Мак и взе палтото ѝ. Осъзнала, че още не е отронила и думичка, Мак се усмихна.

— Мама се суети с вечерята. Притеснена е. Ами ти? Когато за първи път се срещнах със семейството на Ник, бях толкова притеснена, че се скрих в тоалетната за десет минути. Изобщо не ми мина през ум, че Джорджия — майката на Ник, също ще е притеснена. После тя ми сподели, че си е сменила тоалета три пъти, преди да се

появя. Почувствах се по-добре. Така че, мама е притеснена. По-добре ли се чувстваш?

— Благодаря. Определено.

Докато Шери я въвеждаше в къщата, Мак забеляза хората, оживлението в просторното и светло помещение и Картър, който се смееше с един красив мъж с побеляла коса и добре поддържана брада. Усети приятния аромат на домашно приготвени ястия.

Това е специален момент, каза си Мак. Приятно семейно събитие. Тя никога не бе ставала част от такова, но можеше да го разпознае.

— Хей, чуйте ме всички. Мак е тук.

И тогава движението спря — стопкадър, каза си мислено Мак, — и вниманието им се фокусира върху нея.

Картър се раздвижи пръв, отблъсна се от плота, на който се бе облегал, и тръгна към нея.

— Успя да дойдеш — целуна я нежно над уханните бели лилиуми и снежнобели рози. Тъй като ръцете ѝ бяха заети с кошницата, той я погали по рамото и се обърна. — Мамо, това е Макензи.

Жената, която се приближи откъм готварската печка, имаше волево лице и ясни очи. Усмивката ѝ бе учтива, с лека отсянка на топлота. *Както и лека резервираност*, забеляза Мак.

— Приятно ми е да се запознаем най-накрая.

— Благодаря, че ме поканихте, госпожо Магуайър — подаде ѝ кошницата. — Цветята са от днешното тържество. Ема — познавате Ема, се грижи за букетите. Решихме, че може да ви харесат.

— Очарователни са — Пам се наведе да ги помирише.

— И ухаят страхотно. Благодаря. Шери, би ли поставила кошницата на малката масичка? Всички ще им се порадваме. Чаша вино?

— С удоволствие.

— Даян, налей вино на Мак.

— Сестра ми Даян — представи я Картър.

— Здравей. „Каберне“ или „Пино“? Ще хапваме пилешко.

— О, „Пино“, благодаря.

— Баща ми, Майкъл Магуайър. Татко.

— Добре дошла — той стисна здраво ръката ѝ. — Ирландка си, нали?

— Отчасти.

— Баба ми имаше коса като твоята. Ярка като залеза. Ти си фотограф.

— Да. Благодаря — каза тя, когато Даян ѝ подаде чаша. — Заедно с партньорите ми имаме сватбена агенция. Е, вече го знаете, тъй като организирахме сватбата на Шери.

Той ѝ отправи шеговита усмивка.

— Като баща на булката, на мен ми дават само сметките.

— О, татко.

Намигна на Мак, докато Шери вдигаше очи към тавана.

— Изпращаме и бутилка уиски с последната фактура.

Смехът му бе звучен и гръмък.

— Харесвам момичето ти, Картър.

— И аз.

Докато седнат на масата, Мак вече имаше доста добра представа кой какъв е. Майк Магуайър обичаше да се смее, обожаваше семейството си и беше обожаван от всички. Макар той да бе докторът, именно съпругата му бе тази, която отлично усещаше пулса на семейството. Би казала, че двамата работят като екип и при това много сплотен. Но когато нещата стигнеха до решаване на някоя криза, Пам бе водещият фактор.

Шери беше бебето в семейството, източник на неизчерпаема енергия и жизнерадост, уверена, обичана и влюбена на свой ред. Годеникът ѝ се държеше и беше третиран като роден син. Сигурна бе, че очевидната му любов към Шери му бе спечелила много симпатии.

Даян, най-голямата, имаше склонност да командва останалите. Майчинството ѝ подхождаше и децата ѝ изглеждаха умни и добри, но тя самата сякаш бе леко недоволна от живота. Не беше млада и навлизаща тепърва в живота като Шери, нито пък бе доволна и уверена като майка си. Съпругът ѝ бе весел и безгрижен на вид, забавляваше децата. Мак усети, че неговата невъзмутимост често дразни съпругата му.

Тя получи представа за отношенията между хората и за характерите им. Забеляза как влизат в различни роли помежду си. Те бяха в обичайната си среда, водеха традиционните разговори по време

на неделната семейна вечеря, в които късчета и частици от живота им се разменяха и споделяха като картофеното пюре на масата.

Тя бе чуждият фактор. Външният елемент, който — поне за момента — променяше картината.

— Уикендите сигурно са най-активните ви работни дни — коментира Пам.

— Обикновено е така. Имаме и много тържества в делнични вечери.

— Имат и много друга работа през седмицата — обади се Картър. — Цялата подготовка и планиране. Не става просто да се появиш с фотоапарат. А след това идва и работата след събитието. Видях няколко от готовите пакети, от албумите, направени от Макензи. Истински произведения на изкуството.

— Сега всичко е цифрова фотография. — Даян сви рамене и побутна пилешкото в чинията си.

— Предимно. Но все още използвам лента понякога. Вечерята е прекрасна, госпожо Магуайър. Сигурно обичате да готвите.

— Обичам подготовката и суетенето около големите семейни вечери. И ме наричай Пам. Освен това ми допада идеята за четири жени, четири приятелки, които са създали и ръководят заедно бизнеса си. Управляването на собствена компания изисква голяма сила и издръжливост, голяма всеотдайност, както и творчески подход.

— Но това е толкова весело занимание — намеси се Шери. — Като един безкраен празник. Цветя и красиви рокли, музика, шампанско.

— Сватбите изискват все по-сложна организация. Цялото това време, стрес и разходи, всичко само заради един ден — Даян вдигна рамо, докато устните ѝ се извиха надолу в намръщена гримаса. — Хората мислят повече за това кой къде да седи или какъв да е цветът на панделките, вместо да помислят какво означава бракът. А и младоженците са толкова изморени и притеснени от всичко това, че денят им минава като насън.

— Ти вече си имала своя голям ден, Ди — в очите на Шери пламнаха огънове. — Аз ще имам своя.

— Искам само да кажа, че докато стигна до олтара, бях толкова изтощена, че едва си спомням как казах „да“.

— Каза го — съпругът ѝ се усмихна. — И беше прекрасна.

— Както и да е...

— Напълно си права — прекъсна я Мак. — Може да бъде много изтощително. И денят, който трябва да бъде най-специален и незабравим в живота ти до този момент, може да стане тежък и дори досаден. Тъкмо това се опитваме да предотвратим ние. Вярвай ми, ако си можела да разчиташ на мен и партньорите ми в планирането на сватбата си, денят изобщо нямаше да бъде само неясен спомен.

— Нямам намерение да критикувам онова, което вършите, наистина. Само казвам, че ако хората не се чувстваха длъжни да правят такова представление, тогава нямаше да има нужда от компании като вашата, които да организират всичко.

— Вероятно е така — спокойно отбеляза Мак. — И все пак една булка може да се притеснява и тревожи, дори да се страхува, но може да остави подробностите на нас. Дотолкова, доколкото пожелае. Тя... извинявай, Ник — добави тя с усмивка. — Тя е в центъра на всичко в този ден, а за нас тя е и в центъра на дълги месеци подготовка, които водят до този ден. Това ни е работата.

— Сигурна съм, че сте много добри. Всъщност всичко, което чувам за вас и агенцията ви, показва, че е точно така. Просто смятам, че по-простичко тържество е по-добре.

— Всичко е въпрос на вкус и личен избор, нали? — Пам се пресегна за кошницата с хлебчета. — Още хляб?

— А аз не искам простичко. Искам забавно тържество.

— Ще се погрижим за това — Мак побърза да се усмихне на Шери. — Но простичкото тържество може да е за предпочитане, в зависимост от вкуса и личния избор. Дори и простичката церемония изисква внимание към детайлите. Днес организирахме малка сватба в тесен кръг. Церемонията беше преди обяд. Единствената шаферка беше сестрата на булката. Тя носеше малък, завързан за ръката ѝ букет и вместо воал имаше цветя в косата. След това имяхме малък прием с шампанско и джаз трио за танците. Беше много хубаво. Булката сияеше. И бих отбелязала, че „Обети“ посвети близо сто и петдесет работни часа, за да сме сигурни, че всичко ще бъде идеално. Напълно съм убедена, че тя ще си спомня всеки миг от сватбата си.

Когато вечерта приключи и двамата отидоха заедно в жилището на Картър, той изчака да влязат и тогава я прегърна.

— Благодаря. Предполагам, че е изпитание за нервите да се срещнеш с подобна орда — и да те подложат на кръстосан разпит.

— На този въпрос само ще въздъхна облекчено. Мислиш ли, че ме одобриха?

— Определено.

Тя се наведе да погали котарака, който дойде да ги посрещне.

— Имаш прекрасно семейство. Предполагах, че ще е така. Обичате се. Личи си.

— Така е. Трябва ли да се извиня от името на Даян? Тя обича да търси подводните камъни.

— Не. Разбирам я, защото и аз често го правя. Просто повече тая нещата вътре в себе си. Харесах всички, дори и нея. Толкова са нормални. Карат ме да ти завиждам за семейството.

— Можеш да споделиш моето. И ми се иска да мога да го кажа, без да предизвиквам този поглед в очите ти.

— Аз също. Вината е в мен, не в теб.

— Това са глупости.

Тя остана с отворена уста. Той рядко се ядосваше.

— Това...

— Нямаш никаква вина. Това, което имаш, е дълбоко вкоренен навик да гледаш на брака, когато става дума за теб, само от определен ъгъл. И от този ъгъл виждаш единствено провал.

— Може и да е вярно, сигурно е вярно. Но аз изместих този ъгъл заради теб, заедно с теб, повече, отколкото с когото и да било друг. Не знам дали съм способна на повече.

— Няма да те притискам, но няма и да те лъжа, като кажа, че не съм мислил за това. И че не съм мислил как да изградя общ живот с теб. Трудно е да се вгледам вътре в себе си и да съм сигурен, без капка съмнение, че именно това е, което искам. И да гледам теб и да знам, че не е онова, което ти смяташ, че можеш да имаш.

— Не искам да те нараня. Не знам дали можеш да разбереш, че се страхувам повече от това, отколкото че мога сама да бъда наранена.

— Нямам нужда от твоята защита — протегна ръка и леко докосна полюшващите се диаманти на ушите ѝ. — Когато ти ги

подарих, ти си помисли, че в кутийката може да има годежен пръстен. Изглеждаше силно уплашена.

— Картър...

— Какво ли би казала, питам се, ако беше така? Не те питам. Да го наречем риторичен въпрос. Ще ти обещаю нещо, още тук и сега, което ще те успокои. Няма да има нито пръстен, нито въпрос, докато ти не ги поискаш.

— Ти си прекалено добър за мен.

— Принуден съм да се повторя. Това са глупости.

— Не са. И всъщност аз имам доста високо мнение за себе си. Картър, аз би трябвало да съм на колене и да те моля да ме вземеш. Но не мога да го направя. Думите засядат. Засядат точно тук — тя притисна юмрук до гърдите си. — И всеки път, щом тази тежест започне малко да олеква, нещо отново ме затиска. Ти си много повече, отколкото заслужавам.

— Не ми причинявай това — той я разтърси за раменете. — Не ме слагай на пиедестал, на който не искам да бъда.

— Не знам какво бих казала, ако в онази кутийка имаше пръстен. И това ме плаши. Не знам и не мога да разбера дали онова, което щях да кажа тогава, щеше да бъде правилното или погрешното решение за двамата ни. Трябва да разбера. Знам, че ъгълът е погрешен. По-скоро обективът е дефектен и го знам — отдръпна се от него. — Искам да го променя и това е някакво начало.

— Това е начало. Ще се примиря с него засега.

— Не бива да се примиряваш с нищо. Точно това искам да кажа.

— Не ми казвай какво да правя или кого да обичам. Ти си единствената. Ще бъдеш единствената и утре, и след петдесет години.

— Никога не съм била единствената. За никого.

Той прекоси разстоянието помежду им.

— Ще свикнеш с това.

Повдигна лицето ѝ към своето, целуна я.

— Защо? Защо съм единствената?

— Защото животът ми стана богат и се изпълни с пъстрота и цвят, когато ти се появи отново в него.

Тя го прегърна здраво и притисна лице в рамото му, завладяна от чувствата си.

— Ако ми предложиш, няма да мога да откажа.

— Това не е достатъчно за никого от двама ни. Когато ти предложи, трябва да искаш да приемеш.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мак чу глухо тупване и тихо промърморване и отвори едното си око. Сгушена в завивките, тя видя как Картър куцука към обувките си.

— Колко е часът?

— Рано е. Заспивай пак. Успях да стана, да си взема душ и почти се облякох, преди да се блъсна в нещо и да те събудя.

— Няма нищо. И бездруго трябва да ставам и да се хващам на работа. — Очите ѝ отново се затвориха.

Понесъл в ръка обувките си — и накуцващ съвсем леко, — той се приближи и я целуна по челото. Тя само измърка доволно и пак се унесе в сън.

Когато отново отвори очи, слънцето вече грееше високо. Явно нямаше да започне много рано все пак, помисли си тя и се изтърколи от леглото. Но пък едно от предимствата да имаш собствен бизнес — и да нямаш уговорени срещи сутринта — бе това, че можеш да поспиш до късно. Тръгна към банята, после тръсна глава и се върна да оправи леглото.

Това е новата Мак, напомни си тя. Подредената и организирана във всички сфери на личния си и професионалния си живот Макензи Елиът. Онази Мак, която имаше прекрасен нов гардероб, където всичко си имаше определено място — и се намиреше точно там.

Тя бухна възглавниците, приглади чаршафите, застла внимателно завивката отгоре. Ето, повтори си тя, както правеше всяка сутрин, отнема само две минути. Кимна доволно и огледа стаята. Никъде нямаше захвърлени дрехи, нито обувки, изритани под някой стол, нито бижута, разпилени небрежно върху тоалетката. Това бе стаята на зряла жена с отличен вкус — жена, която владееше положението.

Взе си душ, после си напомни, че трябва да окачи хавлията. Отново в спалнята, тя си достави удоволствието да отвори гардероба и просто да постои пред него, загледана вътре.

— Ето, за това говоря.

Дрехите ѝ бяха окачени в изрядни прави линии, подредени според функцията си и цвета. Всеки чифт от внушителната ѝ колекция обувки бе прибран в прозрачна пластмасова кутия и заемаше място според вида си. Имаше кутии с вечерни и ежедневни обувки, със сандали, с ботуши, както и кутии със затворени обувки, такива с отворени пръсти, с обувки на висок ток и такива с платформа. Истинска прелест.

Дамските ѝ чанти, отново според предназначението и цвета им бяха удобно разположени на леснодостъпни рафтове. В лъскавите бели чекмеджета на вградените шкафове бе царството на шаловете — някога обречени да се трупат на безредни купчини или оплетени възли, сега бяха прилежно сгънати, както и по-хубавите ѝ пуловери и чорапите ѝ.

Така обличането се превръщаше в абсолютно лишено от стрес удоволствие. Нямаше трескаво търсене, нямаше ругатни, нито чудене къде, по дяволите, се е завряла онази синя риза с френските маншети и вече не беше принудена да се задоволява с друга синя риза, понеже не можеше да намери тази, която търси. Защото синята риза с френските маншети бе точно там, където ѝ бе мястото.

Сложи си бяла тениска, тъмносин пуловер с остро деколте и обу джинси — подходящо облекло за сутрешната ѝ работа, както и за фотосесията в ранния следобед. Доволна и щастлива, тя излезе от спалнята е бодра крачка. После бързо се върна, за да прибере пижамата си в коша за пране.

Слезе на долния етаж, тъкмо когато Ема влизаше през вратата.

— Свърши ми кафето. Помогни ми.

— Разбира се. Тъкмо щях... О, явно Картър е направил, преди да излезе.

— Не искам да те мразя за това, че има кой да ти прави кафе, докато спиш, но ми трябва кофеин, за да се пробуди алтруистичната ми натура — Ема си наля в голяма чаша и жадно пое първата глътка. — Животът отново е хубав.

Мак също си сипа и отпи в знак на съгласие.

— Искаш ли да ми видиш гардероба?

— Вече три пъти съм го виждала. Да, това е кралят на всички гардероби по света.

— Е, този на Паркър е кралят.

— Онзи на Паркър е богът на гардеробите. За теб е кралят. Обади се булката от събота — продължи Ема. — Смята да промени цветята на малката шаферка от розови листенца в кошница на бледорозов кръгъл букет, който се носи окачен на ръката с панделка.

— Мислех, че е сменила кръглия букет с кошницата.

— Да. А преди това искаше букет с формата на полумесец, който смени с каскаден и отново се върна на полумесеца — Ема затвори големите си кафяви очи и направи жест, все едно си прерязва гърлото. — Ще се радвам, когато всичко това свърши.

— Такива като нея напълно оправдават мнението на сестрата на Картър.

— Шери?

— Не, по-голямата му сестра, която смята, че сватбите са прекалено стресиращи, прекалено натруфени и в общи линии прекалено раздути като събитие. Все пак е само един ден.

— Това е *големият ден*. Освен това, както знаеш, с това си изкарваме прехраната.

— Съгласна съм. Но съботната булка ще бъде истинско изпитание за нас. Чак докато не мине по алеята към олтара. Обади ми се вчера и ми изпрати по факса снимка, която открила в някакво списание. Искане и на нея да й направя такава в събота. Хей, няма проблем. С изключение на факта, че роклята й е съвсем различна, както и фигурата й, воалът в косата и прическата. О, и съвсем случайно не разполагаме с каменен свод от древен ирландски замък, под който тя да застане да позира. Или поне не ни е подръка.

— Това са просто нерви. Притесненията на жена, свикнала да контролира всичко. Трябва ми още малко кафе, а после се залавям за работа — Ема си доля в чашата. — Ще ти я върна.

— Винаги така казваш.

— Ще ти върна целия куп — обеща тя и се изниза. Останала сама, Мак се запъти към кухненския шкаф.

Имаше нужда от малко захар и консерванти заедно с кафето, каза си тя. Когато отвори шкафа, намери вътре лъскава червена ябълка пред кутията с кексчета. Отгоре й бе залепена бележка, на която пишеше: „Изяж и мен!“

Задави се със смеха си, докато вземаше ябълката, а бележката остави на плота. *Колко е мил само*, помисли си тя, докато отхапваше от

плода. Забавен. Какво би могла да направи на този етап, освен да се ожени за него?

Беше го омагьосала с „Ла Перла“, беше му сготвила истинско ястие. Беше...

— Снимката!

Изтича до бюрото си, за да включи компютъра. Не беше забравила третата част от подаръка. Просто не бе могла да реши кой кадър да избере и как да го поднесе.

— Трябва да работя, трябва да работя — мърмореше си тя под носа. — Но това ще ми отнеме само минутка.

Отне ѝ повече от половин час, но избра снимката — една от онези след целувката, на които бяха буза до буза. Той изглеждаше толкова спокоен и щастлив, а тя... беше на същата вълна като него, замислено отбеляза тя, докато разглеждаше крайния резултат. Поигра си с фона, махна излишното, распечата я и я сложи в рамка. За да бъде напълно готова, я пъкна в кутия, завърза я с червена панделка и мушна във възела стръкче момина сълза.

Доволна от резултата, тя распечата още едно копие и за себе си и си избра рамка. Прибра готовата снимка в чекмеджето. Нямах да я извади, докато той не получи своята.

Пусна си музика и намали звука, така че да бъде само фон. Потъна в работата си, доволна от света като цяло, докато не се включи алармата, която бе настроила предварително, за да я подсети, че е време за студийната фотосесия.

Годежен портрет. Тя беше лекар, а той — музикант. Мак имаше някои идеи и го бе помолила да вземе и китарата си. Фон в сивата гама, булката и младоженецът, седнали на пода и...

Извърна се, стиснала дебелата възглавница за пода в ръка, когато вратата се отвори с трясък. Майка ѝ направо нахлу в стаята, загърната в ново късо палто от сребриста норка.

— Макензи! Виж! — тя се завъртя и зае изящна поза с голяма чупка в кръста като на модно дефиле.

— Не бива да си тук сега — безизразно каза Мак. — Очаквам клиенти.

— Аз съм клиент. Тук съм за консултация. Дойдох най-напред при теб, но трябва да съберем целия екип. О, Мак! — Линда се втурна

напред — с дългите си крака, прекрасни обувки и разкошно кожено палто. — Ще се омъжвам!

Потънала в парфюмираната прегръдка на майка си, Мак само затвори очи.

— Поздравления. Отново.

— О, не бъди такава — Линда се отдръпна леко, нацупи се за около половин секунда, после отново се засмя и се завъртя щастливо. — Радвай се. Радвай се за мен. Толкова съм щастлива! Виж само какво ми донесе Ари от Париж.

— Да, палтото е красиво.

— Наистина е хубаво — Линда наведе глава и потърка брадичка в кожата. — Но това не е всичко — тя протегна ръка и раздвижи пръсти. На безименния се мъдреше огромен квадратен диамант, обкован в платина.

Страхотен камък, помисли си Мак. Най-големият досега.

— Внушителен е.

— Милият ми. Бил е нещастен без мен. Денонощно ми се обаждаше от Париж — обгърна се с ръце и отново се завъртя. — Разбира се, аз не исках да му говоря първите три дни. Беше много подло от негова страна да замине без мен. Естествено, отначало отказах да го приема, когато се върна.

— Естествено — съгласи се Мак.

— Той ме умоляваше да ида в Ню Йорк. Изпрати ми лимузина и шофьор — а колата беше пълна с бели рози. И бутилка отлично шампанско. Но първо ми изпращаше по дузина рози всеки ден. Всеки ден! Трябваше да се предам и да отида при него. О, беше толкова романтично.

Линда затвори очи и скръсти ръце пред сърцето си.

— Беше като сън или като на филм. Вечеря насаме, в дома му. Беше поръчал да донесат всички мои любими ястия, имаше шампанско, свещи, още рози. Каза ми, че не може да живее без мен, после ми даде това. Виждала ли си нещо подобно?

Мак наблюдаваше майка си, която се любуваше на пръстена.

— Надявам се двамата да бъдете много щастливи. Наистина. И се радвам, че сега си щастлива. Но имам фотосесия.

— О — с едно махване на ръка Линда отхвърли ангажимента й. — Отложи я за друг път, за бога. Това е важно. Майка ти се омъжва.

— За четвърти път, мамо.

— За последен път. За правилния човек. И искам вие да организирате сватбата, разбира се. Искам да дадете най-доброто от себе си. Ари каза да не мисля за цената. Искам нещо разкошно и романтично, и изискано. Стилно и разточително. Мисля за бледорозова рокля „Валентино“, така мисля, подхожда ми. Или може да потърся нещо класическо, в стила на стария Холивуд. И една прелестна шапка вместо воал — с блеснали очи тя бухна лекичко косата си. — Ще съм с много елегантен кок и ще накарам Ари да ми купи страхотни обеци, които да го подчертават. Розови диаманти, така мисля. И ще има планини от бели и розови рози. Ще говоря за това с Емалин. Трябва веднага да изпратим поканите. Сигурна съм, че Паркър може да се погрижи. И торта. Искам огромна. Като Тадж Махал на сватбените торти, така че Лоръл ще трябва да надмине себе си. И...

— Кога? — прекъсна я Мак.

— Какво кога?

— Кога планирате да се случи всичко това?

— О, през юни. Искам да бъда булка през юни. Искам да е пролет и градините да са разцъфтели, и...

— Този юни ли? След три месеца? Нямаме свободни дати.

— Сякаш има някакво значение. — Линда се засмя весело и отхвърли подобни житейски съображения. — Аз съм ти майка. Отсвирете някого. Сега...

— Ние не отсвирваме клиентите си, майко. Не можем да съсипем сватбата на някого само защото ти искаш да ангажираш дата през юни в последния момент.

Искрена почуда — Мак знаеше, че е искрена — и болка се изписа по лицето на Линда.

— Защо винаги си толкова зла с мен? Защо трябва да разваляш всичко? Не виждаш ли, че съм щастлива?

— Да, виждам. Радвам се за теб. Просто не мога да ти дам онова, което искаш.

— Ти просто искаш да ме накажеш. Не искаш да съм щастлива.

— Не е вярно.

— Тогава защо? Каква е причината? Омъжвам се, а дъщеря ми има сватбена агенция. Естествено е да очаквам вие да се заемете.

— Не можем да го организираме през юни. Всички дати през юни вече са резервирани от месеци насам, почти от година.

— Не чу ли какво казах? Парите не са важни. Той ще плати, колкото поискате. Всичко, което трябва да направите, е да смените някоя дата.

— Не става въпрос за пари и не е толкова лесно да се смени някоя дата. Става дума за поети ангажменти и почтеност. Не можем да ти дадем онова, което искаш, когато го поискаш, и основната причина за това е, че някой друг вече го е получил.

— И този някой е по-важен от мен? От собствената ти майка?

— Някой друг вече е запазил датата, поръчал е поканите, направил е плановете. Така че, да, в този случай е по-важен.

— Ще видим тази работа — гневът изостри гласа ѝ, както и погледа ѝ, и превърна и двете в истински остриета. — Всички знаят, че Паркър е тази, която управлява бизнеса. Тя определя правилата. Ти правиш каквото ти нареди.

Линда хукна към вратата, после се извърна рязко.

— Трябва да се срамуваш, задето се отнасяш така с мен.

Изтощена, Мак отиде до бюрото си и взе телефона, след като майка ѝ бе затръшна вратата.

— Съжалявам — каза тя в слушалката, щом Паркър вдигна отсреща. — Най-напред искам да се извиня. Майка ми идва да говори с теб. Опасявам се, че ще трябва да я изтърпиш.

— Добре.

— Отново ще се омъжва.

— Е, това ме шокира!

Мак се засмя, но в очите ѝ пареха сълзи.

— Благодаря. Иска да го направи тук, през юни.

— Не може. Няма свободни дати.

— Знам. Казах ѝ го, но явно ти си ми шеф. Както и на всички ни.

— Непрекъснато ви го повтарям. Ще се оправя с нея. Няма проблем.

— Проблемът е мой.

— След като съм твой шеф, това е моя работа. Ще ти се обадя после.

В кабинета си в голямата къща Паркър стана и отиде до огледалото. Провери как изглежда, приглади един непокорен кичур, освежи червилото си и се усмихна, защото усещането бе като лъскане на бронята преди битка. Нямаше търпение да започне.

Слезе съвсем спокойно на долния етаж, без да бърза, макар че чу звънецът на входната врата да звъни настойчиво и неколkokратно. Поспря за миг, за да нагласи една роза във вазата във фоайето, после се усмихна хладно и отвори вратата.

— Здравей, Линда. Разбрах, че трябва да те поздравя.

— Не си е губила времето — Линда влезе уверено и хвърли бърз поглед наоколо. — Сигурно е много странно да отваряш дома си на непознати за пари.

— Всъщност смятам, че е доста приятно — Паркър махна с ръка към приемната. — Можем да седнем тук.

Линда смъкна палтото от раменете си и се запъти към един диван. Преметна небрежно дрехата върху облегалката, седна, после се облегна и кръстоса крака.

— Осъзнавам, че трябваше да се обърна първо към теб, но чувствата ми ме накараха да ида най-напред при дъщеря ми. Искях да споделя щастието си с нея.

— Разбира се — Паркър се настани на едно от креслата и седна с кръстосани крака, имитирайки позата на Линда. — Сигурно си много развълнувана. Разкошен пръстен.

— Нали? — удоволствието отново се изписа по лицето ѝ, докато вдигаше ръка, за да му се полюбува. — Ари е толкова внимателен и романтичен. Направо ме зашемети.

— Мисля, че Мак спомена, че той живее в Ню Йорк. Значи ще се преместиш там.

— Скоро. Първо трябва да се погрижа за хиляди неща. За къщата, за вещите ми.

— И за Елоиза. Сигурна съм, че е много развълнувана от възможността да живее в Ню Йорк през ваканциите от колежа, когато не е с баща си — Паркър леко наклони глава, когато забеляза неразбирането в погледа на Линда.

— О, Елоиза е готова да отлети от гнездото. Разбира се, ще има стая за нея, когато ни идва на гости. Поне докато си намери собствено жилище. Междувременно трябва да планирам сватбата. Не бих си и

помислила, че някой друг, освен вас може да се заеме с уреждането на подробностите. Естествено, ще искаме такова тържество, което отговаря на позицията, която Ари заема в обществото. Той с много влиятелен човек и — след като си говорим за бизнес — разполага със средства, които му позволяват да получава само най-доброто. Искам да поговоря и с останалите момичета за техния ангажимент, но тъй като сега съм тук, мога да ти дам най-обща представа за онова, което искам.

— „Обети“ няма възможност да организира и да бъде домакин на сватбата ти, Линда. Нямаме свободни дати през юни. Всъщност заети сме през цялото лято и есента.

— Паркър, ти си делова жена — Линда разпери ръце. — Предлагам ти възможност да организираш важно събитие, такова, което ще привлече голям интерес към агенцията ви и със сигурност бъдещи клиенти. Ари познава много важни хора, така че ти говоря за големи клиенти. Тъй като аз държа сватбата да е тук, в дома на стара приятелка — за която още тъгувам, — ще ви компенсираме за краткото предизвестие. Колко смяташ, че ще струва да се освободи някоя дата през юни? Да кажем, третата събота?

— Права си, аз съм делова жена — Паркър видя как Линда се усмихва доволно. — И съм в бизнеса, който осигурява определен вид услуги на клиентите. Имаме клиент за третата събота на юни. Имаме подписан договор с този клиент. Когато дам дума на някого, аз държа на нея. Наистина трябва да помислиш за сватба в Ню Йорк. Мога, ако желаеш, да ти дам имената на други сватбени агенти.

— Не искам имена. Казах вече, че искам сватбата да е тук. За мен това е важно, Паркър, Искам да се омъжа там, където се чувствам у дома си, където имам познати и хора, които обичам и на които мога да разчитам, че ще се погрижат за детайлите. Искам...

— Сълзите няма да ти помогнат пред мен — гласът на Паркър стана леден, когато в очите на по-възрастната жена се появиха сълзи. — И не ме е грижа какво искаш ти. Няма да се омъжиш тук. Това е — тя стана на крака. — Ако сме приключили, аз имам работа за вършене.

— Винаги си смятала, че си нещо повече от нас, гледала си ни отвисоко, сякаш си много важна. Потомка на семейство Браун от Кънектикът. Виж каква си сега, даваш под наем голямата си къща, тичаш наоколо да сервираш питиета и изпълняваш прищевките на чужди хора.

— Наистина съм потомка на семейство Браун от Кънектикът и следвам отколешна семейна традиция да изкарвам сама прехраната си — тя взе палтото на Линда и ѝ го подаде. — Ще те изпратя.

— Когато кажа на Ари как си се отнесла с мен, той ще съсипе бизнеса ти. Няма да можеш да организираш дори и парти за детски рожден ден тук. Ще те разорим.

— О, Линда, нямаш представа колко съм щастлива да чуя това, защото сега мога да споделя нещо, което от години искам да заявя. През всички тези години гледах как тормозиш и манипулираш емоционално най-добрата ми приятелка. Години наред наблюдавах как ту я задушаваш, ту я пренебрегваш напълно, както ти е угодно според личните ти прищевки.

Шокът изтри цвета от страните на Линда.

— Не можеш да ми говориш по този начин.

— Вече го правя. Сега нека довърша. Не си добре дошла в тази къща. Всъщност никога не си била добре дошла, а само те търпяхме. Това приключва още днес. Що получиш разрешение да пристъпиш този праг отново само ако Мак го пожелае. Сега се махай от дома ми, качвай се в колата си и напусни имението ми.

— И като си помисля само, че исках да ти направя услуга.

Паркър остана на прага и видя как Линда се качва в колата си. Докато измине половината път до дома си, помисли си тя, тази жена наистина щеше да повярва в думите си. Че се е опитала да им направи услуга. Изчака колата да потегли по алеята и грабна палтото си, за да иде до студиото на Мак.

Приятелката ѝ я чакаше на вратата.

— Паркс, аз...

— Не ми се извинявай. Ще ме ядосаш — погледна вътре в студиото и забеляза завесите за фон, възглавниците по пода. — Имаш фотосесия за годежен портрет. След малко — осъзна тя, като погледна часовника си. — Няма да се бавя.

— Как мина консултацията?

— Не сключихме договор.

— Тя плака ли, или се развика?

— По малко и от двете, като включи и подкуп и обиди.

— Не може да бъде. Тя е невероятна. Наистина вярва, че животът на всички трябва да се върти около нейния — изтощена от всичко, Мак

притисна с пръсти слепоочията си и ги потърка. — След по-малко от час вече ще е извъртяла цялата история така, че да изглежда, че само е искала да ни направи услуга и да подкрепи бизнеса ни. И тайно е била облекчена, когато не сме могли да поемем ангажимента вероятно защото е бил прекалено голямо събитие за нашата агенция.

— Вече бе превключила на тази вълна, когато излезе от къщата.

— Това е специално умение. Може би ще продължи този път. Бракът, имам предвид. Съвсем ясно е, че мъжът има пари, и то много.

— Знаеш ли кое е хубавото? Ще се мести в Ню Йорк.

Мак замълча за миг.

— Не бях помислила за това. Убягнало ми е от вниманието. Много хубаво — и все пак Мак въздъхна и отиде да облегне глава на рамото на приятелката си. — О, господи, тя ужасно ме изтощава.

— Знам — Паркър обгърна с ръце Мак и здраво я стисна. — Съвземи се — нареди тя.

— Ще се оправя.

— Искаш ли да дойдеш за сладолед след фотосесията?

— Може.

— Ето ги и клиентите. Ще те оставя да работиш.

— Паркър? Дори и да имахме свободна дата през юни...

— О, мила — отвърна по-бодро Паркър, докато отиваше към вратата. — За нищо на света.

Мак само тръсна глава и си каза, че няма защо да се чувства виновна. Поне докато минат снимките.

Картър прибра купчината писмени работи в куфарчето си. Вътре бяха и изпитните есета на другия му клас. Неговата домашна работа, помисли си той. Запита се дали учениците имат представа с колко много домашна работа си тръгва един учител от класната стая всеки ден.

На дъската зад гърба си бе написал темата на есето, което щеше да чете тази вечер. „Изследвайте и сравнете гледните точки и разбиранията на Розалинд и Жак за любовта и се обосновеете защо според вас всеки от тях мисли по този начин“.

Оптимизъм и песимизъм, замисли се Картър, меланхолия и радост. Целта му при задълбоченото разглеждане на пиесата бе да

насочи учениците си да погледнат под повърхността на привидно лековатата романтична комедия, изпълнена с шеги и остроумни закачки, към дълбоките подводни течения.

Зад всичко това, каза си Картър, се криеше желанието му да накара учениците си да мислят.

— Извинете? Доктор Магуайър?

Погледна към жената на прага.

— Да. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Аз съм Сюзан Байърс, майката на Гарет.

— Госпожо Байърс, радвам се да ви видя. Заповядайте.

— Надявах се да ви хвана, преди да си тръгнете. Няма да ви отнемам много от времето.

— Няма проблем.

— Не можах да дойда на родителската среща. Бях болна от грип. Исках да дойда най-вече за да говоря с вас. Предполагам знаете, че Гарет не започна много добре в гимназията през миналата учебна година. А и през тази не показва отлични резултати в началото.

— Мисля, че постигна значителен напредък. Постепенно намира мястото си. Умен е. Участието му в учебния процес се засили, както и оценките и резултатите от тестовете през последния семестър.

— Знам. Затова исках да говоря с вас. Двамата с баща му сме обсъждали дали да не го преместим от гимназията.

— Надявам се, че няма. Гарет...

— Преди го обсъждахме — прекъсна го тя. — Учихме заедно с него, заплашвахме го, подкупвахме го, опитахме с частни уроци. Нищо не даваше резултат и имахме чувството, че само хвърляме пари на вятъра. Допреди няколко месеца. Сякаш нещо светна в главата му. Говори за книги. Действително учи. Беше истински разочарован, когато получи „много добър“ като оценка на последната си писмена работа от вас. Направо не можах да проговоря цели десет минути, когато ми заяви, доста разгорещено, че следващия път ще получи „отличен“.

— Би могъл. Има потенциал.

— Говори за вас. „Доктор Магуайър казва това, доктор Магуайър мисли така...“ Оценките му по другите предмети също са по-добри — не е направил кой знае какъв скок, но са по-добри. Вие сте причината.

— Гарет постигна всичко сам.

— Вие... го провокирахте да го направи. Да иска да го направи. Казва, че желае да се запише в курса ви по творческо писане следващата година. Мисли, че може би иска да стане писател — очите ѝ се просълзиха. — Миналата година едва успя да завърши. Наложих се да се срещаме с директора. А сега ми говори за Шекспир и смята, че може да реши да стане писател.

Тя примигна, за да прикрие сълзите си, а той се изправи безмълвен.

— Доктор Магуайър, казва Гарет, е суперготин като за умна глава. Искам да знаете, че каквото и да направи той, какъвто и да стане, никога няма да ви забрави. Искан да ви благодаря.

Картър влезе в студиото на Мак с бодра крачка и голяма пица в ръка. Тя седеше на дивана, вдигнала краката си на масичката.

— Пица — обяви той и отиде в кухнята да я остави на плотта. — Знам, че си имала фотосесия следобед, а аз имам пълен куфар с писмени работи за оценяване, затова си казах, че е време за пица. Освен това тя е храна за празнуване. Имах прекрасен ден.

Тя простена тихичко и това го накара да се приближи загрижен до нея.

— Добре ли си?

— Да. Горедолу. Пица. Имам поне пет килограма сладолед в корема си. Или десет.

— Сладолед? — той поседна на ниската масичка. — Парти ли е имало?

— Не. Или може би да. Предполагам, че зависи какво разбираш под „парти“. Разкажи ми за твоя прекрасен ден.

Той се надигна, за да я целуне, после отново седна.

— Здравей, Макензи.

— Здравей, Картър. Усмивката ти е много голяма.

— Преживях един от онези много важни моменти за мен. Имам един ученик. Истинско предизвикателство, защото е от онези, които сядат на чина и сякаш изключват, пренасят се някъде другаде, далеч от класната стая.

— О, да, и аз изключвах така. Беше много удобно, особено по време на лекциите за Революцията или за данъчните тарифи. Данъците

моментално ме караха да изключа. Да не би твоят предизвикателен ученик да се е представил добре днес?

— Той се справя добре. Номерът е да намериш онова ключе, което запалва интереса и отключва идеите му. Личи си в очите, също както и изключването.

— Наистина ли?

— Гарет е от учениците, които провокират учителя да работи малко по-упорито. И когато намериш онова ключе, изпитваш невероятно удовлетворение. Той получи оценка „много добър“ на есето, което проверявах в Деня на свети Валентин. Или предния ден. Все мисля за тогава като за нашия Свети Валентин.

— Да. Помня. Браво на Гарет.

— Днес дойде да ме види майка му. В повечето случаи, когато един родител идва в училище, не е, за да донесе ябълка на учителя. Тя ми донесе цяла ябълкова градина. Благодарите ми.

— Благодарите ти е? — Любопитна, Мак наклони глава. — И това е цяла ябълкова градина?

— Да. Не става дума само за преподаването на факти и теории, нито за даването на домашни и писането на оценки. Важното е... да намериш онова ключе. Аз намерих това на Гарет и тя дойде да ми благодари. Сега пък ти се усмихваш широко.

— Ти си променил един живот. Променяш живота на хората.

— Не бих отишъл толкова далеч.

— Не, така е. Аз ги документирам, или поне частици от тях. И това е важно, има своята стойност. Но ти ги променяш, а това е невероятно. Ще ти донеса пица. Която не мога да споделя с теб — каза тя, като се надигна, — заради сладоледа в корема ми.

— Защо си изяла пет килограма или десет?

— О! — тя само сви рамене, когато той я последва в кухнята. — От лакомия.

— Казвала си ми, че посягаш към сладоледа в моменти на емоционална криза.

Тя надникна през рамо, докато изваждаше чиния.

— Понякога забравям колко добър слушател си. Нека просто кажем, че нямах особено добър ден. Или пък беше добър — замисли се тя. — Зависи от гледната точка.

— Разкажи ми.

— Не е важно. А и ти си донесъл пицата на Гарет. Искаш ли чаша вино с нея?

— Само ако и ти изпиеш една, докато ми разказваш. Можем да прекараме следващите няколко минути в уговорки или можеш да спестиш време и направо да ми кажеш какво има.

— Прав си. Многого уговорки само му придават повече важност, отколкото заслужава — и това беше от вредните навици, от които трябваше да се отърве, реши тя. — Майка ми отново ще се омъжва.

— Я виж ти — загледа се внимателно в лицето ѝ, докато тя сипваше виното. — Не го харесваш.

— Нямам представа. Никога не съм го виждала.

— Разбирам.

— Не, не разбираш — тя за миг сложи длан върху ръката му. — Няма начин да разбереш как една майка може да се омъжва, без дъщеря ѝ да е способна поне да разпознае мъжа на снимка. Съмнявам се, че и Елоиза го е виждала, а и не знаей дали изобщо на Линда ѝ е минало през ум, че някоя от нас трябва да се запознае с него. Както и да е, госпожа Елиът-Майърс-Барингтън... Боже, дори не знам каква фамилия ще носи този път. Близките на госпожа Елиът-Майърс-Барингтън-Еди коя си не се събират на семейни вечери, затова срещата с новия ѝ съпруг не е от първостепенна важност.

— Съжалявам, че това те разстройва.

— Не знам дали ме разстройва. Чудя се защо изобщо ме изненадва. Последният път, когато видях Линда, беше, когато тя се обади тук, изпаднала в истерия посред нощ, и аз хукнах с колата в снежната виелица, като си мислех, че е изнасилена или пребита, или бог знае какво.

— Какво? Кога е било това? — той извъртя длан и стисна ръката ѝ. — Ранена ли беше?

— О, това беше... в онази нощ, когато имаше родителска среща в училище и не, не беше ранена. Освен според представите на Линда. Лежеше свита на кълбо на пода и умираше, защото Ари — новият ѝ годеник — трябвало да замине за Париж по работа и не я взел. Аз бях готова да звъня в полицията, да викам линейка, а тя хленчи за Париж. Обърнах ѝ гръб и си тръгнах. За което заслужавам червена точка, защото обичайната ми реакция е да я утеша, макар и с неохота, и да я сложа да си легне.

— Защо не си ми казала за това по-рано?

— Не знам — поклати глава и въздъхна шумно. — Наистина не знам. Не беше един от онези моменти между майка и дъщеря, с които човек се гордее, така че, предполагам, съм се опитала да не мисля за него след това. Тръгнах си и ѝ казах, че няма да дойда следващия път, когато ми се обади. Казах ѝ доста тежки думи и я оставих.

— Трябвало е да бъдат казани и е трябвало да си тръгнеш.

— Прав си — и за двете неща — съгласи се Мак. — А днес ми се появява тук, с новото си кожено палто и грамаден като скала диамант, сякаш нищо не се е случило. И това, ако не е пълно изключване. Ще се омъжва през юни. Простила е на Ари благодарение на коженото палто, диаманта и предложението за женитба. И очаква ние да направим сватбата. През юни има истинско нашествие от булки. Заети сме. Последва гняв и шумно възмущение. После се пробва при Паркър. Това беше хубавата част. Паркър я сложила на място и ѝ показала вратата. А после имаше сладолед.

Тя отпи глътка вино.

— Твоят ден ми харесва повече.

— Трябвало е да знае, че ще бъдете ангажирани.

— Не, не е задължително. Честно казано, това едва ли ѝ е минало през ума. Тя не вижда нищо извън собствените си нужди. Нищо друго не съществува. И гневът и шокът ѝ, дори болката ѝ, когато тези нужди не са удовлетворени, са напълно искрени. Истински са. Тя притежава емоционалната зрялост на плодова мушица, насърчавана от една майка, която е угаждала на всяка нейна прищявка и я е научила да вярва, че тя е центърът на Вселената. Тя е продукт на това възпитание.

— Това не означава, че и е позволено да се отнася с теб по този начин.

— Означава. Позволено ѝ е да върши каквото поиска. Аз сама съм отговорна за реакциите си. И работя върху тях. Двамата с Гарет показваме известен напредък. Тя не получи онова, което искаше.

— Това не е смисълът, а само резултат. Тя ще повтори цикъла. Ще се върне и отново ще те нарани. И когато го направи, ще си има работа с мен.

— Картър, не ти трябва да се забъркваш в това. Много е мило, но...

— Не е мило. Ще се разправя с мен.

Тя си спомни как бе поел удара на един разгневен пиян мъж.

— Знам, че можеш да се справиш. Но тя е моя майка и трябва аз да се оправя.

— Това, че имате обща ДНК, не я прави твоя майка.

Мак не каза нищо за момент.

— Да — съгласи се тя, — наистина не я прави.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Снегът заваля в късното утро и по обяд светът извън студиото се бе превърнал в снежна буря. Гъстият и обилен сняг сложи кръст на краткото затопляне в края на февруари. Мак си каза, че март пристига с остри зъби и нокти.

Белият, въртящ се като вихър сняг и свиренето на вятъра, който преминаваше във вихрушка, я караха да си мечтае да се сгуши под завивката с книга в ръка и голяма чаша горещ шоколад наблизо. Само че в пет часа имаха насрочена репетиция. Явно вманиачената да контролира всичко булка от сватбата в събота не бе успяла да наложи волята си върху Майката природа.

Отлично запозната с процедурата при подобни обстоятелства, Мак се приготви да опакова добре себе си и оборудването си и да прегази през снега до голямата къща. Прибра бележките си, отвори чекмеджето за допълнителна карта памет и намери снимката, на която бяха двамата с Картър, както и другата — опакованата в кутия за него.

— Още не съм му дала третата част от подаръка — каза тя на глас и за да си достави удоволствие, постави снимката, която смяташе да задържи за себе си, на бюрото. *За да ми напомня* — реши тя.

Запъти се към спалнята да се преоблече за репетицията, а после се наложи да хукне обратно, за да вдигне телефона.

— Здравей, професоре. Къде си?

— У дома. Отмениха следобедните занятия. Навън е страшно. Трябваше да се отбия първо тук — да си взема някои неща, включително и котарака. Не искам да го оставям сам, в случай че не успея да се върна утре.

— Недей — тя отиде с телефона до прозореца и се загледа в дърветата, които се превиваха и трепереха под силния напор на вятъра.

— Недей да излизаш отново в това време. Остани си у дома — на топло и заветно, за да не се тревожа, че си на път. И без това се приготвям да ида в голямата къща. В пет имаме репетиция.

— В това време?

— Имаме резервен план, който включва и ритуалното принасяне в жертва на пиле.

— Мога да помогна. Освен за пилето.

— Можеш, но може и да се озовеш затънал в пряспа или да се подхлъзнеш и да се блъснеш в някое дърво. Аз трябва само да прекося стотина метра — докато говореше, обмисляше какво да облече и се спря на здрави панталони и дебел пуловер с висока яка. — Паркър сигурно вече се е обадила по телефона на началника на Националната служба по метеорология.

— Шегуваш се.

— Не, само леко преувеличавам — седна, за да събуе дебелите си чорапи, с които се разхождаше у дома, после притисна телефона между бузата и рамото си и смъкна меките си и удобни домашни панталони. — Ще проведем репетицията като конферентен разговор, ако се наложи, или ще я направим виртуално, ако клиентката има техническата възможност за това. Ще ринем сняг с лопатите, ще метем и ще почистваме. Правила сме го и преди. Освен ако не се разрази истинска снежна буря, утре ще има сватба. Може да ми бъдеш кавалер. И доведи и котарака. Така и двамата ще можете да останете за уикенда.

— Ще дойдем. Предпочитам да съм с теб тази вечер, вместо да проверявам писмени работи.

Тя нахлузи панталоните.

— И аз предпочитам да съм с теб, вместо да се занимавам с една истерична и вманиачена в детайлите булка.

— Мисля, че ти печелиш. Гледай да стоиш на топло. Може да ми се обадиш по-късно, след като си приключила с всичко. Ще ми разкажеш как е минало.

— Непременно. О, почакай. В тези писмени работи има ли и есе на Гарет?

— Всъщност има.

— Надявам се да получи „отличен“. Ще се видим утре.

Остави телефона, после свали ризата си и си облече пуловера. Грабна чантичката си с грима и чифт официални боти, в случай че булката настояваше да мери сили с природните стихии.

Пет минути по-късно тя се наведе напред срещу поривистия вятър и се запрепъва в снега. Щяха да се нуждаят от истинско чудо, помисли си тя, ако бурята не отслабнеше в следващите няколко часа. А

дори и при наличието на чудо, видът на гостите нямаше да е никак бляскав. Трябваше да впрегне цялата си изобретателност и всичките си усилия, за да осигури на клиентката снимки със сияеща булка. Или пък много алкохол.

Остави всичко в сервизното помещение до задния вход, подскочи няколко пъти и изтръска снега от себе си. Провери в кухнята за Лоръл. Приятелката ѝ беше там и слагаше бледорозова глазура на втория от трите етажа на тортата.

— Чакай. Записала съм гравирана торта, бяла глазура, розови и лилави цветя, традиционни малки фигурки на булка и младоженец отгоре.

— Смени я с многопластова, с бледорозова глазура и малко букетче от английски виолетки в средата. Предполагам, че не си получила бележката ми — или честно казано, след всичко, през което минахме, вече не съм си направила труда да ти я пратя.

— Няма проблем. Ще го отбележа сега — Мак извади бележника си. — Колко ли мъже смяташ, че е сменила, преди да се спре на този, за когото ще се омъжва утре?

— Направо не ми се мисли. Прогнозата е за минус дванайсет до минус десет градуса.

— Можем да се справим с минус дванайсет.

— Ние можем. Не съм сигурна за булката — тя продължи с последния етаж. — Паркър се занимава с нея, откакто е паднала първата снежинка. Ема е в ателието си и се грижи за цветята.

— Още ли сме на кръгъл букет на панделка за малката шаферка?

— Към този момент — да. Моята мисия е да направя глазурата с цвета на розите — Лоръл поспря, за да вземе розовата пъпка, която Ема ѝ беше дала, и я приближи до захарната глазура. — Мисля, че мисията е изпълнена. Сега изчезвай. Тепърва трябва да разточа цяло платно от розова и бяла захар, преди да сглобя това чудо.

— Ще ида да помогна на Паркър.

В кабинета си Паркър лежеше на пода със затворени очи и говореше в микрофона към слушалките ѝ със спокоен и мил тон.

— Знаем, Уитни. Толкова е несправедливо. Но... Не, изобщо не те виня. И аз бих се чувствала по същия начин. Наистина се чувствам така.

Тя отвори очи и погледна Мак. Отново ги затвори.

— Аз те подкрепям. Всички сме с теб. И имаме няколко идеи, които може... Уитни! Искам да спреш. Чуй ме сега. Спри и дишай. Дишай. Сега просто слушай. Времето е извън контрола ни. С някои неща в живота е така. Важното е какво правим, когато те се случат, а едно от нещата, които ти ще направиш, е да се омъжиш за човека, когото обичаш, и ще започнете заедно един прекрасен живот. Времето не може да промени това.

Заслушана само с половин ухо, Мак отвори шкафа на Паркър и донесе на приятелката си нова бутилка вода.

— Не плачи, скъпа. Ето какво ще направим. Ще мислим за днешния ден. В пет часа ще проведем конферентен разговор с теб и Винс, както и с шаферите и родителите ти. Ще преговорим стъпка по стъпка какво ще стане утре. Чакай, само почакай. Първо днешният ден. Ще повтаряме всяка отделна стъпка толкова пъти, колкото е нужно. Знам с какво нетърпение очакваше вечерята на репетицията довчера.

Със затворени очи тя слуша няколко минути отсрещната страна.

— Да, Уитни, но съм съгласна с майка ти и Винс. Не си струва да се поема риска всички да пътуват насам или до ресторанта. Но съм уредила, ако ти си съгласна, с един от познатите ми доставчици да ви донесат чудесни ястия в дома ви. Жената и бездруго живее на няколко пресечки от вас. Тя ще донесе храната и ще я сервира. Можеш да превърнеш това в забавление, Уитни, или в трагедия. Говорих с майка ти и тя е във възторг от идеята.

Мак се наведе и леко докосна дланта на Паркър с бутилката. Тя я взе и я забрави в ръката си.

— Тя ще се зарадва на пълната къща и ще бъде домакиня на партито на дъщеря си. Ще вечеряте, ще пийнете вино с роднини, с приятели, които ще останат да преспят у вас, ще се наслаждавате на огъня в камината. Ще имате сватбена репетиция, която е уникална и само ваша, а това превръща в забавно приключение едно сериозно неудобство.

— Господи, колко си добра само — прошепна Мак.

Паркър отново отвори за миг очи и ги вдигна към тавана.

— Точно така. Остави тревогите за утре на мен. Обещавам ти, че по един или друг начин ще ти осигурим един прекрасен ден. А най-важното от всичко е, че се омъжваш за Винс. Сега искам да се успокоиш, да се отпуснеш и да се забавляваш. Ще бъде истинско

парти. Ще ти се обадя след малко. Да. Обещавам. Иди да помогнеш на майка си.

Паркър свали слушалките с микрофона от главата си.

— Господи!

— Обзалагам се, че вече не се притеснява за кръглия букет на шаферката.

— Не, прекалено е заета да проклина всички богове — Паркър седна, разви капачката на бутилката и жадно отпи голяма глътка. — Не я виня, че е разстроена. Кой няма да е? Но сватба през зимата означава, че може и да вали сняг. Говорим за месец март в Кънектикът, близко е до ума. Но за нея снегът е лична обида, целяща да съсипе живота ѝ. Между дванайсет и десет под нулата.

— Получих справката.

— Ще трябва да изринем алеята и паркинга и да почистим пътеките, верандите и терасите — отново отпи от бутилката и направи същото, което бе препоръчала и на Уитни. Вдъхна дълбоко. — Пътните екипи са навън, така че трябва да им се доверим, че ще си свършат работата.

— Колите с едновременно предно и задно предаване ли са?

— Компанията за лимузини може да ги смени с „Хамър“. Младоженецът е склонен да се откаже от лимузината и да натовари шаферите си в спортния си джип. Говорих с всички от обслужващия персонал. Не би трябвало да имаме проблеми.

— Тогава най-добре да грабвам лопатата.

Към осем часа, когато снегът бе отслабнал и валеше на пресекулки, Мак седеше в кухнята с приятелките си и лакомо поглъщаше пълна купа от телешката яхния на госпожа Г.

— Кога се връща тя? — попита Мак. — Почти сме привършили провизиите.

— На първи април — отвърна Паркър, — както обикновено. Ще оцелеем. И утре ще оцелеем. Преди малко говорих с една много щастлива и леко пияна булка. Прекарват си страхотно. Имат и система за караоке.

— Изринахме навсякъде, прогнозата за утре е за безоблачно време с максимални температури около нулата. Вятърът вече отслабва.

Тортата е в хладилника и е истински шедьовър.

Ема кимна към Лоръл.

— Същото важи и за цветята.

— Момчетата ще дойдат рано сутринта да изринат пътеките и да почистят верандата и терасите — допълни Паркър. — Така че това вече е отметнато в списъка ни.

— Слава богу — възкликна Ема с много чувство.

— Говорих с бащата на булката, който ще направи снимки на партито тази вечер с джобния си цифров апарат. Ще си поиграя с тях и ще сглобя забавни колажи за някой от малките албуми. Ще го подарим на булката. Сега... — Мак се надигна. — Отивам у дома и ще отпусна морното си тяло в горещата вана.

Тръгна към къщата в оределия сняг по осветената с лампички пътека. Спомни си за Картър и как я бе уговорил да излезе на разходка в снега, вместо да се самосъжалява.

Щеше да му се обади. Щеше да се потопи в горещата вана с чаша вино в ръка, малко запалени свещи наоколо и... Картър на телефона. Зачуди се как ли ще реагира той на предложение за телефонен секс и се засмя на глас. Винаги я изненадаваше. Можеше да се обзаложи, че е страхотен в телефонния секс.

Отвори вратата и се заслуша в тишината. Харесваше ѝ да е тихо, държеше на личното си пространство. Странно как той не нарушаваше нито едното, нито другото с присъствието си. Просто го правеше повече тяхно. Тяхната тишина, тяхното пространство. Странна мисъл.

Погледна към снимката на бюрото, докато сваляше палтото си. Може би не бе чак толкова странна. Двамата изглеждаха много добре един до друг.

Беше им хубаво, мислеше си тя, докато се качваше по стълбите, на този етап, на който бяха в момента. Не беше нещо чак толкова сериозно, или поне не съвсем. Просто седяха на изчакване в това приятно и уютно положение. Един вид спокойствие и лекота.

Влезе в спалнята и метна официалните боти, които все пак не ѝ бяха потрябвали, към гардероба. Сваля обещащите си и ги пусна на тоалетката. После спря и въздъхна шумно, докато се озърташе наоколо. Не беше си оправила леглото сутринта. На стола имаше преметнати дрехи. Беше си пуснала чорапите на пода. Красивият ѝ гардероб... *Не беше чак толкова зле*, помисли си тя, но защо бе прибрала сивата риза

при белите? А черната ѝ пола трябваше да е при полите, а не при саката. А и това бе сакото на Картър.

Беше се върнала към старите си навици, подразни се тя. Сега разполагаше с точно определено място за всичко, защо просто не можеше да го подреди. Защо не успяваше да контролира личното си пространство, вещите си, собствения си... *живот*, довърши мисълта си тя. *Защото беше разпилян човек*, призна си наум. Защото животът бе такъв. Защото сакото на Картър беше окачено при нейните. И какво от това? Чорапите понякога се губеха, леглата се разтуряха. Майка ѝ беше егоистка, а баща ѝ не ѝ обръщаше внимание. А понякога валеше сняг в навечерието на сватбения ти ден. Какво бе казала Паркър? Някои неща в живота са извън твоя контрол. Можеш да превърнеш това в забавление или в трагедия.

Или, помисли си Мак, можеш да откажеш да направиш следващата крачка. Да откажеш да вземеш онова, което желаеш най-много, защото се страхуваш, че някой ден може да го изгубиш. Изтича бързо на долния стаж и грабна снимката.

— Той просто се появи случайно — тихо пророни тя, докато разглеждаше внимателно как двамата са застанали един до друг. — Появи се случайно в живота ми и всичко се промени.

Вдигна очи и видя снимката на три малки момиченца под арка от бели рози. И една синя пеперуда, кацнала върху китка диви теменужки и глухарчета.

Рязко си пое въздух и издиша на пресекулки, притиснала ръка до сърцето си. Разбира се, разбира се. Беше така кристално ясно, трябваше само да го види.

— О, господи. Какво чакам още?

Картър се бе излегал на дивана във всекидневната с чаша ирландско уиски в ръка, котаракът топлеше краката му, а музиката звучеше тихо като фон.

И по-рано бе прекарвал така зимните си вечери, размишляваше той, с котарака и книга за компания, след като привършваше работа. Харесваше му.

Щеше му се да има огън. Разбира се, първо му трябваше камина. Но огънят би добавил приятна изтънчена атмосфера към тихата вечер

у дома. Като в класическа пиеса. Професорът със своя котарак пред камината, четящ книга в зимна снежна вечер. Много ясно си представяше картината, която Макензи би запечатала със своя фотоапарат, и тази идея го зарадва и развесели.

Щеше му се и тя да е тук с него, излегната в другия край на дивана, за да може да зърне лицето ѝ, щом вдигне поглед от текста. Да споделят тишината на зимната нощ и въображаемия огън.

Някой ден, каза си той, когато тя е готова. Част от него бе сигурна, че иска точно това още в мига, в който я бе зърнал отново; нямаше защо да го отрича. Щом я погледна, и се влюби в нея — по думите на Розалинд. И останалата част от него много бързо навакса. Но у нея я нямаше онази искра, онова старо пламъче, което той таеше и което само чакаше да се възпламени отново.

Между мъжа и жената този път, а не между момчето и момичето. Не можеше да я вини, че се нуждае от повече време.

— Е, може би малко — заяви той на Триад. — Не толкова, че се нуждае от време, колкото че няма вяра в себе си. Как може една жена, която носи толкова много любов в себе си, да не вярва в нея? Знам, знам, любимата ѝ майчица, отсъстващият ѝ баща. Има много стари белези.

Затова щеше да чака. Ще я обича и ще бъде с нея. И ще чака. Отново се зачете в книгата и се остави тишината и сюжетът да го унесат. Вдигна чашата с уиски и отпи малка глътка. Ръката му трепна рязко, когато някой потропа на вратата, и уискито се разсипа по ризата му.

— О, по дяволите.

Свали очилата си и ги остави на масата заедно с книгата. Триад запротестира, когато измъкна краката си изпод тялото му.

— Не съм виновен. Вината е в този, който е достатъчно луд, че да излезе навън в подобна вечер.

Стана неохотно, а после му хрумна, че някой може да е катастрофирал и да е дошъл да потърси помощ. Ускори крачка, като си представяше поднасяния и сблъсъци по заледените пътища. Когато отвори вратата, се озова в прегръдките на Мак.

— Картър!

— Макензи — тревогата изпълни съзнанието му. — Какво има? Какво се е случило?

— Всичко — тя извърна глава и впи устни в неговите. — Всичко се случи.

— Имението? — в главата му блесна пожар. — Да няма пожар? Или...

— Не — тя не го пускаше. — Ти ме намери.

— Замръзнала си. Ела на топло. Трябва да поседнеш. Каквото и да е станало...

— Забравих си ръкавиците — засмя се и отново го целуна. — Забравих да включа отоплението в колата. И да си оправя леглото. Не знам защо реших, че това е важно.

— Да не би да си ударила главата си? — отдалечи я леко от себе си, за да погледне в очите ѝ. Не му изглеждаха замъглени, но бяха леко превъзбудени. — Да не би да си пила? И си тръгнала с колата в това време? Не можеш...

— Не съм пила. Мислех си за чаша вино и телефонен секс във ваната, но това беше, преди да осъзная, че не съм оправила леглото и не съм прибрала чорапите в коша — тя подуши въздуха. — Но някой тук е пил. Това уиски ли е? Ти пиеш уиски?

— Понякога. Нощта е студена, вали сняг и... Чакай малко.

— Видя ли? Винаги ме изненадваш. Картър пие уиски в снежна нощ — извърна се от него, после отново го прегърна. — И понася удар в лицето. Купува диамантени обеци и се смее с баща си в кухнята. О, иска ми се да бях взела фотоапарата си, за да мога да открадна онзи миг и да ти го покажа. Трябва ми нова възможност, когато няма да се боря с нервите и завистта си. Но имам друго за теб.

Измъкна кутията от дълбокия джоб на палтото си.

— Третата част от подаръка.

— За бога, шофирала си чак дотук в това време, за да ми дадеш снимката? Можеше да се пребиеш, да катастрофираш. Ти...

— Да. Можеше. Всичко се случва. Но ми няма нищо и съм тук. Отвори я.

Той прокара пръсти в косата си.

— Дай да взема палтото ти.

— Мога и сама да си сваля палтото. Отвори я. Виж — тя смъкна палтото от раменете си и го метна върху перилата. — Така правя аз. Мятам си палтото накъде. А ти нямаш нищо против. Някой ден може и да имаш. И какво от това? Отвори я, Картър.

Той развърза панделката и отвори кутията. Тя му се усмихна от снимката, опряла буза до неговата. Спомни си целувката и колко се бе зарадвала тя на подаръка му. Топлотата ѝ и усещането за лицето ѝ до неговото.

— Прекрасна е.

— Наистина. Запазих една и на целувката. Ти не разбра, че съм я снимала. Страхотна целувка, невероятна снимка. Но това... това сме ние. Гледаме напред, в една посока. Тази вечер, когато приключихме работа, след като се бяхме занимавали с неща, които не могат да бъдат контролирани, не могат да бъдат предвидени — независимо дали добри или лоши, тъжни или радостни, — се сблъсках с гардероба. Бях разбъркала ризите си, а и твоето сако беше там.

— О, сигурно съм го прибрал, когато...

— Няма значение. Това искам да кажа. Няма значение, че майка ми е такава, каквато е, нито че нещата невинаги стават, както съм си мислела. Миговете са важни. Знаем го по-добре от всеки друг, но никога не съм го прилагала към себе си. Не и лично за мен. Хората са важни и това какво чувстват, как се свързват помежду си и кои са, когато са сами и заедно. Всичко това е важно, независимо колко бързо отминава мигът. Може би защото отминава. Важното е, че ти си синята пеперуда.

— Аз съм... какво?

— Хайде, професоре. Доктор Магуайър. Ти знаеш всичко за метафорите и аналозиите, за символите. Ти долетя в живота ми, просто кацна в него неочаквано. Може би като по чудо. И картината се оформи. Просто ми трябваше малко време, за да я видя.

— Не съм... О, снимката. „Сватбен ден“, онази, която си направила, когато сте били малки.

— Тогава получих прозрение, както и тази вечер. Искам това — тя взе снимката от ръцете му. — Искам... Ето — озърна се наоколо и избра място на една от лавиците с книги. — Искам да е там. Изглежда на място, нали?

Нещо стисна сърцето му.

— Да. Точно там ѝ е мястото.

— Няма гаранции. И защо да има? Това не е кола или компютър. Това е животът, който е объркан и понякога стават инциденти. Това е обещание да опитаме. Искам да обещаая да опитам. Картър.

Върна се при него и обхвана лицето му с длани.

— Картър Магуайър, обичам те.

Хватката около сърцето му се стегна, а после се отпусна и той сведе чело към нейното.

— Кажй го пак, моля те.

— За първи път го казвам на някого — по този начин, имам предвид. Не знам защо си мислех, че ще е трудно. Не е. Обичам те. Обичам да сме заедно. Обичам и това, което мисля, че можем да бъдем заедно. Аз ще объркам нещо. Ти също — и ти не си идеален. Ще се нараняваме един друг и ще се размиваме. Ще правим любов и ще се караме. Искам да си обещаем да опитае да не се отказваме един от друг. Единственото, което можем да направим, е да опитае.

Той притисна устни към нейните. Обетът, каза си той. Това бе всичко, което бе чакал. Макензи бе тук и го обичаше.

— Много се радвам, че не си оправила леглото си.

Смехът погъделичка устните му, преди тя да наклони глава назад.

— Това бе само един от многото елементи, които се съчетаха, за да доведат до мига на кристална яснота. И трябваше да ти го кажа. Не можех да чакам. Ти си този, който умее да чака.

— Струваше си. Виж само какво получих.

— Искам да ти кажа нещо. В Деня на свети Валентин — нашия Ден на свети Валентин, — когато видях, че в кутийката няма пръстен, част от мен бе разочарована. И това ме изплаши. Сега не съм уплашена.

Очите му пронизаха нейните и онова, което видя в тях, накара сърцето му да затанцува.

— Искам да изградя живота си с теб, Макензи.

— Искам да ми предложиш.

Нежно погали с устни челото ѝ.

— Обичам лицето ти, ръцете ти — взе ги в своите и целуна дланите ѝ. — Начинът, по който изглеждаш, когато държиш фотоапарата или се навеждаш пред компютъра. Имам стотици образи, снимки и мигове с теб в главата си. В сърцето си. Искам и цял един живот. Ще се омъжиш ли за мен?

— Да.

— Да — придърпа я към себе си и я стисна здраво. — Каза „да“. Хайде да се оженим през юни.

Тя се отдръпна.

— През юни? Няма свободни дати. Това е... — когато той се усмихна широко, тя присви очи. — Голям шегаджия си, Картър.

Той се засмя и отново я прегърна.

— Ще приема първата свободна дата, ако това те устройва.

— Дадено. От името на моите партньори мога да заявя, че „Обети“ с удоволствие ще предложи услугите си и обещава да ви поднесе идеалната сватба.

— Имам теб. Вече всичко е идеално.

Тя го притисна силно и здраво, докато се целуваха. После отпусна глава на рамото му с въздишка.

Откъм лавицата с книги ѝ се усмихваха лицата им. *Миговете идват и си отиват*, каза си тя. *Любовта е тази, която ги свързва в един живот.*

Тя имаше любов.

Издание:

Нора Робъртс. Видение в бяло

ИК „Хермес“, Пловдив, 2010

Редактор: Даниела Атанасова, Петя Плачкова

Коректор: Здравка Петрова

ISBN: 978–954–26–0881–3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.